

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kod: 19207

Sayı: 2012/25 • 22 Haziran 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sivas'ta asan da
yakan da
aklayan da
sermaye devletidir!**

Hesap sormak için

**2 Temmuz'da
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

Sınıfın birleşik, meşru/militan mücadelesini örgütleyelim!	3
Kürt sorununda son gelişmeler üzerine	4
Zana'dan "teslimiyet açılımı"	5
Urfa Cezaevi katliamı düzenin cezaevi gerçeğine ışık tuttu	6
Sermaye devleti Urfa Cezaevi'nde 13 tutsağı katletti	7
Sivas'ın katili sermaye devletidir!	8
Sınıf devrimcisi Zeynel Nihadioğlu serbest bırakılsın!	9
İstanbul'da 15-16 Haziran paneli	10
Büyük direnişin 42. yılında direnenler buluştu	11
"THY'de direniş sürecektir" ..	12
TOGO'da kararlı direniş	13
CEHA'da sendikalaşma süreci üzerine ..	14
Türk Metal çetesi metal işçilerini kavgaya davet etti	15
Bahar dönemi aynasında kitle çalışmamızın sorunları	16-17
Yunanistan: Restorasyon mu?	
Radikal ileri atılım mı?	
Volkan Yaraşır	18-19
Yunanistan seçim sonuçları emperyalistleri ve uşaklarını rahatlatmış	20
Mısır'da seçimler ve iktidar çatışmaları ..	21
Avrupa Futbol Şampiyonası, futbol afyonu ve kışkırtılan ırkçı-şoven saldırganlık	22
Maden işçileri yol gösteriyor!	23
Sermaye hükümeti özelleştirmenin önündeki engelleri kaldırdı	24
Urfa Hapishanesi'nde katliam var!	25
İstanbul çilesi 'master planı'	26
Tepenin ardında güneş doğmayacak!	27
12 Eylül'den günümüze işkenceye karşı direniş	28
"Amerika'da faşizmin ilk kurbanlarıyız"	29
Çeber'e işkence davası görüldü	30
Mücadele Postası ..	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/25 * 22 Haziran 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Yüksekova'nın Dağlıca bölgesindeki Yeşiltaş Karakolu'na yönelik HPG eyleminin ardından dinci parti AKP'den diğer düzen partilerine ve burjuva kalemlere kadar geniş bir kesim tarafından faşist-şovenist kudurganlık bir kez daha elbirliğiyle yükseltildi. "Terör" demagojisiyle sahneye konan bildik kudurganlığa bu kez, "barış havasına darbe vuruldu" yönünde ikiyüzlüce açıklamalar eşlik etti. Özellikle Diyarbakır Bağımsız Milletvekili Leyla Zana'nın Erdoğan'a umut bağlayan açıklamaları bu ikiyüzlülüğe dayanak yapıldı.

Burjuva medyanın özel bir biçimde öne çıkardığı bu söylemlerin demagojik olmaktan öte bir anlam ifade etmediği açıktır. Gerilla eyleminin ardından "barış" kelimesini dillerine dolayanlar, bu eylemden önce de Kürdistan dağlarının aralıksız olarak bombalandığından ya da "KCK operasyonları" adı altında gözaltı ve tutuklama dalgalarının aralıksız sürdüğünden bihaber olamazlar.

Kürt halkının meşru taleplerini kabul etmeyenlerin, en küçük bir hak talebini dahi zorbalıkla bastırmaya çalışanların şu günlerde dillerine doladıkları "barış", içi boş bir safsata olmaktan öteye gitmemektedir. Doğru olan şu ki, gerçek ve kalıcı barış ancak Kürt ve Türk emekçilerinin birlikte omuzlayacakları toplumsal bir devrimle, sosyalizmle mümkün olacaktır.

Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi'nde hapisshanedeki ağır tecrit koşullarını ve insanlık dışı uygulamaları protesto etmek için yataklarını yakan adli tutsaklar, yangın büyümesine rağmen askerlerin ve itfaiyenin müdahale etmemesi sonucunda diri diri yanarak can verdiler. Katliamda 13 tutsak yaşamını kaybederken çok sayıda mahkum da ağır yaralandı. Katliamı izleyen günlerde Urfa Cezaevi bu kez de çocuk tutsakları isyanına sahne olurken, Antep, Osmaniye, Adana, Ceyhan ve Karaman cezaevlerinden siyasi ve adli tutsaklar da direniş eylemleriyle destek vererek isyan dalgasını yaygınlaştırdılar.

Urfa'da yaşananlar sermaye devletinin baskı, tecrit, işkence ve katliam üzerine kurulu cezaevleri politikasının dolaysız bir yansımasıdır. "Dışarıyı teslim almanın yolu içeriye teslim almaktan geçer" diyen düzen sözcülerinin karşısına dikilerek "İçerde ve dışarda hücreleri parçala!"

şiarını haykırmak bugün oldukça önemli bir noktada durmaktadır.

Sermaye devletinin en kanlı katliamlarından biri olan Sivas Katliamı'nın 19. yıldönümü yaklaşıyor. 2 Temmuz '93'te Sivas'ta 33 ilerici ve aydını dinci-gerici ve faşist tetikçileri eliyle diri diri yakan sermaye devleti, aradan geçen bunca yıla rağmen gerçekleri karartmaya devam etti. Katliamın ardından açılan göstermelik davadan geçtiğimiz aylarda "zamanaşımı" kararı çıktı. Böylece katliamcı sermaye devleti ve onun tetikçileri düzen/cemaat yargısı tarafından alenen aklandı.

Sivas'ta 33 canımızı alan ateş bugün de yanmaya devam ediyor. Öyle ki, dün Sivas'ta yakanlar bugün de Roboski'ye bombalar yağıdırıyor, sokak ortasında kurşunluyor, zindanlara hapsediyor, iş cinayetlerinde öldürüyor, kıyım ve katliamlardan vazgeçmiyor!

Böylesi bir tabloda, 2 Temmuz günü alanlara çıkmanın önemi daha da artmış durumda. Bu görev ve sorumluluğun bilincinde olan sınıf devrimcileri, bulundukları her alanda çeşitli eylem ve etkinliklerle 2 Temmuz'u gündemleştirecekler, işçi ve emekçileri alanlara davet ederek katliamcı devletten hesap sorma çağrısını büyüteceklerdir.

Gerici-faşist rejimin pervasız saldırılarını püskürtebilmek için...

Sınıfın birleşik, meşru/militan mücadelesini örgütleyelim!

Pervasız saldırılarıyla olduğu kadar yapay gündemleriyle de toplumu meşgul eden dinci-Amerikancı AKP iktidarı, medyadaki tetikçilerini de seferber ederek işçi ve emekçileri kendi gündem ve sorunlarından uzaklaştırmaya çalışıyor. Bu pervasızlık belli bir etki yaratsa da, kapitalist sistemin ürettiği uzlaşmaz sınıf çelişkileri, gerçeklerin üstünün örtülmesine izin vermiyor.

AKP şefi ile müritlerinin yalan söyleme ve demagoji yapma konusunda başarılı oldukları bir gerçek. Bu alçaltıcı işi “içselleştirilmiş bir edim” olarak icra eden dinci-gerici iktidarın şefleri, emekçilerin dini inançlarını da istismar ederek, yalan ve demagojilerine inandırıcılık katmaya özen gösteriyorlar. Zira sermaye sınıfı ve emperyalistlere fütursuzca hizmet edebilmek için, en azından toplumun belli bir kesiminin bu ‘zoka’ları yutması gerekiyor. Nabza göre şerbet verme konusunda uzman olan dinci-gerici medyanın bu alanda özel bir rol oynadığını da belirtmek gerekiyor.

Rejimin zorbalığıyla tamamlanan bu zihinsel saldırı ve kuşatmanın güden güne sıkıştırılmasına rağmen, işçi sınıfı saflarında görülen mücadele ve direniş çabaları, asalak kapitalistlerle onların gerici iktidamlarının sınıfı teslim almaya gücünün yetmediğini somut olarak gösteriyor.

Eksik olmayan mevzi direnişler, sınıf saflarındaki mücadele eğiliminin dışavurumlarından biri olurken, grev yasağına grevle karşılık veren ve işten atma saldırısına karşı direnişe geçen Hava-İş üyesi işçilerin kararlılığı ise, fiili saldırılara karşı, sınıfın saflarındaki mücadele refleksinin göstergesi oldu. 1 Mayıs kutlamaları ve devrim şehitlerinin anmalarında görülen coşku ve kitleselliğin 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde yapılan eylem ve etkinliklere de yansımaları, sınıfın en azından ileri kesimlerinde politizasyon ve mücadele eğiliminin güçlendiğine dair işaretler sayılmalıdır.

Bu aralar başlamış bulunan metal işkolundaki TİS süreci, sınıfın en ileri bölüklerinden biri olan metal işçilerinin de hareketli bir döneme girmesi anlamına geliyor.

Metal TİS’lerinin bu yıl daha çetin şartlarda geçmesi bekleniyor. Zira Türk Metal’in Bosch mevzisini kaybetmesi ve bu mevzi etrafında halen devam eden çatışmalar, TİS sürecine de yansımaktır. Türk Metal - MESS ittifakına karşı durabilmek, özellikle ilerici-öncü metal işçilerinin birleşik, bilinçli ve kararlı bir mücadeleye hazırlanmalarını zorunlu kılıyor. Birleşik Metal’in kararlı bir duruş sergileyebilmesi de, tabandan gelecek basınca bağlı olacaktır.

Genel Kurulu’nu toplayan Türk Metal, TİS sürecinde “mücadeleci” bir söylem kullanmaya hazırlandığının ipuçlarını verdi. MESS patronlarının da desteğini alarak Bosch mevzisini geri almaya çalışan bu çetenin metal işçileri nezdinde teşhir edilmesi ve olası manevralarına karşı hazır olunması her zamankinden daha önemli olacaktır.

Grev yasaklarını dayatma cüretinde bulunan dinci-Amerikancı iktidar, havayolu çalışanları başta olmak üzere, işçi sınıfını ciddi bir sınama ile karşı

karşıya bırakmıştır. Grev yasağına grevle karşılık verilmesi üzerine, yüzlerce kişiyi işten atarak saldırıya yeni bir halka ekleyen sermaye iktidarı, ciddi bir direnişle karşılaşmadığı sürece, hiçbir saldırısını geri çekmeyeceğini bir kez daha göstermiştir. Bu saldırı püskürtülemezse eğer, diğer işkolları için de grev yasaklarının gündeme geleceğinden zerre kadar kuşku duymamak gerek. Unutulmamalıdır ki, dinci-gerici zihniyet grevden de hak arayan işçi ve emekçiden de nefret eder. Dolayısıyla işçi sınıfı, egemenlerin dayattığı sınımadan alınının akıyla çıkmasını başarmak sorumluluğuyla karşı karşıya bulunmaktadır.

Böylesine pervasız bir zihniyetin, işçi sınıfının gücünü ortaya koyan ciddi bir direnişle karşılaşmaması durumunda, asalak kapitalistlere “grevsiz ülke” bahsetme yoluna gitme hevesine kapılabileceğini söylemek abartı olmayacaktır. Dini siyasallaştırarak işçi sınıfı ve emekçileri sersemletmeye çalışan bu iktidar, işçilerin asgari ücret karşılığında günde 12 saat çalışıp şükretmesini istiyor. Kendileri milyon dolarlık servetler biriktirenken, emekçilere köle gibi çalışıp sefalet içinde yaşamayı reva görüyorlar.

Bu pervasızlık şaşırtıcı değildir. Zira dinci-Amerikancı iktidarın misyonu esas olarak budur: sermayenin palazlanması için ne gerekiyorsa onu yapmak... Roboski katliamı da, grev yasakları da, kürtaj tartışmaları da, kamu emekçilerine gülünç ücret zammının dayatılması da, 4+4+4 saldırısı da, faşist baskı ve devlet terörü de bu misyonun gereğidir. Bu listeye Kürt hareketini tasfiye etmeye dönük saldırıları ve komşu halklara karşı emperyalistler adına “aktif tetikçilik” yapma girişimlerini de ekleyebiliriz.

Bu kapsamlı saldırganlığın işçi ve emekçi saflardaki öfke birikimini arttırması ve son aylarda kendini hissettiren politikleşme eğilimini güçlendirmesi kaçınılmaz. Yukarıda sözünü

ettiğimiz verileri, bu eğilimin dışavurumu saymak mümkündür.

Sınıf saflarındaki mücadele eğilimi büyük bir önem taşıyor. Ancak bu kadarı hiçbir saldırıyı püskürtmeye yetmez. Bu potansiyeli açığa çıkartmak, örgütlemek ve eylem alanlarına taşımak gerekiyor. Bu sorumluluk sınıfın ilerici-öncü kesimi ve sınıf devrimcileri başta olmak üzere, sömürü ve köleliğe karşı mücadele etme konusunda samimi olan tüm güçlerindir.

Hava işkolundaki grev yasağı saldırısına karşı mücadeleyi sürdürmek, bu konuda üzerine düşeni yapmayan sendikacıları göreve çağırmak, bunu yapmayanları ise sendikalardan söküp atmak gerekiyor. İlerici-öncü işçiler, taban örgütlülüğüne dayanarak bu kararlılığı göstermelidirler.

Bu başarılmadan, grev hakkına uzanan elleri kırmak mümkün olmayacaktır. Oysa işçi sınıfına gerekli olan tam da böyle bir mücadele azmi ve kararlılığıdır. Grev hakkını yitirmiş bir sınıfın hiçleşeceği göz önünde bulundurulursa eğer, bu hakkı gaspetme pervasızlığını gösterenlere verilmesi gereken karşılığın önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi, direnme geleneği ve birikimi, böyle bir saldırıyı püskürtmeye yeter de artar bile. Şanlı 15-16 Haziran direnişi, bunun görkemli kanıtlarından biridir.

O halde sınıf saflarında dışa vuran mücadele eğilimi ve politikleşme potansiyeli geliştirilmeli, örgütlü düzeye taşınmalı ve birleşik, meşru/militan bir mücadelenin dayanağı haline getirilmelidir. Metal TİS’leri ve devam eden direnişler, sermayenin saldırılarını püskürtecek mücadelenin dayanakları haline getirilebilir. Sınıfın ilerici-öncü kuşağı bu sorumlulukla hareket etmeli, sınıf devrimcileri ise güç ve olanaklarını bu uğurda seferber etmelidirler.

Kürt sorununda son gelişmeler üzerine...

Tasfiye projesinin yolunu açmaya çalışıyorlar

Kürt sorunu ekseninde sıcak gelişmeler yaşanıyor. CHP'nin "Kürt açılımı"na AKP'nin kucak açmasının ardından Leyla Zana'nın Kürt sorununda çözümün adresi olarak Tayyip Erdoğan'ı gösteren çıkışı geldi. AKP şefleri Zana'nın sözlerini sevinçle karşılarken aynı günlerde Murat Karayılan'ın bir gazeteciye verdiği röportaja dayanarak "çözüm" beklentileri de arttırıldı. Böylelikle neredeyse AKP'nin ilk "Kürt açılımı"nı yaptığı döneme benzer bir hava yaratılmaya çalışıldı. Fakat bu hava en sonunda PKK'nin Dağlica eylemiyle son buldu. Ancak bu eylemi Kürt sorununu çözmek için başlatılan girişimleri baltalamaya yönelik bir hamle olarak değerlendiren geniş bir koro, PKK üzerindeki silah bırakma baskısını da arttırmış bulunuyor.

Oldukça kısa sayılacak bir zamana sıkıştırılmış bulunan bu hamleler yoluyla ulaşılan sonuç düzen cephesinden azımsanmayacak bir başarıdır. Çünkü Kürt halkına kan kusturan gerici-faşist rejimin şefleri kendilerini barış havarisi olarak sunabildiler. Takındıkları bu pozu da inandırıcı bir biçimde pazarlayabildiler.

Kuşkusuz CHP ile Leyla Zana gibi Kürt siyasetçiler gerici-faşist rejimin şeflerine bu yolda en büyük katkıyı sağladılar. Böylelikle gerçekler tersyüz edilebildi ve Kürt sorununda baskı ve zorbalık dışında bir politikası olmayanlar bir anda çok yönlü bir inisiyatifin sahibi oldular. Aynı zamanda da her bakımdan sınırları zorlayan uygulamalarla kabarttıkları bağışlanmaz suç secerelerini unutturdular. Dağlica eyleminden sonra medya aygıtı yoluyla da tek doğrumuşçasına pazarladıkları yalan şu artık: Tayyip ve ortakları Kürt sorununu barışçıl yollarla çözmek isterken PKK kan döküyor.

İşte temel siyasal gerçekler bu biçimde tersyüz edilmiştir, gerici-faşist rejimin şefleri de varılan bu sonuçtan dolayı haklı olarak sevinç duymaktadır. Sevinç duyuyorlar çünkü bir taşla iki kuş vurmuşlardır. Çünkü bunca baskı ve zorbalıktan sonra hala da çözüm için adres gösterilmek ve inisiyatif elde tutmak kolay bir iş değildir.

Oysa AKP'nin Kürt sorununda çözüm adına elindeki tek politikası Kürt hareketini tasfiyeden başka bir şey değildir. Kürt hareketini çözmek, bunu yaparken de Kürt halkının önüne birkaç kırıntı atmaktır. 2009 yılındaki "açılım" adı altındaki projenin hedefinde de bu vardı. Fakat karşılarına, tasfiye projeleri için atılan adımları dahi görkemli bir kitle hareketiyle zafer şölenine dönüştüren örgütlü bir halk çıktı. Habur bunun ifadesiydi. Kırıntıları mücadelesinin zaferi olarak değerlendiren ve daha fazlası için özgüven tazeleyen Kürt halkı tasfiye projelerini de çöpe attı. AKP'nin bu tasfiye projesini bir terbiye aracı olarak kullanmaya kalkması da bir işe yaramadı bu yüzden.

Kürt hareketi tam da Kürt halkının bu mücadele gücü ve kapasitesine de dayanarak demokratik özerklik yolunda yürüme kararlılığını gösterdi. 12 Haziran 2011 seçimlerinden sonra da bu talebini fiilen uygulama yoluna gitti. İşte bu noktadan sonra da gerici-faşist rejim Kürt hareketinin ve halkının üzerine çullandı. Tam bir siyasal soykırım uyguladı.

Zindanlar binlerce Kürt ve Kürt halkının meşru mücadelesine destek verenlerle dolduruldu. Böylelikle amaçları düzenin ve onun sözde projelerine itibar etmeyerek kendi yollarını tutmaya yönelen halkı ve örgütlü güçlerini ezmek ve bastırmaktı. Bu amaçla, 12 Eylül rejimiyle yarışan uygulamalara imza atıldı.

Belirtmek gerekir ki gerici-faşist rejim ve onun şakşakçıları gerçekleri tersyüz etmekte birbirleriyle yarışıp, barış havarisi kesildikleri şu günlerde de bu operasyonlar hızından bir şey kaybetmeden devam ediyor. Onlarca insan bu aynı günlerde gözaltına alınıp tutuklandı. Ortada bu operasyonların kesileceğine dair tek bir emare de yoktur. Kuşkusuz bunun böyle olması onların çözümünden ne anladıklarını da olduğu gibi göstermektedir.

Tayyip ve ortaklarına göre Kürt sorunu zaten büyük ölçüde çözülmüştür. Geriye Kürt hareketinin tasfiyesi vardır ki, önemli olan da bu tasfiyenin hangi koşullarda gerçekleştirileceğidir. Çünkü Kürt hareketinin başarıma inancı ve umudunu kırmadan kırıntılar karşılığında silahlı güçler tasfiye edilse dahi, hareketin daha fazlasını istemesi engellenemezdi. İşte bu gerici-faşist rejimin temel açmazıydı.

Kürt hareketi ise bu tasfiye projesinin karşısına uzun zamandır demokratik özerklik talebini koyuyordu. Böylelikle de ancak bir devrimle elde edilebilecek bir talebi, pazarlık masasında tasfiye karşılığında elde etmeye çalışıyordu. İşte bu da onun açmazıydı. Bu koşullarda iğreti bir çözümün gerçekleşmesi mümkün olamazdı, nitekim açılım fiyaskoya dönüştü.

Kürt hareketi açmazından demokratik özerklik ilanıyla kurtulmayı denedi, fakat düzenin buna yanıtı askeri saldırganlık oldu. Bilindiği üzere bunu Silvan'daki çatışma ve arkasından da faşist baskı ve zorbalığın tırmanması izledi. Yukarıda değindiğimiz gibi böylelikle Kürt halkını ve hareketinin mücadele gücü ve iradesini, özgüvenini yaralamaya soyundular. Bu da düzen cephesinin açmazından kurtulmak için başvurabileceği tek seçenektir.

Bugün varılan noktada, aradan geçen bir yılın

sonunda gerici-faşist rejimin Leyla Zana gibiler şahsında Kürt hareketi içerisinde bu tür bir sonuç elde ettiğini, yani özgüveni kırılmış teslimiyet yoluna girmiş bir eğilim çıkardığını gösteriyor. Kuşkusuz ki bu eğilim hareket içerisindeki Kürt burjuva kesimleri tarafından temsil ediliyor. Kürt burjuva çevreler bunca baskı ve zorbalığın ardından kurulu düzene karşı başkaldırı ve savaş yoluyla başarıma umutlarını büyük ölçüde yitirdikleri için postu ilk yere serenler oluyorlar. Ne kadar güçlü ve ne ölçüde inisiyatifli olduklarından bağımsız olarak Kürt hareketi içerisinde böyle bir eğilim ve onun taşıyıcısı güçler var ve şu durumda da gerici-faşist rejim onlara yaslanmaya, en azından onların eğilimini Kürt hareketine egemen hale getirmeye çalışıyor. Bu eğilimin sahipleri, Tayyip Erdoğan ve ortaklarının "Kürt sorunu çözüldü, dağdakiler de artık silah bıraksın" çizgisini paylaşıyorlar.

Fakat bu eğilimin Kürt hareketine egemen olması ve tasfiye projesinin başarıya ulaşması mümkün değildir. Ağrısız sancısız bir tasfiye projesini uygulamak onların haddini ve gücünü fazlasıyla aşılıyor. Çünkü bu her şeyden önce Kürt sorununun kırıntılarla üstesinden gelinemeyecek ölçüde kapsamlı bir sorun olmasından, ikinci olaraksa Kürt halkının denetlenmesi zor mücadele gücü ve enerjisinden ileri geliyor. Dahası bunca zulümden sonra, Uludere, Urfa ve daha nice olaydan sonra Kürt halkını düzene bağlamak mümkün değildir. "Akan kanın durması" ve "çekilen acılardan kurtulma" yönündeki açıklamalarla Kürt halkının arayışını bir süre için istismar etseler dahi, elde ettikleri başarı uzun ömürlü olmayacaktır. Daha önce defalarca görüldüğü gibi Kürt hareketi kendisini emekçi halkın mücadele inancı ve enerjisine dayanarak yeniden yaratmayı bilecektir.

Bu noktada belirtmek gerekir ki düzenin bu oyununu bozmanın yolu devrim umudunu büyütmekten geçer. Eşitlik ve özgürlük ancak devrimle elde edilebilir. Çekilen bunca acıdan, yaşanan bu kadar deneyimden sonra başka bir kurtuluş olmadığı açıktır.

Zana'dan “teslimiyet açılımı”...

Özgürlük düzene el açarak değil onu yıkararak kazanılır!

Leyla Zana'nın Kürt sorununun çözümü konusunda yaptığı açıklamalar, CHP ve AKP'nin son dönem girişimleri ile birleştğinde yoğun tartışmalara konu oldu. Zana'nın açıklamalarına yönelik Kürt hareketinin tepkisi dikkat çekerken, diğer yandan ise ABD-Güney Kürdistan ve İran ekseninde Kürt sorunu konusunda yeni bir hat mı çiziliyor sorusu sıklıkla soruldu.

“Zana depremi” ve düzen cephesinin iki yüzlülüğü

Leyla Zana 14 Temmuz tarihli Hürriyet gazetesine yaptığı açıklamalarda Kürt sorununun çözümü için bir yol haritası çizdi ve hükümete de çağrıda bulundu. Zana'nın açıklamasındaki en çarpıcı satırlar, Başbakan Erdoğan'a güvendiğini ve çözüm için onun desteklenmesi gerektiğini ifade etmesiydi: *“Bu işi isterse en güçlü durdurur. O güçlü kimdir, şimdiki hükümettir. O hükümetin başı Recep Tayyip Erdoğan'dır. Tarihin en güçlü hükümetinin başındaki isim isterse o iradeyi gösterir, buna gücü yeter ve bu sorunu da çözer.”*

Erdoğan'a bağlanan umutların yanı sıra Zana'nın açıklamaları AB ve ABD'ye yapılan güzellmeler ve düzen güçlerine sorunu çözmeleri için yapılan çağrılardan oluşmaktaydı. Arada devlet terörüne de kısaca değinen Zana bunu da hükümet olmanın zorluklarına ve dengelere bağladı. Üstelik Zana kimi zaman AKP güzellmelerine kendini kaptırarak şunları söyledi: *“Bugün bölgeye gidin duble yollar var. Ulaşım sorunu çözülmüş, ihtiyacı olan yeşil kartla devlet tarafından tedavi ediliyor. Okuması yazması olmayan, ekonomik özgürlüğü bulunmayan Kürt ev kadınları devletten aldıkları ekonomik destekle hayatları boyunca görmedikleri bir farklılığı yaşadı. Az bir para da olsa ekonomik inisiyatifin farkına vardı.”*

Zana'nın bu açıklamaları özellikle burjuva basın tarafından “Zana depremi” biçiminde duyuruldu ve Zana'nın BDP'yi aştığı, bir kopuş yaratacağı gibi düşünceler havalarda uçuştı. Başbakan Erdoğan, Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç ve AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik gibi AKP şeflerinin yanı sıra burjuva kalemşörler birbiri ardına Zana'ya övgüler dizdiler.

Daha altı ay önce Zana'ya *“burada ne işin var, git dağa çık!”* diyen ve BDP'ye “BDP'li kalleşler” diyerek hakaret eden Erdoğan bu kez *“Sayın Zana'nın, benimle görüşme noktasında gelen hiçbir talebi yoktur. Ama bir milletvekili olarak öyle bir talebi bana geldiği anda kendisiyle görüşmekten de kaçmam”* dedi. Arınç *“Sayın Zana değerli bir politikacı. O cezaevinde yıllarca yattı. Neyin ne olacağını iyi bilen biri. O artık bu ülkede kan akmasını istemiyor. Keşke herkes onun gibi düşünse ve bu ülkede kan akmasının durmasını istese”* sözleriyle Zana'yı övdü. Çelik ise *“Ümit ediyorum ki bu ve benzeri sağ duyulu hareketler çoğalsın, bu belirttiğimiz camia içerisinde kendisini Şahin kabul eden insanların söylem ve eylemlerinin çözüme katkı sağlayıcı olmadığına da anlaşılması gerekiyor”* sözleriyle “Güvercin - Şahin” ayrımı iddialarına gönderme yaptı.

Boyalı basın ise övgünün dozunu öyle arttırdı ki daha düne kadar hakkında edilmeyen küfür, yapılmayan hakaret kalmamış Zana bir anda kahramana dönüştürüldü. Ödediği bedellerden tutun da her zaman cesur oluşuna, hatta Öcalan'ı yüzüne karşı eleştirdiğine kadar pek çok “övgü” alan Zana “Kürt ama iyi” kategorisinin üst sıralarına yerleştirildi.

Düzen cephesindeki bu ikiyüzlülük kuşkusuz ki boşuna değil. Zira bugün Kürt halkının AKP'den hiçbir umudu yoktur. Zindanlarda KCK iddiasıyla yatan binlerce kişi bu kopuşun kanıtıdır. Zana'nın açıklamaları da işte Kürt halkı üzerinde yeniden tahakküm kurmak ve boş umutları yeşertmek için bulunmaz bir fırsat olmuştur. Zana'nın niyetinden öte yapılan açıklamanın politik sonucu budur. Böyle bir fırsat ortaya çıkmışken düzen güçleri de tükürdüğünü yalamaktan doğal olarak beis görmemektedirler.

Zana Kürt hareketi için gerçekten “deprem” mi?

Zana'nın açıklamalarına Kürt hareketi cephesinden de sert yanıt gecikmedi. BDP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş *“Cumhuriyet tarihinde en sinsi asimilasyon politikalarını yürüten parti AKP olmuştur. Her kim Başbakan'dan umutluysa bu saflıktır, AKP gibi düşündürmektir”* sözleriyle Kürt halkının umudunun AKP olamayacağını ifade ettikten sonra KCK tutuklamalarını ve Roboski katliamını hatırlattı. Demirtaş bu sert eleştiriyi birlikte Zana'ya da sahip çıkarak, *“Herhangi bir arkadaşımızı düşüncelerinden dolayı, aç kurtların önüne atmamızı bekleyenler de, BDP'de ayrılık, gayrılık bekleyenler de yanılır”* dedi.

KCK Yürütme Konseyi ise yayınladığı açıklamada *“Yurtsever çevre ve kişilerin Kürt halkının direnişini zayıflatan”* ve *“faşizan amaçlara ümit veren açıklama ve davranışlardan uzak durması”* gerekir dedi.

Her iki açıklama da güncel olarak Kürt hareketinin tutumu ile Zana'nın açıklamaları arasındaki açığı göstermesi bakımından önemli. Ancak şunu da unutmamak gerekir ki, bu çizgi özünde yıllarca Kürt hareketi tarafından şu ya da bu biçimde resmi çizgi

yapılmış olan, “siyasal çözüm”ün bir başka, elbette en uç versiyonudur. Her ikisi de çözümü şu ya da bu biçimde ama kurulu düzen zemini üzerinde aramakta ortaktır. Fakat elbette Zana'nın bu sözleri gerici-faşist rejimin Kürt halkına yönelik bir siyasi soykırım uyguladığı, Uludere gibi katliamlar gerçekleştirdiği bir dönemde sarfetmekte, bu ölçüde de düzene malzeme olmaktadır.

Buradan çıkarılacak sonuç “siyasal çözüm” çizgisiyle köklü bir hesaplaşmadır.

Çok değil 13 yıl önce mecliste tüm aşağılanma ve saldırılara karşı Kürtçe yemin eden Zana'nın bugün geldiği yer aslında ulusal mücadelenin kıyısından tutan Kürt burjuvazisinin sefaletidir. Zana'nın hala umutlu olduğunu anlatmak için yaptığı bu açıklama dahi bu sefaleti olduğu gibi ortaya koymaktadır: *“(Erdoğan'ı kastederek) Ben onun bu işi çözeceğine inanıyorum. Buna dair umudumu da, inancımı da asla yitirmedim. Yitirmek de istemiyorum. Yitirseydim giderdim, burada olmazdım. Şimdi hepimizin yapması gereken, hepimizin başbakanın sorunu çözmesinde yanında olduğumuzu ona hissettirmemiz, onu teşvik etmemizdir.”*

Zana'nın “çözümü” teslimiyete götürür

Kürt hareketi, taleplerini bugün kurulu düzen zemini üzerinde ancak militan bir mücadele sonucunda alacağını biliyor. Ama Zana gibiler ise bunu dahi göremeyerek aslında tam bir teslimiyetin sözcülüğüne soyunuyorlar.

Zana'nın kurduğu tüm hayallere rağmen devletin yaklaşımı yine bildik “ez ve çöz”den ibarettir. Bu kez binlerce tutuklama ile Kürt hareketinin iradesi kılınmak ve halk teslim alınmak isteniyor. Somut hedef ise hareketin silah bırakıp teslim olması, ardından ise verilecek kırıntı düzeyinde haklarla sorunu çözmüş gibi görünmektir. Bunun için Zana'nın söyledikleri bir “çözüm” değil, devletin Kürt sorunundaki politikasına teslimiyettir.

Çözüm sermaye devletine teslim olmakla değil, işçilerin ve halkların düzene karşı ortak mücadelesiyle devrimci bir yoldan gelecektir.

Urfa Cezaevi katliamı düzenin cezaevi gerçeğine ışık tuttu...

İçerde ve dışarda katliamcı devletin hücrelerini parçalamaya!

Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi'nde adli mahkumlar 16 Haziran gecesi hapisane koşullarını ve idarenin uygulamalarını protesto etmek için isyan başlattı. C-15 koğuşundaki isyana devletin yanıtı katliam oldu. Katliamda 13 mahkum öldü. 3'ü ağır olmak üzere 5 mahkum da yaralandı. Yangına bilinçli olarak müdahale etmeyen sermaye devleti, bu tutumuyla katliam geleneğine yeni bir halka ekledi.

Dinci-gerici AKP hükümetinin ve sermaye devletinin tecrit ve şiddeti yoğunlaştırdığı hapisanelerden biri olan Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi'nde mahkumların isyanının gerekçesiye koşulların çok kalabalık olması, insani ihtiyaçlarının karşılanmamasıydı. Bu sorunlar tüm cezaevlerinde yaşanıyor. Bu nedenle birçok cezaevinde isyan sesleri yükseliyor.

Katliam sermaye devletinin cezaevi politikasından kaynaklanıyor

Urfa Cezaevi'ndeki tutukluların asgari yaşam ihtiyaçları dahi karşılanmıyordu. Koğuşlarda vardiyalı usulü yatılıyordu. Tutuklular tuvaletlerde yatmak zorunda kalıyorlardı. Hijyen ve sağlık önlemleri alınmıyordu. Havaların ısınması ile birlikte tutuklular nefes almakta bile güçlük çekiyorlardı. Tüm bu ağır yaşam koşulları tutuklu yakınları ve avukatlar tarafından defalarca dile getirilmişti.

Tutuklar yaşadıkları kötü koşulları defalarca dilekçe yazarak idareye bildirmişlerdi. Bu taleplerin hiçbirini önemsenmedi. Tutsakların bu duruma tepki olarak başlattıkları eylem sonucunda oluşan yangına geç müdahale eden devlet, bir katliamın daha altına imza attı. 13 tutsak yaşamını yitirdi.

İnsanlık dışı koşullar, baskı ve işkencelerden dolayı tüm cezaevlerinde öfke artıyor. Zira cezaevlerinde tecrit sürüyor, devrimci tutsaklara yönelik saldırılar artıyor. Sadece devrimci tutsaklar değil, adli tutukluların da sorunları artarak büyüyor.

Cezaevlerinde hasta tutuklu ve hükümlü sayısı da gederek büyüyor. Buna rağmen tutsaklar tedavi edilmiyorlar. Acilen ameliyat olması gereken hastaların bile ameliyatları geciktiriliyor. Bir çok tutsak doktor odalarına askerlerin girmek istemesi nedeniyle tedavi olmadan hastanelerden geri dönmek zorunda kalıyor.

Tutsaklara yönelik zorla sayım alma dayatması da sürüyor. Cezaevi aramaları adeta işkenceye dönüştürülüyor. Dayatmaları kabul etmeyen tutsaklar saldırıya uğruyor, çeşitli disiplin cezalarına maruz kalıyorlar.

F tipi cezaevlerinde devrimci tutsakları teslim alma ve düşüncelerinden soyundurma saldırıları da devam ediyor. Tutsakların ortak yaşam alanları yok ediliyor.

Urfa ilk değil, bu düzende son da olmayacak!

Urfa'da yaşananlar, sermaye devletinin sayıları onları bulan cezaevi katliamlarının son halkasıdır.

Kuruluşundan bu yana sermaye devletinin değişmez politikası olan “zindanlarda teslim alma ve katletme”, dinci-gerici AKP hükümeti döneminde de derinleştirilerek uygulanmaya devam etmektedir.

Bugüne dek sermaye devletinin zindanlarında bir çok katliam yaşandı. Namlunun sivri ucu her zaman siyasi tutsaklara yöneltildiyse de adli tutuklular da çoğu zaman katliamlardan paylarını aldılar. Faşist sermaye devleti sokağa hakim olmanın önemli ayaklarından birinin cezaevlerine hakim olmak olduğu bilinciyle hareket etti. Cezaevlerini hizaya getirilmesi gereken yerler olarak tanımladı.

12 Eylül karşı devriminden sonra cezaevlerinde işkence ayyuka çıktı. Onlarca devrimci katledildi. Sermaye devleti '91 yılında çıkarttığı TMY ile hücre tipi saldırısını öne çıkarttı. Devrimci tutsakların direngen tutumu karşısında ötelenen hücre tipine geçiş dayatmasını, '95 Eylül'ündeki Buca ve '96 Ocak'ındaki Ümraniye katliamları izledi. '96 yılında yayınlanan 'Mayıs genelgesi' ile F tipleri yeniden gündeme alındıysa da, saldırı 12 devrimcinin şehit düştüğü Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemleriyle püskürtüldü. '96 Eylül'ünde Diyarbakır zindanlarını kana bulayan sermaye devleti, '97 yılındaki “Ağustos genelgesi” ile F Tipi

hapisanelerin yapımına başladı. 26 Eylül '99'da Ulucanlar zindanında 10 devrimciyi katlederek hücre saldırısının startını veren sermaye devleti, aynı zamanda 19 Aralık'ta gerçekleştireceği vahşetin de provasını yaptı. F tipi tabutluklara girmeyi reddeden devrimci tutsakları ezmek ve emekçilere korku salmak için gerçekleştirilen vahşi operasyon zindanlara yönelik saldırıların en kanlı ayağını oluşturdu.

Sermaye düzeni var oldukça bu örneklerin çoğalacağı ise oldukça açık biçimde görülmektedir.

Katliamların hesabını sormak için mücadeleye!

Sermaye devleti teslim almaya ve katletmeye dayalı cezaevleri politikasının hesabını mutlaka vermelidir. Bu hesabı soracak biricik güç ise işçi ve emekçilerdir.

Tüm bu kirli operasyonlar ve katliamlar, baskı ve kölelik düzeninin çarklarını sorunsuzca döndürebilmek içindir. Sermaye devletinin hesaplarını boşa çıkarmak ve tüm katliamların hesabını sormak için devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi tek seçenektir.

Cezaevi katliamlarına tepkiler...

İlerici ve devrimci güçler, Kürt hareketi temsilcileri ve bazı sendikalar devlet katliamına tepki gösterdi.

Şanlıurfa Barosu Başkanı Avukat **İrfan Güven**, hapisane idaresinin ağır hizmet kusurunun olduğunu söyledi. Güven yaptığı yazılı açıklamada, şunları ifade etti:

“Şanlıurfa cezaevinde işkence sayılabilecek insanlık dışı koşullar söz konusudur. Ağır hizmet kusuru söz konusudur.”

BDP Eş Genel Başkanı Gültan Kışanak, yaşanan olayın bir kavgadan kaynaklandığı, tutukluların birbiriyle didişerek yangının çıkarıldığı şeklindeki bütün bilgilerin yanlış olduğunu söyledi.

Kışanak “Bu saatten sonra Adalet Bakanlığı'nın yapması gereken onurluca bir istifadır” dedi

Katliam Adana'da bir basın açıklaması ile protesto edildi. İnönü Parkı'nda gerçekleşen açıklama İHD ile birlikte HDK, TUHAY-DER ve KESK tarafından örgütlendi. İHD Adana Şube Başkanı Şahin Kılıç tarafından okundu.

Petrol-İş Sendikası Merkez Yönetim Kurulu, cezaevi katliamına ilişkin açıklama yaptı.

AKP hükümetinin, olayın sorumluluğundan kaçamayacağını belirten sendika, Türkiye'nin siyasi iktidarın uygulamaları sonucunda bir hapisane devletine, hapisanelerin ortaçağ zindanlarına dönüştüğünü belirtti.

Sermaye devleti Urfa Cezaevi'nde 13 tutsağı katletti...

Cezaevlerinde isyan ve devlet terörü!

İnsanlık, Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi'nde sermaye devleti tarafından bir kez daha yakıldı. 16 Haziran gecesi yataklarını yakarak hapishanedeki ağır tecrit koşullarını protesto eden mahkumlar, yangın büyümesine rağmen askerlerin ve itfaiyenin müdahale etmemesi sonucunda diri diri yanarak can verdiler. Sermaye devletin sorumlu olduğu bu katliamda 13 tutsak yaşamını kaybederken çok sayıda mahkum da ağır yaralandı.

Katliamı ve ağır tecrit koşullarını protesto etmek isteyen tutsaklar 18 Haziran günü ikinci kez yatak ve yorganlarını ateşe verdiler. Bu eylemi durdurabilmek için de jandarmalar ve gardiyanlar tutsaklara azgınca saldırdı. Jandarma saldırısında çok sayıda çocuk tutsak yaralandı.

Adım adım katliam...

Tüm hapishanelerde olduğu gibi Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi'ndeki hak gaspları ve tecrit koşulları da giderek ağırlaştırıldı. Adım adım hayata geçirilen saldırılarla zindanlar, tutsaklar için tabutluklara dönüştürüldü. Urfa Barosu yaklaşık 1 yıl önce yaptığı açıklamada yoğun saldırılara dikkat çekmişti.

Baronun açıkladığı bazı maddeler şöyle:

- Cezaevinin kapasitesi yaklaşık 300 kişilik. Fakat cezaevinde bini aşkın insan kalıyordu. Bunun sonucunda aşırı yoğunluk dayanılmaz hal alarak izdihama neden oluyordu.

- 10 kişilik koğuşlarda 30 tutuklu kalıyordu. Yerlerde dahi yatacak bir alan kalmıyordu.

- Tutuklu ve hükümlüler yerde yatmak için bile sıraya giriyorlardı.

- Koğuşlarda 1 tuvalet bulunuyordu ve su günde 4 kez 1'er saat veriliyordu.

- Her tutukluya sadece 2 dakika ihtiyaç süresi düşüyordu.

- Bunun sonucu olarak başta sağlık ve güvenlik olmak üzere birçok sorun da yaşanmaya başlıyordu.

- Cezaevinde tek aile hekim bulunuyordu. Yoğunluk nedeniyle hekimlik hizmeti yetersiz kalıyordu.

- Yakın tarihte çocuk koğuşlarından birinde kalan çocuklar olumsuz koşullara tepki olarak 1 günlük açlık grevi yaptılar.

- Yoğunluk nedeniyle açık görüş süreleri 30 dakikaya, kapalı görüş süreleri de 10 dakikaya düşürüldü.

- Tutuklu ve hükümlülere yakınları tarafından elden getirilen kitaplar kabul edilmiyor, kargo yoluyla gönderilmesi halinde kabuller yapılıyordu. Bu durum ise kargo masrafını karşılayamayan aileler için sıkıntı yaratıyordu ve tutsakların kitap temininde engel teşkil ediyordu. Ayrıca tutsakların yasal olmasına rağmen bazı gazeteleri almaları idarece engelleniyordu.

Zindanlarda isyan giderek yayıldı...

Urfa Cezaevi'nde başlatılan isyan diğer cezaevlerine de yayıldı. Adana, Antep, Osmaniye, Ceyhan ve Karaman cezaevlerinde tutsaklar tarafından yangınlar çıkartıldı.

Antep E Tipi Kapalı Cezaevi'nin H-3 koğuşunda 19.00 sıralarında yangın çıktı. Urfa Cezaevi'nde çıkan isyana destek vermek amacıyla siyasi tutukluların yangın çıkardığı belirtilirken, Suat Karakoyunlu, Vakkas Çöplü, Kadir Polat, İsmail Polat ve Levent Türk isimli tutukluların dumandan zehirlendiği ifade edildi.

Yaralanan tutukluların olduğu kaydedildi.

Adana Kürkçüler F Tipi Kapalı Cezaevi'nin çocuk koğuşunda başlayan yangına da itfaiye ekipleri müdahale etti. Yangın nedeniyle dumandan etkilenen yaklaşık 10 çocuk tutsak, ambulanslarla çeşitli hastanelere kaldırıldı.

Ceyhan M Tipi Kapalı Cezaevi'nde ise çocuk tutusakların bulunduğu bölümde yangın çıkarıldı. İki koğuşta çıkan yangın itfaiye müdahalesi sonrası söndürülürken, 12 çocuk tutsak duman nedeniyle hastaneye kaldırıldı.

Osmaniye'de T Tipi Cezaevi'nde de adli tutukluların bulunduğu koğuşta yatak ve battaniyelerin ateşe verilmesi sonucu yangın çıktı. Yangın sonucu 15 tutsak ve bir gardiyan dumandan zehirlenip hastaneye kaldırıldı.

Karaman M Tipi Cezaevi'nde tutuklu ve hükümlüler hapishane koşullarına karşı tepki ve Urfa Cezaevi'nde çıkan isyana destek için yatak ve yorganları ateşe verdiler. 250 kişilik cezaevinde çıkan yangında biri gardiyan 8 kişi yaralandı.

Cezaevlerinde çıkarılan yangınlara itfaiyeler jandarmalarla birlikte müdahale etti. Ancak müdahale yalnızca yangınla sınırlı kalmadı. Devlet ağır cezaevi koşullarını protesto eden tutsaklara azgınca saldırarak terör estirdi. Saldırıları sonucunda çok sayıda tutsak yaralandı.

Katliam haberini alır almaz cezaevine gelen tutsak aileleri de devlet teröründen nasibini aldı. İçerde tutsaklara saldırarak isyanı bastırmaya çalışan sermaye devleti, yakınlarından haber almak isteyen ve katliama tepki gösteren ailelere de polis/jandarma copu ve biber gazı ile saldırdı.

Tüm bu saldırıları da sürgün sevkler izledi. Acizliğin ve riyakarlığın ürünü olan saldırılarda hapishane içinde ve dışında çok sayıda kişiyi yaralayan sermaye devleti, saldırının devamını tutuklu ve hükümlüleri çeşitli illere sürgün ederek getirdi. Şimdiye kadar ağır cezaevi koşullarına mahkum edilen tutsaklar şimdi de ailelerinden uzaklaştırılarak 'cezalandırıldılar.'

Sermaye devleti ve düzen medyası çarpıtmada sınır tanımıyor

Katliamın sorumlusu olan devleti aklamak için valisinden bakanına, başbakanından medyasına kadar tüm düzen güçleri seferber oldular.

Düzen sözcüleri yaptıkları açıklamalarda katliamı

“kavga sonucu çıkan bir kaza” gibi göstererek ortaya çıkan vahşet tablosundaki sorumluluklarını gizlemeye çalıştılar. AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik yaptığı açıklamalarla demagojide sınır tanımadığını bir kez daha göstermiş oldu. Yeni cezaevleri yapılacağını “müjdesini” veren Çelik, “*Urfa'da inceleme yapılıyor. Cezaevi yönetiminin bir kusuru varsa gereken yapılacaktır*” ifadelerini kullandı.

Sermaye hükümeti AKP'nin şefi Tayyip Erdoğan, Urfa E Tipi Cezaevi'ndeki olaya ilişkin ‘asıl bilgilerin’, yapılacak teftişin ardından ortaya çıkacağını belirterek, yangından sağ kurtulan bir kişinin, “arkadaşlar arasında kavga çıktı” dediğini açıkladı. Erdoğan, koğuşun 18 kişiye uygun olmadığına dair bilgi geldiğini belirterek “bunların hepsinin incelenmesini Adalet Bakanı’ndan isteyeceğim” diye konuştu. İkinci açıklamasında ise “olayların arkasında terör örgütü var” diyecek kadar pervasızlaştı.

Adalet Bakanı ise yaptığı açıklamada “ihmal varsa üstü örtülmeyecektir” dedi. Oysa bu olay ihmalden değil devletin cezaevleri politikasından kaynaklanıyor. 275 kişinin kalması gereken cezaevinde 1050 kişiyi yatmaya mecbur eden devlet, 4 kişilik odalarda 30 kişinin kalmasının baş sorumlusudur. Bu olayı ihmalle açıklamak koca bir yalandır.

Burjuva basın bu katliamda da yine devleti aklamanın etkili araçlarından biri olarak kullanıldı. Yaptıkları düzmece ve kirli haberlerle katliamdan tutsakları sorumlu tuttular. Katliamın ardından yapılan açık görüşü ise “lütuf” olarak sundular.

“Çözüm” yeni cezaevleri

AKP döneminde cezaevlerinde gerçekleştirilen düzenlemeleri anlatan sermaye hükümetinin Adalet Bakanı Sadullah Ergin, 2002 sonrasında yapılan düzenlemeyle 208 cezaevi kapatıldığını, şu anda 177 ceza infaz kurumu bulunduğunu söyledi. Kapanan 208 cezaevine karşılık tecrit politikalarına uygun yeni cezaevi inşaatlarıysa bu süreç içerisinde yoğunlaşarak sürüyor. Koğuş sistemli cezaevleri kapatılırken yerlerini hücre tipi cezaevleri alıyor.

Ergin'in, cezaevi sorununa “çözüm” olarak sunduğu proje ise, yeni cezaevleri oldu. Ergin, Diyarbakır, Şırnak, Siverek, Doğubayazıt ve Midyat'ta cezaevleri inşaatlarının devam ettiğini belirtti.

Dinci-gerici AKP hükümetinin cezaevi politikasına da toz kondurmayan Ergin demagojik açıklamaları da elden bırakmayarak ölümler konusunda neler hissettiği sorusuna “Bir insan ne hissederse ben de onu hissettim. Cezaevlerinde yüzde 100 doluluk var. Yaşanan sorunlar gece rüyamda beni rahatsız ediyor. Her başımı yastığa koyduğumda 126 bin mahkumun sorunları beni rahatsız eder durumdadır” diye yanıt verdi.

İstifa çağrılarını da değerlendiren Bakan Ergin, tam bir ikiye bölünmüşlük örneği sergileyerek çağrılara pişkince yanıt verdi. Ergin “Bakan'ın istifası çözüme katkı sağlayacaksa bir dakika durmam. Ama sorun geçmişten gelmektedir. Bu değerlendirme insafa sığmayan değerlendirmelerdir” dedi.

Sivas'ın katili sermaye devletidir!

Sivas katliamının hesabını sormak için mücadeleye!

Sömürücü egemen sınıfların tarihi, Aleviler'e yönelik kanlı katliamlarla doludur. Bu ülkede binlerce kontrgerilla operasyonu yapıldı. Çorum, Maraş, Sivas, Gazi, Ulucanlar, 19 Aralık vb. cezaevi katliamlarında yüzlerce emekçi ve devrimci hayatını kaybetti. Bu katliamlar, halen hızından hiçbir şey kaybetmeden Kürt halkına dönük olarak sürüyor.

2 Temmuz 1993 yılında gerçekleştirilen Sivas katliamı ne ilk ne de son katliamdı. Sermaye devletinin katliamcı niteliğini açıkça ortaya koyan özel bir halkaydı. 35 insanımızı göz göre göre yakan ve katleden sermayenin faşist devletiydi. Aradan geçen bunca yıla rağmen, katliamcı sermaye devleti süreci karartmaya devam etti.

Sivas katliamı ve gösterdikleri

Sivas katliamının öncesi ve sonrasında yaşanan olaylar katliamın devlete rağmen değil, devlet eliyle ve devletin gözetiminde gerçekleştiği gerçeğinin açık kanıtıydı. Dinci-faşist örgütler günler öncesinden katliam çağrısı yapan bildiriler dağıtmıştı. Gerici yerel basın Aziz Nesin'i ve Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ni hedef gösteren kışkırtıcı yayınlar yapmıştı.

Bir kısmı çevre illerden getirilmiş, çoğu çocuk yaştaki grup saldırları başlatmıştı. Öğlen saatlerinde gösterilere başlayan katliamcılar, 8 saat sonra Madımak Oteli'nin ateşe verdiler. Tüm bunlar yaşanırken polisyle, askerile, resmi ve sivil tüm güçleriyle devlet oradaydı. Tüm devlet yetkilileri, çevre illerin valilikleri ve polis amirleri olaydan haberdardı.

Katliam için harekete geçen gerici-faşist güçlerin güvencesi sermaye devletiydi. Madımak Oteli'ne doğru kitleyi yönlendiren provokatörler gücünü sermaye devletinden alıyorlardı. Sivas'ta katliama onay veren sermaye devleti, Sultanahmet'te katliamı protesto eden kitleye azgınca saldırmıştı. Madımak Oteli yakılmadan kısa bir süre önce "İçeride asker ve polis var mı?" diyerek son kontrolleri yapanlar, Sivas'ta görev yapan polis ve asker yöneticileriydi.

12 Eylül askeri faşist darbesine zemin hazırlamanın birer aracı olarak CIA, MİT, kontrgerilla tarafından planlanarak gerçekleştirilen Maraş ve Çorum katliamları da, çeşitli milliyet ve mezheplerden işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesini, toplumu Alevi-Sünni ayrımı temelinde kışkırtıp bölerek engellemenin, ilerici ve devrimci politik kesimlere gözdağı vermenin bir aracı olarak kullanıldı. Böylece sermaye devleti kendi varlık temellerine yönelmekte olan tehlikeyi savuşturmayı hedeflemişti.

Her birinde devletin gizli güçleri katliamların tertipleycisi, açık güçleri (hükümet, ordu, emniyet) ise katliamların seyircisi veya aktif bileşeni konumundaydı. "Alevi-Sünni çatışması" olarak gösterilmek istenen bu kitle katliamlarında MHP üzerinden devletin eli, CIA-MİT ve kontrgerillanın örgütleyici rolü, daha sonra çeşitli itiraflarla, belgelerle, tanıklarla, bağlantılarla su yüzüne çıktı ama hiçbir soruşturma konusu bile edilmedi. Açığa çıkan gerçekler örtbas edildi. Davaların hiçbirisi, tıpkı Sivas davasında olduğu gibi, tetikçilere verilen göstermelik cezaların ötesinde bir sonuca yol açmadı.

Sivas katliamının faili CIA, MİT ve kontrgerilladır.

Aynı kanlı eller, Gazi'de, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta, Şemdinli'de, '77 1 Mayıs'ında sahnede idi. Roboski örneğinde bir kez daha görüldüğü gibi, Kürt halkına dönük katliamlarda halen işbaşındadır.

Zamanaşımı kararıyla Sivas şehitlerini bir defa daha yakttılar!

Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi Sivas katliamına ilişkin olarak skandal bir kararın altına imza attı. Mahkeme, savcının bir önceki duruşmada istediği 15 yıllık zamanaşımından düşme talebini kabul etti. Böylece eli kanlı katillerden Şevket Erdoğan, Köksal Koçak, İhsan Çakmak, Hakan Karaca ve Necmi Karaömeroğlu ceza almaktan kurtuldular.

Sivas katliamının ardından katillerin korunması için her şey yapıldı. Şemdinli katliamında olduğu gibi, "iyi çocuklar" denilerek katiller sahiplenildi. Sermaye devleti firardaki katillerin yakalanması için hiçbir çaba göstermedi. 2005 yılında yürürlüğe giren yasayla insanlığa karşı işlenen suçlarda zamanaşımı kaldırıldı. Buna rağmen Sivas davası insanlığa karşı işlenen suçlar kapsamına alınmadı. Sivas dava sanıklarından Vahit

Kaynar'ın, yakalandığı ülkelerden iade edilmesi konusunda Adalet, İçişleri ve Dışişleri bakanlığı olayı zamana yaydılar.

Zamanaşımı kararı bugüne kadar en küçük demokratik hakkı bile tanımaktan ödü kopan sermaye düzeni ve onun partilerinin Aleviler'e özgürlük alanları açmasının olanaksız olduğu gerçeğinin açık kanıtıdır. Hiç şüphe yok ki, bundan sonra da ihtiyaç duyulduğunda Aleviler'e karşı provokasyon ve katliamlar düzenlemekten geri durulmayacaktır. Üstelik tüm katliamlarda olduğu gibi katiller de bizzat devlet tarafından korunacaktır.

Katliamları durdurmak ve hesap sormak için mücadeleyi büyötmeye!

Sivas'ta katledilenleri anmanın bir yanını da onları katledenleri unutturmamak oluşturmaldır. Sivas'ın katillerinin gerçek yüzlerini ortaya sermeli, dahası onların sadece katliamlardaki rollerini değil, Alevi emekçilerini yedeklemek için izledikleri diğer manevraları da teşhir etmeliyiz.

Katliamın gerçek sorumlularının, sorumluluklarını örtbas etmelerine, kendilerini gizlemelerine yardımcı olmak işçi ve emekçi kitlelere ve Alevi emekçilerine karşı yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi olacaktır. Unutulmasın ki, tarihini unutanlar geleceğini göremez ve dostunu düşmandan ayıramazlar! Aynı hataları ve yenilgileri döne döne yaşamaktan kendilerini kurtaramazlar!

Tüm bu vahşet, kirli operasyonlar, kitlesel katliamlar, provokasyonlar, kontra hukukun kararları işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmek içindir. Bu baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletinin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmak gerekmektedir. Sivas katliamının ve diğer tüm katliamların hesabını sormanın biricik yolu ise birleşik ve kitlesel bir temelde devrimci mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

2 Temmuz hazırlıkları başladı

Ümraniye'de, Sarıgazi Meydanı ve Yeni Çamlıca Mahallesi'nde etkinlikler düzenleyecek olan sınıf devrimcileri emekçileri hesap sormaya çağırıyorlar. BDSP tarafından düzenlenecek eylem ve etkinlikler kapsamında 23 Haziran akşamı Sarıgazi'de yürüyüş ve etkinlik gerçekleştirilecek. Etkinlik öncesinde saat 19.30'da Demokrasi Caddesi Üçler Market'in önünde buluşulup, Sarıgazi Meydanı'na yürünecek. Eylemin ardından konuşma, sinevizyon, şiir ve Pınar Aydınlar'ın (Sağ) katılımıyla etkinlik yapılacaktır.

Yeni Çamlıca Mahallesi'ndeki etkinlik 28 Haziran Perşembe akşamı saat 20.30'da başlayacak. Etkinlik programında konuşmalar, sinevizyon, şiir ve Musa Kurt türküleriyle olacak.

Sınıf devrimcileri Sarıgazi, Sultanbeyli ve Samandıra'daki emekçi mahallelerinde afiş çalışması yaptı. 20 Haziran sabahı İmes A Kapsı'nda gazete satışı yapan sınıf devrimcileri el ilanlarıyla da işçi ve emekçileri etkinliğe çağırdılar.

Ayrıca, işçi ve emekçilere 2 Temmuz katliamının gerçek yüzünü anlatan ve katillerden hesap sormaya çağıran bir bülten hazırlandı.

Ankara'da Mamak İşçi Kültür Evi 2 Temmuz Sivas katliamında yaşamını yitirenleri anmak ve katil devletten sormak için 29 Haziran'da bir anma etkinliği gerçekleştirecek. Saat 19.00'da Tekmezar Hacı Bektaş-i Veli Parkı'nda gerçekleştirilecek anma etkinliğinin programında Ozan Umut Yurdusar- Yeter Sarıates türkü ve deyişler seslendirecek. Belgesel gösterimi ve semah gösteriminin yapılacağı etkinlikte katliamın tanıkları da konuşmalar yapacaklar.

Sınıf devrimcisi Zeynel Nihadioğlu serbest bırakılsın!

Faşist baskı ve terörünüz sökmedi, sökmeyecek!

İstanbul'daki 2012 Newroz'u sonrasında devreye sokulan gözaltı ve tutuklama dalgalarına bir yenisi daha eklendi.

"Newroz eylemlerine katılmak" gerekçesiyle 12 Haziran günü İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından sokak ortasında gözaltına alınan Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkanı ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) çalışanı **Zeynel Nihadioğlu**, 14 Haziran'da Çağlayan Adliyesi'nde çıkarıldığı mahkeme tarafından "terör örgütüne üye olmak" iddiasıyla tutuklandı.

Nihadioğlu'nun karşı karşıya kaldığı keyfilik, tutuklama terörü öncesinde de kendini açıkça göstermiştir. Zira, 12 Haziran günü gözaltına alınmasına ve yakınları ile avukatının numarasını vermesine rağmen Nihadioğlu'nun gözaltında olduğuna dair iki gün boyunca hiçbirseye bilgi verilmemiştir. Nihadioğlu'nun gözaltına alındığı, yoldaşlarının endişelenmesi ve avukatlara haber vermesi ile ortaya çıkmıştır. Polisler bu durumun nedeni kendilerine sorulduğunda ise büyük bir pişkinlikle "güvenlik gerekçesiyle haber verilmedi" cevabını verebilmiştir.

Sınıf devrimcisi Nihadioğlu'nun tutuklanması, faşist baskı ve devlet teröründe gemi aزیya alan sermaye hükümeti AKP'nin ve düzen/cemaat yargısının ne denli pervasızlaştığını bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Öyle ki, dinci-gerici AKP hükümeti eliyle dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk rolü üstlenilmekte, bu aynı dönemde Kürt halkı ve devrimci-ilerici sol güçler payına düşen de sonu gelmez bir devlet terörü olmaktadır. Ardı arkası kesilmeyen polis operasyonlarını işkencelerle geçen gözaltılar ve Terörle Mücadele Yasası (TMY) - Özel Yetkili Mahkemeler (ÖYM) tezgahından çıkma keyfi tutuklamalar izlemektedir. Katliamcı sermaye devleti ve onun tetikçileri düzen/cemaat yargısı tarafından büyük bir pişkinlikle aklanırken, devrimci ve ilerici güçlere ise düzmece iddialara dayanılarak açılan davalarda on yıllara varan cezalar yağdırılmaktadır.

Nihadioğlu'nu hedef alan tutuklama terörü, aynı zamanda Newroz'da Kürt halkı ile devrimci ve ilerici güçler tarafından ortaya konan direniş ruhuna ve mücadele kararlılığına dönük tahammülsüzlüğün de açık bir göstergesidir. Baskı, yasak ve zorbalığın fiili-meşru mücadeleyle alaşağı edildiği İstanbul Newroz'u'nun ardından gerçekleştirilen polis operasyonlarında onlarca ilerici ve devrimci "KCK üyesi olmak", "KCK propagandası" yapmak gibi iddialarla gözaltı alınmıştır. Aralarından sınıf devrimcisi Burcu Deniz'in de bulunduğu onlarca kişi ise aynı kirli tezgah sonucunda tutuklanmıştır.

Açık ki, dinci-gerici AKP hükümeti eliyle Kürt sorunundaki imha-inkar politikalarını derinleştiren, işçi ve emekçilere dayattığı sosyal yıkım ve köleliği ise daha da ağırlaştıran sermaye iktidarı, faşist baskı ve devlet terörüne sarılmaktan başka bir yol bulamamaktadır. Ancak zorbalığın dozu ne kadar artarsa artsın, düzen güçleri bu uğursuz çabalarında başarısız olmaya mahkumdur.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, faşist baskı ve devlet terörünün ne Kürt halkının özgürlük mücadelesini ne de devrimci sınıf mücadelesini boğabileceğini bir kez daha haykırıyoruz!

Bu inançla ve kararlılıkla, tüm devrimci ve ilerici güçleri, işçileri, emekçileri ve Kürt halkını, sermaye iktidarının karşısına birleşik ve militan bir tarzda dikilerek faşist baskı ve devlet terörünü püskürtmeye çağırıyoruz!

Zeynel Nihadioğlu serbest bırakılsın! - Newroz tutsakları serbest bırakılsın!

Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!

Faşizme karşı omuz omuza!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

14.06.12

“Nihadioğlu serbest bırakılsın!”

15 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde toplanan BDSP'liler "Sınıf devrimcisi Zeynel Nihadioğlu serbest bırakılsın! Faşist baskı ve terörünüz sökmedi, sökmeyecek!/BDSP" pankartı açtı.

Eylemde yapılan açıklamada "Newroz eylemlerine katılmak" gerekçesiyle 12 Haziran günü İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından sokak ortasında gözaltına alınan Nihadioğlu'nun, 14 Haziran günü Çağlayan Adliyesi'nde çıkarıldığı mahkeme tarafından "Terör örgütüne üye olmak" iddiasıyla tutuklandığı belirtildi.

Sınıf devrimcisi Nihadioğlu'nun tutuklanmasının, faşist baskı ve devlet teröründe gemi aزیya alan sermaye hükümeti AKP'nin ve düzen/cemaat yargısının ne denli pervasızlaştığını bir kez daha gözler önüne serdiği belirtildi.

Açıklamada zorbalığın dozu ne kadar artarsa artsın, düzen güçlerinin bu uğursuz çabalarında başarısızlığa mahkum oldukları ifade edildi.

Eyleme Emek ve Özgürlük Cephesi (EÖC), Devrimci Proletarya, Emekçi Hareket Partisi (EHP) ve Proleter Devrimci Duruş (PDD) destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Zeynel Nihadioğlu derhal serbest bırakılsın!

Faşist baskı ve teröre karşı mücadeleye!

...
Faşist sermaye devletinin dizginlerinden boşalmış bu karşı-devrimci saldırıları, Kürt halkının İstanbul ve Diyarbakır Newrozları'nda ortaya koyduğu direniş ve mücadele kararlılığına ve dahası da, Türkiye'nin ilerici ve devrimci güçlerinin Newroz ve 1 Mayıs gösterileri sırasında sergilenen, tam bir kardeşlik bilinci ve ruhunun ifadesi olan birlikteliğine dönük tahammülsüzlüğün açık bir göstergesidir.

Ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, sermaye devleti de, Amerikancı, dinci-cemaatçi AKP hükümeti de tam bir acz ve çaresizlik içindedir. Pervasızlığının gerisinde de gerçekte başta Kürt sorunu olmak üzere, tüm temel sorunlar konusundaki çaresizlik, çözümsüzlük ve zayıflık yatmaktadır. Öyle ki, sermaye devleti, adeta Kürt halkına dönük imha ve inkar siyesetini derinleştirmeye, işçi ve emekçilere dönük sosyal yıkım saldırısını daha bir ağırlaştırmaya, ilerici ve devrimci güçlere dönük faşist baskı ve terörü daha da tırmandırmaya mahkumdur. Fakat tüm bu çabaları boşunadır!

Zulmün ve zorbalığın sonu yoktur. Daha öncekilerde olduğu gibi, sermaye devletinin gitgide tırmandırılan saldırıları ne Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve ne de devrimci sınıf mücadelesini boğamayacaktır. Eninde sonunda biz kazanacağız!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) olarak tüm işçileri, emekçileri, ilericileri, devrimcileri ve kardeş Kürt halkını, sermaye devletinin dur durak bilmeyen saldırılarına karşı militan ve birleşik bir mücadele yükseltmeye çağırıyoruz.

Keyfi gözaltı ve tutuklama terörüne son!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

İstanbul’da 15-16 Haziran paneli...

“15-16 Haziran’ın çağrısı; Parti, sınıf, devrim!”

Bir süredir **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** tarafından İstanbul’un sanayi havzalarında yaygın kitle çalışması ile hazırlıkları yürütülen “15-16 Haziran Direnişi’nin ışığında Parti, sınıf, devrim!” paneli 17 Haziran’da Kadıköy Belediyesi Halis Kurtça Kültür Merkezi’nde gerçekleştirildi.

Panelde, 42 yıl önceki büyük direnişin anlamı üzerinde durularak 15-16 Haziran’ın ışığında “parti, sınıf, devrim” davasını büyütme çağrısı yapıldı.

Etkinlik, sinevizyon gösterimiyle başladı.

Açılış konuşmasında, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir eşik olan büyük direnişin bugün hala güncelliğini koruduğu söylendi. 15-16 Haziran’ın güncel çağrısının “parti, sınıf, devrim” olduğu ifade edilerek devrimci partinin rolüne işaret edildi.

15-16 Haziran şehitleri şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından panelistlerin konuşmalarına geçildi.

Şengül: Birleşik mücadeleyi örgütlemeliyiz!

Panelde ilk sözü alan DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı **Mahmut Şengül**, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin önemine değindi. Direnişin yaşandığı dönemdeki baskılara dikkat çeken Şengül, işyerlerinde ve fabrikalarda işçileri örgütleme ihtiyacını ifade etti.

Bu süreçte tabanın rolüne dikkat çeken Şengül, sendikal bürokrasiyi ortadan kaldırmanın ancak bu şekilde olacağını söyledi.

Yaraşır: 15-16 Haziran antikapitalist bir manifestodur

Araştırmacı-yazar **Volkan Yaraşır** ise, kapitalizmin yapısal krizi ekseninde devrimin güncelliğine işaret etti. 15-16 Haziran Direnişi’ni bu ekseninde değerlendiren Yaraşır, sol hareketin 15-16 Haziran Direnişi’ni değerlendirmedeki eksikliğine vurgu yaptı. Bu sürecin, sol tarafından “ilerlemeci”olarak tanımladığını sözlerine ekleyen Yaraşır, solun sınıfı nesne olarak görmesi anlayışını eleştirdi. Yaraşır, sınıfı yıkıcı bir güç ve özne olarak algılayanın doğru yöntem olduğunu ifade etti.

Türkiye işçi sınıfının tarihsel gelişimini özetleyerek konuşmasını sürdüren Yaraşır, 1835’ten 1960’lara kadarki 125 yıllık dönemi sınıfın mayalanma süreci olarak değerlendirdi. Bu mayalanma ve biriktirme döneminin momentinin 1960’lar olduğunu ifade eden Yaraşır, 1961 Saraçhane mitinginin sınıfın toplumsal rolünü ve özne olduğunu gösteren önemli bir örnek olduğunu ifade etti. 1963’teki Kavel grevinin, “sınıfın haklarını kopara kopara alma geleneği” olarak tanımlanması gerektiğini sözlerine ekleyen Yaraşır, DİSK’in ortaya çıkmasının, sınıfın 125 yıllık arayışının bir sonucu olduğu tespitinde bulundu. 1969-1970’teki fabrika işgal deneyimlerine de dikkat çeken Yaraşır, bu eylemlerin sınıfın kapitalizme ve özel mülkiyete sapladığı hançer olduğunu ifade etti.

15-16 Haziran’ın yaşandığı süreçte dünya genelinde ve Türkiye’deki siyasal atmosferi anlatan Yaraşır, 1968’de küresel düzeyde hareketliliklerin yaşandığını, Türkiye’de de üniversitelerde öğrenci işgalleri, köylerde ise toprak işgallerinin yaşandığını dile getirdi.

“15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfının 1 Mayısı’dır” diyen Yaraşır, 15-16 Haziran’ın mevzi savaşından cephe savaşına geçiş olduğunu söyledi.

15-16 Haziran’ı “anti kapitalist bir manifesto” olarak tanımladı. Yaraşır, ‘71 devrimci çıkışına ve onun düzen karıştlığına dikkat çekerek 15-16 Haziran’n Türkiye sol hareketindeki 50 yıllık revizyonist geleneği de çökerttiğini ve bununla birlikte sınıf devrimciliğinin zeminini hazırladığını ifade etti.

“Dönem Bolşevizm dönemidir” diyen Yaraşır, Dünya genelindeki gelişmelerin önemine dikkat çekerek, Arap coğrafyası ve Avrupa’daki gelişmelerin devrim-karşıdevrim ikilemini yarattığını söyledi.

Kürt özgürlük hareketinin yarattığı imkanlara dikkat çeken Yaraşır, batıdaki metropollerin yeni Kürt kentleri olduğunu ifade etti.

Türkiye genelindeki 249 organize sanayi bölgesinde sınıfsal öfke ve kinin örgütlendiğini dile getirdi.

BDSP: “Parti, sınıf, devrim davasını büyütelim!”

15-16 Haziran’da şehit düşen işçileri anarak konuşmasına başlayan **BDSP temsilcisi**, “parti, sınıf, devrim” başlıklarının birbirlerine kopmaz bağlarla bağlı olduğunu ifade etti. 15-16 Haziran’a yönelik güncel ilginin önemine dikkat çekti. Bu ilgiyi ise, devrimin güncelliğine ve reformist-liberal solun araçlardan yoksunluğuna bağladı.

“Devrim günceldir ama aynı zamanda reformist-liberal odaklar araçlar ve yöntemler konusunda tam bir çıkmaz içindedir” diyen BDSP temsilcisi, bu odakların Denizler’in yarattığı değerlerden yoksun olduklarını fade etti.

Devrimci örgütten kaçanların ve parlamentoyu eksen alanların devrimci olamayacağını söyleyen BDSP Temsilcisi, işçi sınıfının yıkıcı gücünün sınıfın devrimci partisiyle buluşmadığı sürece sosyalizme ulaşamayacağını belirten temsilci, 15-16 Haziran’ın mirasına sahip çıkmanın işçi sınıfının devrimci partisine sahip çıkmasıyla anlam kazanacağını sözlerine ekledi. 15-16 Haziran direnişinin, işçi sınıfının, partisi olmadan nereye kadar gidebileceğini gösteren önemli bir örnek olarak değerlendiren temsilci, devrimci geleneği yaratmanın önemine dikkat çekti.

BDSP temsilcisi, konuşmasının son bölümünü komünist harekete ayırdı. “Parti, sınıf, devrim” davasını kazanma çağrısı yapan temsilci, komünist hareketin güçlü bir ideolojik omurgaya ve sınıfın içinde yaratılmış bir devrimci örgüte sahip olduğunu vurguladı.

Panelin ikinci bölümü ise soru-cevap biçiminde gerçekleşti.

Ankara’da 15-16 Haziran etkinliği

15-16 Haziran’ın 42. yılı dolayısıyla 17 Haziran Pazar günü Mamak İşçi Kültür Evi’nde BDSP tarafından bir etkinlik düzenlendi.

Etkinlik programında öncelikle 15-16 Haziran Direnişi hatırlatıldı. “Siyasal bir sınıf hareketi için ileri” belgeselinin gösterimiyle devam eden etkinlikte Türkiye ve dünyadaki siyasal gelişmelerden bahsedilerek işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesinden başka bir yol olmadığına dair vurgular yapıldı. Konuşmanın ardından söyleşiye geçildi.

Söz alan bir işçi öncelikle yeni 15-16 Haziranlar’ın yaratılması için mücadele edilmesi gerektiğini belirtti. Bu sürecin öncelikle işçilere güven vererek yaratılabileceğini ve sınıfın siyasal olarak kuşatılması gerekliliğinden bahseden işçinin ardından işçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki engellere değinildi.

Dünyada ve Türkiye’de yaşanan hareketliliklerden örnekler verilen etkinlikte; grevler, genel grevler yaşanmasına ve yer yer Mısır, Tunus’ta olduğu gibi toplumsal kalkışmalara dönüşmesine rağmen devrimci bir öncünün olmadığı koşullarda bu hareketlenmelerin hep bir sınırı olduğu belirtildi. İşçi sınıfının siyasal bir hareket yaratabilmesi için öncü partisiyle buluşması gerekliliğine dikkat çekildi. Bunun için ise komünist partiyle sınıfın buluşabilmesini sağlamak için işçi sınıfıyla da devrime yürümek gerektiğinin altı çizildi. “Parti, sınıf, devrim” şiarının böylelikle yaşamda karşılığını bulacağı vurgusu yapılarak söyleşi sonlandırıldı.

Tartışmaların ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu kısa bir dinleti sundu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Adana’da 15-16 Haziran eylemi

15–16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin 42. yıl dönümü Adana’da BDSP tarafından yapılan eylemle selamlandı.

16 Haziran günü İnönü Parkı’nda bir araya gelen sınıf devimcileri “Haklarımız ve geleceğimiz için 15–16 Haziran direnişinin açtığı yoldan ileri!” şiarlı pankartı açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, işçilerin örgütlülüklerine sahip çıkmak için, üretimden gelen güçlerini kuşanarak, sendika bürokrasisinin pasif tutumuna karşı önlerine çıkan barikatları bir bir aşttıkları ifade edildi.

Sermayenin artan saldırıları ile temel hak ve özgürlüklere yönelik baskılara da değinilen açıklamada, 15–16 Haziran Direnişi’nin açtığı yoldan ilerleme ve örgütlenme çağrısı yapılarak şu ifadeler kullanıldı: “İşte bundandır ki 42 yıl önce olduğu gibi, sendikal haklarımız gasp ediliyorsa reçete 15–16 Haziran direnişidir. Sermaye sınıfı fermanlarını, AKP aracılığıyla TMY ve Özel Yetkili Mahkemeler ile veriyorsa, reçete işçi sınıfının DGM direnişidir. Haklarımıza yönelik baskı ve terör artıyorsa, örnek işçi sınıfının faşizme ihtar eylemleridir.”

Açıklama “sömürü üzerine kurulu kapitalist düzene dur diyebilecek olan da yine işçi sınıfıdır. İnsanın insan tarafından sömürülmediği, her şeyin birlikte üretilip birlikte paylaşıldığı o güzel günlerin adı sosyalizmdir. İşte bunu da sınıf bilincini kuşanmış, burjuvazinin sınıf siyasetini değil de kendi sınıfının siyasetini yapan işçi sınıfı başaracaktır” sözleriyle son buldu.

Kızıl Bayrak / Adana

Büyük direnişin 42. yılında direnenler buluştu

15-16 Haziran Direnişi'nin 42. yılında işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler İstanbul'da yürüyüş ve direniş ziyareti gerçekleştirdi.

Taksim'de yürüyüş

15 Haziran akşamı Taksim'de gerçekleştirilen yürüyüşe, işten atmalara ve sendika düşmanlığına karşı İstanbul'un çeşitli bölgelerinde direnişlerini sürdüren işçiler damga vurdu.

Hey Tekstil işçileri, Deri-İş üyesi Kampana işçileri, TAŞ-İŞ-DER üyesi Çapa taşeron işçileri, Nakliyat-İş üyesi Borusan işçileri, Enerji-Sen üyesi BEDAŞ işçilerinin de yer aldığı yürüyüşe katıldı.

KESK, TMMOB, HDK bileşenleri, EHP, TKP 1920, Halkevleri, EÖC, Devrimci Hareket'in de aralarında bulunduğu kurumlar flamalarıyla eylemde yer aldılar.

BDSP'li sınıf devrimcileri de kızıl flamalarıyla eylemde yerlerini aldılar. Taksim Gezi Parkı'nda Bandista'nın şarkılarıyla coşkusu artan kitle, 15-16 Haziran Direnişi sırasında yaşamını yitiren işçiler anısına saygı duruşunda bulundu.

Avusturya İşçi Marşı'nın hep bir ağızdan söylenmesiyle devam eden eylem programı tüm katılımcılar adına ortak basın açıklamasının okunmasıyla sürdü.

Gazeteci Şükran Soner, 15-16 Haziran direniş günlerine dair anılarını ve düşüncelerini anlattı. Söz alan direnişçi işçiler, direnişe başlama nedenlerini özetleyen ve sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısı yapan konuşmalar yaptılar.

Havayolu işçileriyle dayanışma

İlerici ve devrimci güçler Türk Hava Yolları'nda direnişlerini sürdüren Hava-İş Sendikası üyesi işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltti. Yürüyüşte atılan sloganlarda ve direniş alanında yapılan konuşmalarda, büyük direnişin 42. yılında sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi büyütme çağrısı öne çıktı. Yürüyüşe Sendikal Güç Birliği Platformu bileşeni sendikalardan TÜMTİS ve Deri-İş'in katılımı dikkat çekerken direnişçi Kampana işçileri de kortejde yerlerini aldılar.

KESK'e bağlı sendikalar, İstanbul Tabip Odası, HDK bileşenleri, ÖDP, BDSP, DDSB, EHP, Devrimci Hareket, UİD-DER, PSAKD, TKP de eylemde yer aldı.

Birleşik mücadele çağrısı

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, ortak açıklamayı okudu. 15-16 Haziran'ın 42. yılında grev yasaklarına, antidemokratik uygulamalara karşı birleşik mücadeleyi yükseltme çağrısı yapan Gülüm, 15-16 Haziran 1970'teki büyük direniş hatırlatarak Türkiye işçi sınıfının en görkemli, en kitlesel şekilde kendini gösterdiği bir kalkışma olduğunun altını çizdi.

Açıklamanın ardından HDK Milletvekilleri **Levent Tüzel** ve **Sebahat Tuncel** söz aldılar. Hava-İş Genel Başkanı **Atilay Ayçin** de iktidarların 22 yıldır Hava-İş'le baş edememesinin tek nedeninin iktidarlara biat etmemeleri olduğunun altını çizdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Zalimin zulmüne direneceğiz!”

DİSK, çeşitli illerde yaptığı eylemlerle 15-16 Haziran direnişini selamladı, büyük direnişin ruhuyla zalimin zulmüne karşı direnme çağrısı yaptı.

İstanbul

Şişli'deki DİSK Genel Merkezi önünde toplanan kitle Taksim'deki THY ofisine yürüdü. Eyleme DİSK'e bağlı sendikalardan Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş, Emekli-Sen, Enerji-Sen ve Sosyal-İş pankartlarıyla katılırken direnişçi BEDAŞ işçileri, Borusan Lojistik işçileri, Hey Tekstil işçileri de eylemdeydiler.

TMMOB, BDSP, Mücadele Birliği, EHP, ÖDP, TKP, DİH de kortejlerini oluşturarak eyleme katıldılar.

Kitle Gezi Parkı tarafından Taksim'e ulaştığında THY Bilet Satış Bürosu'nun üzerinde “Grev hakkı yasaklanamaz! Atılan işçiler geri alınsın!” pankartı açıldı. Burada ilk olarak eyleme destek veren sanatçılar tarafından hep birlikte Avusturya İşçi Marşı söylendi. Dinletinin ardından, DİSK Genel Başkanı Erol Ekici açıklama yaptı.

Edirne

Edirne Belediyesi önünde buluşan DİSK ve bağlı sendikalar ile BDSP, ÖDP, EMEP, TKP ve TMMOB postane önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını DİSK Trakya Bölge Temsilcisi Arif Kuday okudu.

Adana

Adana'da Genel-İş binası önünden İnönü Parkı'na yürüyüş gerçekleştirildi. Basın açıklamasını DİSK Çukurova Bölge Temsilcisi Kemal Arslan okudu. TEDAŞ direnişçileri de eyleme destek verdi.

İzmir

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde gerçekleştirilen eylem, vardiyadan çıkan işçilerin gelmesi ile başladı.

En önde Birleşik Metal-İş Sendikası kitlesel kortejiyle yerini aldı. Genel-İş'de eylemde yer aldı. Sendikal Güç Birliği Platformu İzmir bileşenleri eyleme kitlesel katıldılar. TÜMTİS üyesi işçiler, Deri-İş üyesi direnişçi Savranoğlu Deri işçileri, Petrol-İş üyesi DYO işçileri, Hava-İş üyeleri, direnişteki İzmir Basma işçileri eyleme katılan bileşenlendendi. BDSP ve HDK'nin de aralarında olduğu ilerici, devrimci güçler de eylemdeydi.

Kitleyi direnişteki Billur Tuz işçileri sloganlarla karşıladılar. İlk olarak Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse konuştu. Basın açıklamasını DİSK Ege Bölge Temsilcisi Ali Çeltek okudu.

Ankara

DİSK Ankara Bölge Temsilciliği tarafından örgütlenen eylemde Sakarya Caddesi'ne yürüyüş yapılarak basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı DİSK adına Kani Beko okudu.

Eylemde DİSK kitlesinin ağırlığını Genel-İş üyesi işçiler oluştururken eyleme BDSP'nin de aralarında bulunduğu birçok ilerici-devrimci kurum da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Edirne-Adana-İzmir-Ankara

15-16 Haziran coşkuyla selamlandı

Büyük direnişin 42. yılında işçiler, emekçiler ile ilerici ve devrimci güçler çeşitli illerde yürüyüşler ve basın açıklamaları gerçekleştirdi.

Bursa'da kitlesel eylem

Bursa'da DİSK Marmara Bölge Temsilciliği, KESK Bursa Şubeler Platformu, Bursa Tabip Odası ve Bursa İKK tarafından örgütlenen eyleme Sendikal Güç Birliği Platformu da kitlesel olarak katıldı. Eyleme BDSP, HDK, TKP, SDP'nin de aralarında olduğu ilerici ve devrimci kurumlarsa kendi flama ve dövizleriyle katıldı.

Fomara Meydanı'na geldiğinde basın açıklamasını DİSK Marmara Bölge Temsilcisi Ayhan Ekinci gerçekleştirdi.

Ankara'da 15-16 Haziran

Ankara'da HDK bileşenleri, EHP, ODAK, TKP 1920, TÜM-İGD ve TOGO işçileri tarafından örgütlenen eylem TOGO mağazası önünde başladı. Sınıf devrimcileri ise TOGO işçileri ile birlikte yürüyerek eyleme destek verdiler. TOGO işçilerinin eşleri ve çocuklarının da katıldığı eylemde THY işçilerinin direnişi de selamlandı.

Yürüyüşte Meşrutiyet ve Ziya Gökalp caddeleri kısa

süreliğine trafiğe kapatıldı. Çevreden geçen emekçilerin TOGO işçilerine alkışlarla destek vermesi dikkat çekti. Coşkulu yürüyüşün ardından Sakarya Caddesi'ne gelinerek bir anma programı gerçekleştirildi. 15-16 Haziran'da şehit düşen işçiler ve emek-özgürlük mücadelesinde yitirilenler anısına saygı duruşunun yapıldığı anmada TOGO işçisi Ercan Kurban, Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü ve HDK temsilcisi konuşular. Konuşmaların ardından Güneşli Dünya Müzik Topluluğu kısa bir dinleti sundu.

Adana'da yürüyüş

Adana Enerji Sen üyesi direnişçi TEDAŞ işçileri, 15 Haziran akşamı gerçekleştirdikleri eylemle “15-16 Haziran ruhuyla TEDAŞ'ta direniş kazanacak!” dedi.

Direnışçi işçiler Atatürk Parkı'ndan İnönü Parkı'na yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdiler. KESK adına konuşan Kamuran Karaca, taşeronluk deyince akla ilk gelenin işçinin köle gibi çalıştırılması olduğunu belirtti.

TEDAŞ direnişçileri adına basın açıklamasını okuyan direnişçi işçi, taleplerini ifade ederek gelecek kavgası verdiklerini belirtti.

Kızıl Bayrak / Bursa – Ankara - Adana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

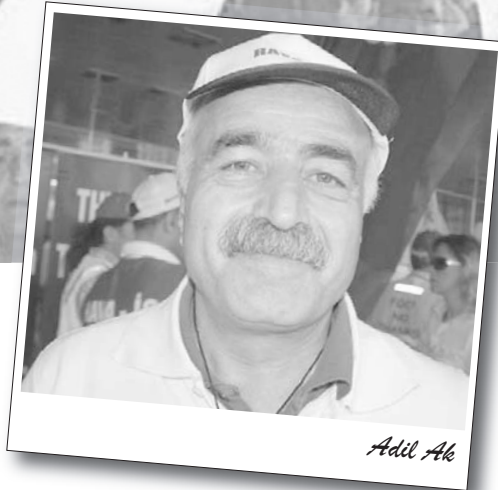
“THY’de direniş sürececek”

29 Mayıs’tan beri eylemlerini sürdüren THY işçileri, mücadelelerini kazanana kadar devam edeceklerini belirtiyorlar.

Engin Türk (THY A.O işçisi/Hava-İş üyesi): Mücadelemiz gayet güzel gidiyor. Hem Avrupa’dan hem yurtiçinden sivil toplum örgütlerinin desteğini alıyoruz. ITF de destek oluyor. Onlar da aynı şekilde dışarda kampanyalarını sürdürüyorlar. Haksız bir şekilde işten atıldık. Biz hakkımız olan yürüyüş gerçekleştirdik.

Sendika kurallarına uygun bir şekilde bu yasanın meclisten geçmemesi için basın açıklaması ve yürüyüş yaptık. O gün burada 2500 kişi yürüdü ama 305 kişi atıldı. Eğer o kadar cesaretleri varsa 2500 kişinin hepsini işten atsalar. Biz suç işlemedik, yasal hakkımızı kullandık. Bu eylem sadece bir uyarıydı. 24 yılımı verdim bu şirkete. Birikimlerimi bir kalemde silip tazminatsız olarak işten atıldık. Bu diğer çalışan arkadaşlarımızı da yaraladı. İşimize geri dönmek için mücadelemizi devam ettiriyoruz.

Bunun mücadelesini sonuna kadar

Adil Ak (Teknik A.Ş İşyeri Temsilcisi / Hava-İş üyesi): 27 yıldır burada çalışıyorum. Sendikamızın arkasındayız ve sonuna kadar destek vereceğiz. Bunların yaptığı yasal olmayan bir iştir. Biz yasal olan eylemimizi yaptık. Türk Hava Yolları bizim bu eylemimizi ciddiye almadı. Biz 29 Mayıs günü 2500 kişiydik. İşlerinde 305 kişi atıldılar. Bunları hangi kriterlere göre attıkları da belli değil. İşçileri kandırmaya da çalışıyorlar. Biz direnişimizi sürdüreceğiz, gururluyuz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

29 Mayıs Birliği’nden açıklama

İşten atılan THY işçilerinden oluşan “THY İşçileri 29 Mayıs Birliği” adlı grup, 20 Haziran günü Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi’nde basın toplantısı düzenledi. Hava-İş Sendikası yönetiminin işçileri ortada bıraktığını dile getiren işçiler, mağdur olduklarını, haklılıklarını ortaya çıkarmak ve tüm kamuoyuna duyurmak için çabalayacaklarını belirttiler.

Toplantıda, açıklamanın içeriğine dair yapılan ön konuşmanın ardından basın açıklaması okundu. Açıklamada, THY yönetiminin hukuka uymayan, keyfi olarak işçileri işten attığına vurgu yapıldı. Grev yaşağına karşı yapılan eylemin yasadışı ilan edilmeye çalışıldığını hatırlatan açıklamada, işçilerin grev yaşağına karşı çıkması, kendi çıkarlarını koruması için eylem yapmasının meşru olduğu belirtildi.

İşçiler, Hava-İş yönetiminin grev yaşağına ve işten atmalara karşı gerekli adımları atmamaları sorumluluğunu yerine getirmediğini ifade ettiler. İşten atılan işçilerin sınıfsız bırakıldığını düşündüklerini belirten işçiler, bu nedenle hava alanında kurulan çadıra gitmediklerini dile getirdiler. THY yönetimiyle karşı karşıya bırakıldıklarını dile getiren işçiler, sendika yönetiminin yasaklara karşı grev kararına sahip çıkmayarak THY yönetiminin grev yaşağını yasadışı ilan etmesinde büyük rol oynadığını belirttiler.

Direnişe katılmayan işçiler, bundan sonra kendi aralarında dayanışma içerisinde olacaklarını, haklarının takipçisi olacaklarını dile getirerek açıklamalarını bitirdiler. Toplantıda, Birlik üyesi işçilere bir dizi eleştiri ve soru da yöneltildi. “Sendika yönetimini greve sahip çıkmamakla eleştirdiniz. Peki işçiler içinden süreci örme, eylemi sürdürme zemini yok muydu?” sorusuna verilen yanıtlar ise Birliğin tutumuna dair net bir tutum içermiyordu.

THY kıyımında kararlı

Hava işkolunda grev yaşağına karşı 29 Mayıs’taki iş bırakma eylemine katılan Hava-İş üyesi THY işçilerinden 305’ini işten atan Türk Hava Yolları yönetimi, işçi kıyımında kararlı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ile THY Yönetim Kurulu Başkanı Hamdi Topçu arasında işten çıkarılan işçilerin işe dönmesi konusunda yapılan görüşmeden de sonuç çıkmadı.

THY yönetimi bu konudaki tavrını bir kez daha net olarak ortaya koymuş oldu. Daha önce bu konuda işe geri alacaklarına dair ifadeler kullanan Topçu daha sonra THY yönetim Kurulu toplantısında oybirliği ile işten atma kararını onaylamıştı.

Havayolu işçileri ise Atatürk Havalimanı’ndaki direnişlerine devam ediyor.

TEDAŞ'ta dayanışma şenliği

14 Haziran 2012 | Adana

Enerji-Sen üyesi TEDAŞ işçileri 14 Haziran akşamı Doğan Park içindeki Amfi Tiyatro’da dayanışma şenliği gerçekleştirdi.

“Gücümüz birliğimizdir!” diyen direnişçi işçiler “15-16 Haziran ruhuyla TEDAŞ’ta direniş kazanacak” şiarıyla dayanışma şenliği örgütlediler.

Dev Sağlık-İş ve Adana Kadın Platformu adına yapılan konuşmalarda TEDAŞ’ta devam eden onurlu direnişin her zaman desteklendiği belirtilerek, saldırı ve baskıların yıldıramayacağı vurgulandı. Adana Kadın Platformu’ nun konuşmasında kürtaj tartışmasına değinilerek, kadın bedeni üzerinde kimsenin söz hakkı olmadığı söylendi.

Hilmi Yarayıcı, Ozan Irmak ve Bandista’nın sahne aldığı etkinlik halaylar çekilerek devam etti. Etkinliğin sonunda TEDAŞ’ta zafere ulaşana kadar direnişin devam edeceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Adana

TOGO’da kararlı direniş...

TOGO işçileri, Ankara’nın çeşitli bölgelerine, emekçi semtlerine seslerini duyurmaya çalışıyorlar. İmza standları, bildiri dağıtımları, oturma eylemleri ve basın açıklamaları gibi çeşitli araçları hayata geçiren işçiler, çeşitli kurumların düzenledikleri etkinlik ve eylemlere de katılıyorlar.

Sincan’da söyleşi

Sincan’da Eğitim Sen’in çağrısı ve BDSP’nin desteğiyle Eğitim Sen 4 No’lu Şube’de bir söyleşi düzenlendi. 16 Haziran günü düzenlenen etkinlikte ilk önce TOGO işçileri söz alarak örgütlenme süreçlerini aktardılar. Deneyimlerini de paylaşan işçiler, Sincan’da bulunan kurum ve kişileri dayanışmaya çağırdılar.

Söyleşiye katılanlar söz alarak işçilere direniş ile ilgili sorular yönelttiler. İşçilerin soruları yanıtlamasının ardından direnişle ilgili düşünceler dile getirildi.

BDSP’liler ise örgütlülüğün önemine değinerek meselenin tek başına ekmek mücadelesi olmadığını aynı zamanda onur mücadelesi olduğunu ve “sendikalı olup işyerine girme” bakışını aşarak örgütlenilmesi gerektiğini dile getirdiler. TOGO işçileriyle dayanışmanın büyütülmesi çağrısı ile etkinlik son buldu.

Direniş mağaza önlerinde

TOGO işçileri direnişlerini mağaza önlerinde yaptıkları eylemlerle büyütüyorlar. 14 Haziran günü, İzmir Caddesi’nde bulunan TOGO mağazası önünde basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi. Mağaza önünde toplanan Deri-İş üyesi işçiler ve destekçi güçler basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamada, patronun düşük ücretlerle kölece çalıştırdığı TOGO işçilerinin örgütlenme sürecine değinilerek TOGO işçilerinin süreci anlatıldı. TOGO işçilerinin, bu süreç içerisinde direnişin simgesi haline geldiği belirtilerek emekçilere direnişe destek sunma çağrısı yapıldı.

Basın açıklaması okunduktan sonra 1 saatlik oturma eylemine başlandı. Eyleme ilerici, devrimci demokrat kurum ve sendikalardan TÜMTİS, EMEP, BDSP, ÜİD-DER, Partizan, Alinteri, EHP destek verdi.

İşçiler, 15 Haziran günü de Atatürk Bulvarı üzerindeki TOGO mağazası önünde direniş kararlılığını haykırdılar.

İşçiler bir saat boyunca sloganlar ve türkülerle emekçileri TOGO’dan alışveriş yapmamaya çağırdılar. TOGO önüne barikat kuran kolluk güçleri ise “TOGO işyeri karakol değil!” sloganlarıyla protesto edildi.

Sınıf devrimcilerinin de flamalarla katıldığı oturma eylemi, 15-16 Haziran yürüyüşüne çağrı ile son buldu.

BDSP’den TOGO direnişine ziyaret

BDSP, işten atılan TOGO işçilerini, direnişlerinin 51. gününde ziyaret etti. Öğlen saatlerinde ODTÜ

Durağı’nda buluşan sınıf devrimcileri direniş alanında tüm işçilerle birlikte “İşgal, grev, direniş!” sloganı attılar.

Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır’ın da direniş alanına gelmesiyle birlikte bir söyleşi yapıldı. Direnişçi işçilerden biri söz alarak gelişen süreci özetledi ve BDSP şahsında direnişe destek veren kurumların öneminden söz etti. Deri-İş Sendikası Genel Teşkilatlandırma Sekreteri **Hasan Uluşan** ise konuşmasında işçilerin bir bütün halinde direnmeleri gerektiğine vurgu yaparak diğer iş kollarında çalışan işçilerin dikkatlerinin TOGO’da olduğunu ve buradaki kazanımın birçok yeri etkileyeceğini söyledi.

Ardından söz alan **BDSP temsilcisi** işçi sınıfının sendikalardan başlayarak taban örgütlenmesini güçlendirmesi ve işçilerin söz, yetki ve karar haklarına sahip çıkması gerektiğini vurguladı. BDSP’nin de her zaman direnişe destek olacağını söyledi.

Konuşmaların ardından **Volkan Yaraşır** da kısa bir eğitim gerçekleştirdi. İşçi sınıfını alt kimlikler (ulus, mezhep, cinsiyet vs.) üzerinden ayırtırmaya çalışan burjuvaziye karşı, işçi kimliğiyle tek yumruk olarak mücadele edilmesi gerektiğini anlattı. Bunu yaparken de ekmek kavgasında yanyana gelen işçilerin dayanışmasının önemini vurguladı. Söyleşinin ardından direnişçi işçiler ve sınıf devrimcileri birlikte yemek yediler. Direnişe geçmeleriyle birlikte toplumsal sorunlara daha duyarlı olduklarını anlatan işçilerden biri “Daha önce ODTÜ’de öğrencilerin yaptıkları eylemlerden kaçıyorduk, yanlış davranmışız. Aslında biz de onların yanında olmalıydık. Direnişe başladıktan sonra bunu yapmaya çalışıyoruz” dedi. Gelişen sohbet içerisinde sınıf devrimcileri işçilerin yeri geldiğinde kendi fabrikasını bile aşarak diğer sınıf kardeşlerini örgütlemeleri gerektiğini anlattılar.

Sınıf devrimcileri gün boyu TOGO işçilerini yalnız bırakmadılar.

TOGO’da imza kampanyası

Ankara’da kurulu TOGO Ayakkabı fabrikasında direnişlerini sürdüren Deri-İş Sendikası üyesi işçiler, mücadele taleplerini Ankaralı emekçilere ulaştırmak amacıyla imza kampanyası başlattı.

Yüksel Caddesi’nde imza standı açarak imza kampanyasını başlatan işçiler, 1 ay boyunca sürecek kampanya kapsamında topladıkları imzaları Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na iletecekler.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sincan’da devrimci sınıf çalışması...

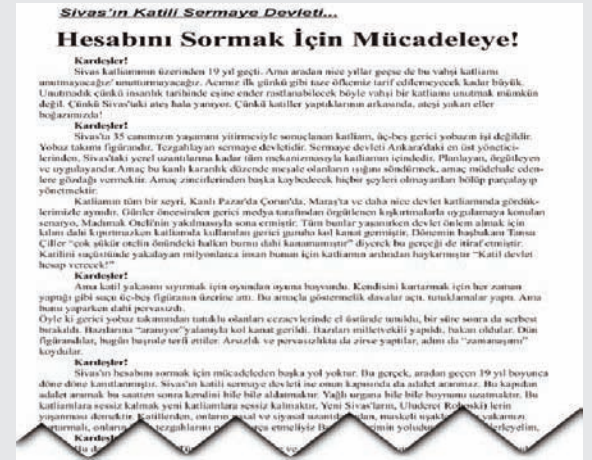
Sincan’da sınıf devrimcileri işçi sınıfına sesleniyor. Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye’nin dağıtımı işçilerin yoğun olarak bulunduğu servis noktalarına sabah erken saatlerde yapıldı. Dağıtım esnasında işçilere TOGO direnişi anlatıldı. Birçok işçinin direnişten haberdar olduğu gözlemlendi. Direnişe destek çağrısı yapıldı.

Mitaş’ta yaşanan işten atma saldırısı da, Mitaş patronunu ve sendika bürokratlarını teşhir eden tarzda işçilere anlatıldı. Bu kapsamda saldırıyı anlatan Metal İşçileri Birliği imzalı bildiriler Mitaş işçilerinin servislerine ulaştırıldı.

Yanı sıra Metal İşçileri Bülteni de servis noktalarına dağıtılmaya başlandı. Sınıf devrimcilerinin Sincan’da işçi sınıfına seslenme çalışmaları yoğunlaşarak devam edecek.

Kızıl Bayrak / Ankara

Tuzla’da sınıf çalışmalarından...

Tuzla’da yapılacak olan 2 Temmuz anma etkinliği faaliyetleri devam ediyor. BDSP’nin gerçekleştireceği etkinlik bildirileri Aydınlı Mahallesi’nde kapı kapı gezilerek dağıtılıyor. Emekçilerle sohbetler edilirken yakalandığı ve 2 Temmuz’un bu yıl neden daha önemli olduğu anlatıldı.

Sınıf faaliyetine dönük provokasyonlarını her zaman gösteren Tuzla polisi yine iş başındaydı. Bildirilerin yasal olmadığını, dağıtamayacağımızı söyleyen polis faaliyeti engellemek istedi. Yapılan konuşmalarla polis mahallede teşhir edildi. GBT kontrolünden sonra faaliyete devam edildi. Bildiride sohbet edilen emekçilere Kızıl Bayrak gazetesi verildi. Rimaks fabrikasında akşam iş çıkışında KızılBayrak satışı yapıldı. Na-De fabrikasına da Metal İşçileri Bülteni ulaştırıldı. Sınıf çalışması hızlanarak devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Tuzla

CEHA’da sendikalaşma süreci üzerine...

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan CEHA Büro Mobilyaları fabrikasında çalışan metal işçileri Birleşik Metal-İş’te örgütlendiler. Örgütlenme sürecinin üzerinden üç ay geçmesine rağmen hala belirsizlik sürüyor. Bu tabloda, “CEHA’da neler oluyor?” sorusuna yanıt aramak gerekiyor.

CEHA patronunun Birleşik Metal düşmanlığı

CEHA patronu örgütlenme sürecine paralel olarak işçi kıyımına da devam ediyor. Şu ana kadar sendikaya üye olan 20 işçiyi işten atan CEHA patronu, sendika üyesi işçileri yıldırım için fabrika içinde de saldırıları sürdürüyor. Birleşik Metal-İş Sendikası’nı karalama çalışmasını ise işbirlikçi sendika ağalarının da desteğini alarak yapıyor.

İşçilerin bilincini bulandırmak ve Birleşik Metal-İş’ten istifalarını sağlamak için emekli işçileri ve işbirlikçi sendikacıları fabrikaya getirip sendika karşıtı propaganda yaptırıyor. Bir yandan da DİSK’i, anayasa referandumunda aldığı “hayır” kararını gerekçe gösterip “darbe destekçisi” olarak ilan ediyor. Bu konuda yazılara yer veren Yeni Şafak vb. AKP yanlısı gazetelerin fabrikada elden dağıtımını sağlıyor.

İşçilere Birleşik Metal-İş dışındaki bir sendikanın yetkili olmasından rahatsız olmayacağını, hatta böylesi bir sendikanın örgütlenmesine yardımcı olacağını mesajını veren CEHA patronu, işbirlikçi-ihanetçi Türk Metal ve Çelik-İş sendikalarıyla görüştüğüne dair emareleri de çoğaltıyor.

CEHA patronu Birleşik Metal-İş düşmanlığında yalnız değil. Büyük metal fabrikalarının patronları, Birleşik Metal’in CEHA’da yetkiyi alması durumunda işbirlikçi-ihanetçi sendikalarla kurdukları düzenin bozulacağını görüyorlar. Bu nedenle de CEHA patronunun yanında saf tutup Birleşik Metal’in başarısız olması için çabalarını ortaklaştırıyorlar.

İşçilerin birliğini milliyetçilikle bölme çabası

CEHA patronu yalan ve karalamada sınır tanımıyor. İşbirlikçi-gerici Çerkez örgütlerine açıklama yaptırıp fabrikada ağırlığı oluşturan Çerkez işçileri etkilemeye çalışıyor. Bu örgütler, kendilerine büyük övgüler düzen açıklamalarını da işçiler arasında yaygın dağıtıma konu ediyor.

İşçilerin sınıf birliğini ve beraberliğini parçalamak için Çerkez milliyetçiliğini körükleyen patron, “Ben de Çerkez’im” demagojisine yaslanmaya çalışıyor.

İşçilere abluka ve tehdit

CEHA patronu işçiler üzerindeki ablukasını da genişletiyor. Kayseri’deki noterleri gözetim altında tutan patron, aldığı bilgiler doğrultusunda işçileri ve ailelerini baskı altına alıyor, işten çıkarma tehditleri savuruyor.

Çalışma Bakanlığı ve sermaye hükümeti AKP de CEHA patronunun yanında saf tutuyor. Öyle ki, Birleşik Metal-İş yeterli sayıyı yakalamasına rağmen yaklaşık 4 aydır Çalışma Bakanlığı yetkiye dair

herhangi bir açıklamada bulunmadı.

Birleşik Metal-İş’in tutumu

Düşük ücretler, sosyal hakların gaspı ve ağır çalışma koşulları gibi sorunlara karşı harekete geçen CEHA işçileri, işbirlikçi olmadığına inandıkları Birleşik Metal’de örgütlendiler. Bu ilk önemli adımı atan işçilerin doğru bir önderlik yapılması durumunda yeni adımlar atması elbette ki mümkündür.

Yeni adımları atması gereken sendika neler yapabiliirdi? İhracatının tamamına yakını Avrupa’ya yapan CEHA patronunun zamanında yetiştirmek zorunda olduğu çok önemli siparişleri var. Bu siparişlerin zamanında yetişmemesi durumunda CEHA patronunun birçok açıdan oldukça zor bir durumda kalacağı aşikardı. Bu nedenle işçilerin iş yavaşlatma ve iş bırakma eylemlerine hazırlanması önemliydi.

Oysa Birleşik Metal-İş Anadolu Şubesi en başından itibaren “yasal zeminden ayrılmayalım” anlayışı ile süreci yönetmiştir. CEHA işçisinin üretimden gelen gücünü kullanmasını gündemine almamıştır. İşçilerin sürecin öznesi olması ve eylemli bir tarzda sendikal hak ve özgürlüklerine sahip çıkması yolunda önemli adımlar atmaktan özenle uzak durmuştur. kitleselliği olmayan Organize Bölgesi’nde bir yürüyüş ve genel merkez yöneticilerinin de katılımıyla yapılan salon toplantılarıyla patronun tutumunu protesto etmekle yetinmiştir.

İşçinin en güçlü silahı iç örgütlülüğüdür. CEHA işçisinin iç örgütlülüğün sağlam olduğu koşullarda patronun ihracat bağlantılarının ve yaptığı anlaşmaların elinde kalması kaçınılmazdır. Şu ana kadar Birleşik Metal yönetimi, işçi kıyımlarının yaşandığı süreç de dahil, işçilerin tepkisini iyi örgütleyememiştir. Sendikanın görevlerinden sadece biri işçiyi notere götürüp sendikaya üye yapmaktır. Asıl yapılması gereken işçilerin fiili-meşru gücüne dayalı eylemsel süreçleri örebilmek, “yasallık” tuzağından kurtulmak, işçi sınıfının mücadele yasalarına yaslanmaktır. Bu yapılmadığı sürece CEHA patronun işçilere yönelik istifa tehditleri, işten atma saldırıları ve sendikayı yetkisiz kılmaya yönelik her türden ayak oyunları sürer gider.

EMEP’in CEHA’daki dar grupçu pratiği

CEHA işçilerinin mücalede sürecinde, liberal-reformist EMEP’in oynadığı role de değinmek gerekir. EMEP fabrikadaki sendikalaşma sürecinde başından beri rol oynamıştır. EMEP GYK üyesi olan Yakup Aslandoğan’ın sendika tarafından fabrikaya örgütlenme

uzmanı olarak atanması bu durumun en açık göstergesidir. Hal böyleyken, işçilerin yeterince özneleştirilmemesinden, üretimden gelen gücünü kullanmaya teşvik edilmemesinden ve ortaya çıkan önderlik düzeyindeki zayıflıkların tümünden EMEP çizgisi de dolaysızca sorumludur.

CEHA işçilerinin ihtiyaç duyduğu dayanışmaydı ve işçilerin etrafında bir dayanışma ağı örmek gerekiyordu. Organize Sanayi Bölgesi işçileri ve kamu emekçileri eylemli dayanışmanın doğrudan parçası olabiliirdi. Oysa ki, bu çerçevede en küçük bir adım atılmayarak dar grupçu bir çizgi izlendi. Öyle ki, DİSK’in Kayseri’deki en önemli ve yıllardan beri tek mevzisi olan Genel-İş bile sürecin fiilen dışında bırakıldı. “EMEP’e yakınlık veya uzaklık”, kitle örgütü yöneticileriyle olan ilişkinin tek ölçüsü olarak kayıtlara geçti.

EMEP çevresinin sınıf mücadelesinin çıkarlarını gözetmekten uzak dar grupçu pratiği bununla da kalmadı. Daha önce çalışma yürüttükleri, sendikalaşma doğrultusunda adımlar atılan bir fabrikaya CEHA sürecini işleyen bülten dağıtan sınıf devrimcileri EMEP çevresinin bilindik ayakoyunlarıyla karşılaştılar. İşçilere fabrikaya sendikanın girmeyeceğini söyleyen EMEP çevresi, sürece önderlik edenlerin (sınıf devrimcilerini kastederek) patronun adamı oldukları yalanına başvurdu, işçiler tepki gösterince de çekip gitti.

Sendikaları kendi dükkanı gibi gören EMEP çevresinin, CEHA sürecinde de sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket etmediği açıkça ortadadır. Bu tür ayakoyunlarına başvuranların sınıf mücadelesine zarar verdikleri aşikardır. Çamur at izi kalsın anlayışına yol arkadaşlığı edenler bataklığa yürümekte özgürdürler.

CEHA süreci ve sınıf devrimcileri

Sınıf devrimcileri başından itibaren CEHA işçilerinin etrafında örülen ablukayı parçalamaya çalışmışlardır. Bülten-bildiri gibi araçlarla CEHA işçilerinin sesini Organize Sanayi Bölgesi’nin dört bir yanına yaymışlardır. CEHA işçilerinin etkinliklerine dönük işçi desteğini arttırmak için özel bir çaba göstermişlerdir.

Bölgedeki bir çok fabrikada çalışma yürüten sınıf devrimcileri, Birleşik Metal-İş’in bu fabrikalarla temasa geçmesi için de özel bir çaba harçamışlardır.

Sınıf devrimcileri CEHA işçileri etrafında örülen barikatı parçalamak, CEHA işçileriyle eylemli dayanışmayı örgütlemek için çabalarını yoğunlaştırmaya devam edeceklerdir.

Kayseri BDSF

Borusan direnişçilerinden işgal!

Burusan Lojistik’te sendikalaştıkları için işten atılan Nakliyat-İş üyesi işçiler direnişlerini eylemlerle büyütüyor. İşçiler 20 Haziran günü, Taksim’de Borusan Holding’e ait Kültür Sanat Evi’ni işgal ettiler. Borusan Holding’in işçileri köle gibi çalıştırırken sözde toplumsal duyarlılık adı altında sanat organizasyonlarına devasa bütçeler ayırmasına dikkat çektiler.Direnişçi işçilerin işgal eylemine BEDAŞ direnişçi işçileri de destek verdi.

Nakliyat-İş Sendikası yöneticileriyle görüşen Borusan Holding avukatları Cuma gününe şirket yönetimiyle çözüm için randevu verdi. Bu görüşmenin ardından işçiler eylemlerini bitirdi. Eylem sonrası yapılan açıklamada, atılan işçilerin geri alınması ve sendikaya saygı gösterilmesi için direnişlerini sürdürecekleri ifade edildi.

İşçiler yapılan a açıklamanın ardından sloganlarla Taksim Meydanı’na yürüdüler.

Türk Metal çetesi metal işçilerini kavgaya davet etti...

Davetleri kabulümüzdür!

Türk Metal çetesinin 14. Genel Kurulu geçtiğimiz haftasonu gerçekleşti. Pevrul Kavlak'ın yeniden genel başkanlığa seçildiği ve sahte sendikacılık nutukları attığı bu genel kurul Türk Metal çetesinin sınıf işbirlikçisi ve ihanetçi çizgisini bir kez daha tescillemiş oldu.

Bosch işçilerinden yediği tokadı halen hazmedemeyen bu işbirlikçi çete, bir yandan patronlar ile birlikte polis ve yargısıyla sermaye sınıfının da desteğini arkasına alarak Bosch işçilerinin üzerinde kirli oyunlar oynamaya devam ederken bir yandan da belirlediği yeni yönetim kurulu ile Bosch'ta çakılan kıvılcımın yangına dönüşmemesi için eski çetevari yöntemlere döneceğinin de sinyallerini vermiş oldu.

Pevrul Kavlak'ın dışında eski yönetim kurulundan sadece Muharrem Aslıyüce ve İsmail Dursun yerlerini korurken kendi sefil çıkarları için işçilere her türlü zulmü reva gören ve işçi kanı dökmekten dahi çekinmeyen Mesut Gezer, Yücel Yücel, Süleyman Yıldırım gibi isimler yeni yönetim kurulunda kendilerine yer buldular.

Bu isimlerden Muharrem Aslıyüce ve İsmail Dursun zaten aylardır Bosch işçilerine yapılan her türlü zulmün baş aktörü durumundadırlar. Öyle ki Birleşik Metal üyesi Bosch işçileri baskıları protesto etmek için BU-4 fabrikası önünde basın açıklaması yapmak istediklerinde işçilerin üzerine demir çubuk ve sopalarla saldıran gürhün başında bizzat Muharrem Aslıyüce bulunmaktaydı. Keza İsmail Dursun da haftalar boyunca fabrika içinde ve kapısında işçileri tehdit etmekten geri durmamıştı.

Yönetim kurulunda kendilerine henüz yer açabilen Mesut Gezer, Yücel Yücel ve Süleyman Yıldırım hainleri ise yıllardır sırasıyla Bursa, Gölcük ve İzmir'de bu çetenin temsilciliğini yapan asalaklardır. Bu üç şehrin metal işçileri için bu isimlerin tek anlamı baskı, zulüm ve işten çıkarmalardır. Kaldı ki bu isimlerin Tofaş, Ford gibi Türkiye sermayesinin koçbaşı durumunda olan Koç grubunun fabrikalarından geliyor olmaları gerçeği hem Türk Metal çetesinin iplerinin kimin elinde olduğunu göstermekte hem de bir kez daha onun sınıf işbirlikçisi çizgisini ifşa etmektedir.

Bu sınıf işbirliğini tescilleyen bir başka olay ise metal işçilerinin yaşadığı her türlü sefaletin ve zulmün baş sorumlusu olan MESS'in genel kurul kürsüsünde konuşmacı olarak kendisine yer bulabilmesidir. Bu olay da 2012 yılını toplu sözleşme yılı ilan ettiğini söyleyen ve metal işçilerine iyi bir toplu sözleşme hediye edeceğini vaaz eden Pevrul Kavlak haininin bir kez daha ihanette sınır tanımayacağını en yalın göstergesidir. İşçilerin kürsüsünü sermaye sınıfına açmanın bundan başka bir anlamı yoktur.

Bunlar dışında genel kurulu ve Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu tabloyu en iyi özetleyense Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu oldu. Genel kurulun divan başkanlığını yapan bu hain "Kim ki Türk-İş'i anlayabildiyse Türkiye'yi de anlayabilmiştir!" diyerek farkında dahi olmasa da genel kurulun en anlamlı mesajını vermiş oldu. Elbette ki grev hakkına sahip çıktığı için haftalardır

direnen konfederasyonun üyesi Hava-İş'e ve havayolu emekçilerine sahip çıkmayan bu satılmış sermaye uşağının kast ettiği bizlerin anladığı değildi. Evet, Türk-İş'i anlamak Türkiye gerçeğini, Türkiye işçi sınıfını anlamak demektir.

Türkiye'de işçi sınıfı daha yeni yeni oluşuyorken Türk-İş'in Amerika'da CIA kamplarında verilen eğitimlerin ardından kuruluşu Türkiye'nin Amerikan emperyalizmine uşaklığının en yalın kanıtlarından biridir.

1962'de Türk-İş'i yöneten hainlerin Paşabahçe grevini yalnız bırakmalarının ardından 8 sendikanın Türk-İş'ten kopuşu ve DİSK'in kuruluşu Türkiye işçi sınıfının ayağa kalkışını ve 1960'lı yıllardaki sosyal uyanışı anlatmaktadır.

12 Eylül askeri faşist darbesi ile DİSK'in kapısına kilit vurularak Türk-İş'in önünün açılması, hele hele Türk Metal'in bir gece metal işçilerinin üzerine karabasan gibi çöküşü 12 Eylül sonrasında işçi hareketinde yaşanan kan kaybını ve her türlü hak gaspını özetlemektedir.

Tekel direnişi ile birlikte Türk-İş şahsında sendikal bürokrasi gerçeğinin çok daha yakıcı bir şekilde tartışılmaya başlanması işçi sınıfının yeni dönemdeki arayışlarını simgelerken Bosch'la birlikte Türk Metal çetesinin yediği tokat ise işçi sınıfının artık bu hainleri daha fazla sırtında

taşımaya tahammülü kalmadığını göstermektedir.

Bundan sonrası ise kurulduğu günden beri işçi sınıfına ihanet etmekten başka bir pratiği olmayan çeteleri işçi sınıfının sırtından söküp atmak için örgütlü hazırlığımızla isyan ateşini tutuşturacaktır. Bu gelecek hiç kuşku yok ki ilk olarak Türkiye sendikal hareketinin gübreliği durumunda olan Türk Metal çetesini yakacaktır.

Varsın onlar saltanatlarını sürdürebilmek için eski çetevari yöntemlerine dönüş hazırlıkları yapsınlar.

Varsın onlar sahte sendikacı nutukları ile işçileri birkaç gün daha denetim altında tutabileceklerini sansınlar.

Varsın onlar hakları ve gelecekleri için mücadele bayrağı açan işçilerin karşısına sermayeyi ve onun devletini arkalarına alarak dikilsinler.

Metal işçilerinin artık kaybedecek hiçbir şeyi yok.

Metal işçileri artık geleceğini kendi ellerine almaktan başka bir kurtuluşu olmadığını çok iyi biliyor.

Metal işçileri MESS'in ve Türk Metal çetesinin kavga çağrısını kabul ediyor. Hakları ve geleceği için mücadele sahnesine çıkmaya hazırlanıyor.

Metal İşçileri Birliği
20.06.2012

Türk Metal çetesinden genel kurul şovu

Türk Metal çetesi MESS Grup Toplu İş Sözleşmeleri öncesinde genel kurulunu topladı. 14. Olağan Genel Kurul, çetenin propaganda kürsüsüne dönüştü.

Genel kurulun ilk günü Pevrul Kavlak'ın konuşmasıyla başladı. Türkiye'deki 4 sendikalı işçiden 1'inin Türk Metal üyesi olmasıyla övünen Kavlak, "Biz, asla ve asla, işçi hareketini yalnız bırakmadık. Çaresiz bırakmadık. Üzerimize düşen görev ne ise, o görevi gururla yerine getirdik... İşçi hareketine güç verdik... Sendikal duruşumuzla, dayanışmamızla, parmakla gösterilen bir sendika olduk. Bunun için, büyük ve güçlü olduk. Kendimizi sürekli yeniledik, güncelledik..." sözleriyle propagandaya başladı. Türk Metal Sendikası'nın aile kurultayları, kadın kurultayları ve çocuklara yönelik çalışmalarını "sosyal sendikacılık" safsatasıyla anlatan Kavlak'ın üç yıldaki 'büyümeyi' anlatırken Bosch işçilerine değinmemesi, patronların sendikasızlaştırdığı yerleri atlaması çetenin tüm gerçeğini ortaya çıkarıyor.

Kumlu divan adına yaptığı konuşmada büyük sendika böbürlenmeleri yaparken dolaylı yollardan Bosch sürecine dair de konuştu. Kumlu'nun, "Sizlerin Türk-İş'e sahip çıkmaya devam edeceğinizi biliyorum... Bursa'da ve Türkiye'nin her yerinde sendikanıza sahip çıktığınız için sizleri kutluyorum" sözleri Bosch sürecine dair hala aynı kara propagandanın sürdürüldüğünü gösteriyor.

Genel kurul düzenin "sol" partilerinden faşist partilerine, sermayenin ve sermaye devletinin temsilcilerine bir dizi katılımla sınıfsal kimliğini de yansıtmış oldu.

2012 1 Mayıs'ından
yansıyanlar

EKİM

Altın Çiğdem
Devrimci Gençlik

Devrimci Komünist Parti - Devrimci Gençlik - Devrimci Kadınlar

Yeni 2012, Ekim 2012

Tarihsel çağ ve yeni tarihsel dönem

12. Sayı

17 Mayıs 2012 tarihinde yayınlanmıştır. Bu sayıya özel olarak Devrimci Gençlik tarafından hazırlanmıştır.

Ekim 2012 Sayı 12

Bahar dönemi aynasında kitle çalışmamızın sorunları

Devrimci Komünist Parti - Devrimci Gençlik - Devrimci Kadınlar

Devrimci Gençlik, 17 Mayıs 2012 tarihinde yayınlanmıştır.

12. Sayı

Kitle çalışmasında zorlanma alanlarımız

Devrimci Komünist Parti - Devrimci Gençlik - Devrimci Kadınlar

Devrimci Gençlik, 17 Mayıs 2012 tarihinde yayınlanmıştır.

12. Sayı

Kitle çalışması ve kampanyalar üzerine

Devrimci Komünist Parti - Devrimci Gençlik - Devrimci Kadınlar

Devrimci Gençlik, 17 Mayıs 2012 tarihinde yayınlanmıştır.

12. Sayı

Deneyimler ışığında fabrika çalışması

Devrimci Komünist Parti - Devrimci Gençlik - Devrimci Kadınlar

Devrimci Gençlik, 17 Mayıs 2012 tarihinde yayınlanmıştır.

12. Sayı

Devrimci misyon bilinci!

Devrimci Komünist Parti - Devrimci Gençlik - Devrimci Kadınlar

Devrimci Gençlik, 17 Mayıs 2012 tarihinde yayınlanmıştır.

12. Sayı

Sınırlı devrimciliğe karşı devrimci müdahale

Devrimci Komünist Parti - Devrimci Gençlik - Devrimci Kadınlar

Devrimci Gençlik, 17 Mayıs 2012 tarihinde yayınlanmıştır.

12. Sayı

Devrimci kimliği geliştirmek!

Devrimci Komünist Parti - Devrimci Gençlik - Devrimci Kadınlar

Devrimci Gençlik, 17 Mayıs 2012 tarihinde yayınlanmıştır.

12. Sayı

15-16 Haziran Direnişi yol gösteriyor!

Bahar dönemi kitle çalışması

Komünistler olarak bahar gündemleri üzerinden yoğun bir faaliyet sürecini geride bıraktık. Ortaya çıkan tabloyu enine boyuna ele almak, politik-örgütsel sonuçlar çıkarmak ve buradan hareketle yeni faaliyet dönemine somut değerlendirmeler üzerinden girmek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Bunu en başta 1 Mayıs aynasından yansıyanlara bakarak, partinin dönemsel olarak saptadığı hedefler üzerinden katettiği mesafeyi ya da sorun alanlarını ortaya koyarak yapabilmek ayrı bir önem taşıyor.

Bu süreci elbette her bir parti örgütü bizzat kendi faaliyet alanlarından doğru işletecektir. Nerelerde yol katedildi, nerelerde tıkanıklık yaşandı, her birisi parti örgütleri ve partili güçler tarafından tartışılarak sonuçlar çıkartılacaktır. Fakat tüm sonuçlarıyla birlikte bu tartışmayı en başta kitle çalışmasını kesen boyutları üzerinden yapabilmek, yeni dönem açısından ayrı bir önem taşımaktadır.

Yöntem sorunu üzerine

Parti olarak bahar dönemi boyunca bir dizi gündem üzerinden kitlelere yönelen bir faaliyet süreci işlettik. Bu süreçte bir dizi aracı bir arada kullandık. Kimi etkinlikleri hayata geçirdik ve olanaklı olduğu koşullarda eylemsel süreçler örgütledik. Elbette bunun kendisi toplamında büyük bir emek, büyük bir çaba anlamına geliyor.

Fakat komünistler olarak yoğun bir enerjiyle yüklendiğimiz bahar sürecinin ardından buna uygun sonuçlar elde etmekte zorlandığımız bir gerçeklik olarak önümüzde duruyor. Bunun kendisi kitle çalışmamız açısından yeni bir durum ya da yeni bir tartışma konusu değil elbette. Geçtiğimiz yıllarda da sorun farklı yönleri ile ortaya konulmuş, çeşitli tartışmalara konu edilmişti. Ancak komünistler olarak gelinen yerde bu sorun alanına yöntemsel bir açıklık getirme ihtiyacıyla yüzyüzeyiz.

Denilebilir ki, sorun kitle çalışmasında uygulanan yol ve yöntemler üzerinden yaşanmaktadır. Ya da sorun nesnel koşullarla ilgilidir; sınıf ve kitle hareketinin verili tablosu, sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyi, yürütülen kitle çalışması üzerinden istenilen sonuçları almayı zora sokmakta, bu koşullarda genel bir kitle çalışması üzerinden bire bir sonuçlar elde edebilmek kolay olmamaktadır.

Elbette nesnel koşullar yürütülmekte olan siyasal çalışmayı sonuçları üzerinden etkilemektedir. Fakat sorun, ortaya konulan çaba ile sonuçlar arasındaki "açımın", günün koşullarından, nesnel dengelerinden ötesinde olmasıyla ilgilidir. İşin yöntemsel boyutu budur ve buradaki tartışma adı geçen mesafenin giderek azaltılması, olağan denebilecek sınırlara çekilmesi tartışmasıdır. Yani nerelerde yanlış yapılmaktadır, eksik ve zayıf kalan kalan yan nedir çerçevesinde gündeme gelen bir yöntem tartışmasıdır.

Bu açıdan partinin tüm güçlerinin ve örgüt

platformlarının kitle çalışmasında yönetime dair verimli bir tartışma süreci işletebilmesi bu alanda mesafe katetmek bakımından önemli bir yerde durmaktadır. Bunu sadece son bahar döneminin verileri üzerinden değil toplam 25 yıllık deneyim ve birikimimiz üzerinden yapabilmek, dahası dışımızdaki deneyimlerden faydalanarak tartışmanın kapsamını genişletmek ayrıca önem taşımaktadır.

Kitleleri taraflaştırmalıyız

Kitle çalışmasında yöntem denilince, ilk olarak ajitasyon-propaganda, eylem ve örgütlenme ilişkisi aklı gelir. Daha güncel bir tanımla, kitleleri taraflaştırmak, harekete geçirmek ve bu hareket zemini üzerinden örgütlenmek kitle çalışmasının temel ayaklarını oluşturmaktadır.

Burada ilk halka, yani çalışmanın kitleleri taraflaştırma boyutu büyük bir önem taşımaktadır. Zira siz hedeflediğiniz alanlarda sınıf ve emekçi kitleleri parti politikaları doğrultusunda bir taraf haline getiremiyorsanız zaten harekete geçirme olanaklarından da yoksunsunuz demektir. En genel anlamıyla sınıfı devrime kazanma süreci tam da düzen-devrim ekseninde taraf haline getirmekle mümkün olabilir. Kazanmanın yolu taraflaştırmaktan geçmektedir ki bunu hiçbir zaman akıldan çıkarmamak gerekiyor. Bu noktadaki her türlü belirsiz ya da hedefsiz yaklaşımlar kitleleri kazanma sürecini sakatlayacak, dahası şu veya bu biçim altında düzen kanallarına itecektir. Son 1 Mayıs tablosu üzerinden bunu rahatlıkla görebiliriz. Onbinlerce emekçi ya politik kortejlerin dışında hareket ederek 1 Mayıs'a katıldı ya da şu veya bu reformist çevrenin çağırısına yanıt verdi. Bu veriler bile kitleleri devrimci politika etrafında saflaştıramamanın sonuçlarını ortaya koymaktadır.

Dolayısıyla yeni faaliyet döneminde kitle çalışması planlanırken, hedef alanlarda partinin çeperini genişletmeyi, bu ekseninde sınıf ve emekçi kitlelerle temas noktalarını çoğaltmayı ve buradan hareketle taraflaştırmayı saflarımızda özel bir kaygı haline getirebilmeliyiz. Kullanılacak araçlar tanımlanırken, yapılacak eylem ya da etkinlikler tartışılırken, kitleleri saflaştırmak ve parti politikaları ekseninde yan yana getirmek bakışı öne çıkarılmalıdır. Kaldı ki ne kadar çok insanı taraf haline getirirseniz hareket ve örgütlenme zemininiz o kadar genişler. Süreçlere müdahale gücünüz ve organizasyon kabiliyetiniz o denli artar. Ancak böylesi bir yaklaşım, ortaya konacak enerji ile sonuçlar arasındaki mesafeyi kapatabilir. Ancak bu bakışın ürünü olarak saptanacak yöntem ve araçlar isabetli olacak ve sonuç yaratacaktır.

Kitleleri saflaştırmak açısından propaganda-ajitasyon çalışmasının önemi

Devrimci bir parti için genel olarak propaganda-

Emekçi aynasında alışmamamızın sorunları

ajitasyon çalışması, kitleleri kazanmak ve harekete geçirmek açısından temel bir işleve sahiptir. Zira devrimci propaganda-ajitasyon faaliyeti, gerek saptanmış politikaların dolaysız bir şekilde yığınlara taşınmasının gerekse bu politikalar etrafında emekçilerin harekete geçirilmesinin en etkili araçlarından birisidir. Dahası bu yöntemin gücü ve kitleler üzerindeki etkisinin bilincinde olan burjuvazi ajitasyon ve propagandanın hiçbir zaman vazgeçmemiş, dünden bugüne tüm incelikleri ile uygulayagelmiştir. Bugün çeşitli gündemler üzerinden dev medya kuruluşlarının, dünya çapında etki alanına sahip olan internet ağının ya da yeri geldiğinde herhangi bir mahalle derneğinin burjuvazi tarafından etkin bir şekilde kullanıldığını biliyoruz. Zira sınıf düşmanı bütün bunları kullanarak emekçilerin evlerine, işyerlerine, sokaklarına, yani bütün yaşam alanlarına girdiğinin ve bu yolla kendi politikaları doğrultusunda saflaştırdığının fazlasıyla bilincindedir.

Dolayısıyla kitlelere yönelik çalışma yürüten parti örgütlerinin propaganda-ajitasyon faaliyetinin etkisi ve işlevini bu kapsamda ele alması büyük bir önem taşımaktadır. Yani kitle çalışmasında emekçilerin bütün bir yaşamına girmeyi hedefleyerek hareket edebilmek, kullanılacak olan araçları buna göre seçmek kritik bir yerde duruyor. Bunun kendisi ise öncelikle yerel parti örgütlerine büyük bir sorumluluk yüklüyor. Zira merkezi olarak saptanmış politikaların yerelleştirilmesi, bu doğrultuda etkin bir kitle çalışmasının hayata geçirilmesi en başta yerel parti örgütlerinin önünde duran bir sorumluluk alanıdır. Kaldı ki parti, merkezi olarak saptanmış politikalarını gazete, web sayfası, afiş vb. merkezi araçlar üzerinden kitlelere sistematik olarak taşımaktadır. Fakat yerelerde hayata geçirilecek olan ajitasyon-propaganda faaliyeti salt bir takım merkezi araçların tüketilmesine indirgenemeyecek denli önemli bir konudur. Toplumun taraflaştığı, harekete geçtiği tarihsel dönemlerde bu tarz merkezi araçların elbette çok daha özgün işlevleri olacaktır. Ama günümüz koşullarında kitleleri saflaştırmak ve harekete geçirmek söz konusu olduğunda, yerel çalışmalar daha kritik bir yer tutmaktadır.

Dolayısıyla yeni dönemde yerel parti örgütlerinin üzerinde hareket ettiği zemine tam bir hakimiyet içerisinde olması, merkezi politikaları zengin araçlarla ve güçlü bir ajitasyon-propaganda faaliyeti üzerinden yerelleştirebilmesi kitle çalışmasının bir başka temel ayağını oluşturmaktadır.

Esnek örgütlenmeler

Bir dizi alanda partinin yılları bulan bir faaliyet süreci var. Bu alanlarda çeşitli kurumlarımız, derneklerimiz, işçi birliklerimiz, belli yönleriyle kitle örgütü diyebileceğimiz esnek araçlarımız var. Dahası bizim bizzat içerisinde yer almadığımız, şu veya bu ayrımlar üzerinden kurulmuş kurumlar ya da kitle örgütleri var. Kitlelere müdahalenin esnek zeminleri

bunlar. Buralar, parti politikaları ile emekçi kitlelerin dolaysız bir şekilde buluşabileceği, en azından düzenle karşı karşıya geldiğinde, taraflaştığında, mücadeleye yöneldiğinde kendisini bulabileceği zeminler. Ama bu türden eğilimler kitle hareketinin kabarmadığı dönemlerde kendiliğinden karşımıza çıkmıyor. Bugün için duyarlı, görece politize olmuş kimi öncü işçiler ya da gençler tekil olarak bu alanlara kendiliğinden yönelebiliyorlar. Ya da düzenin şu ya da bu saldırısı üzerinden harekete geçen tepkili kitleler buralara hızla yönelebilirler. Bu zeminler üzerinden kitleleri taraflaştırmak, devrimci bir temelde buluşabilmek bilinçli bir çaba ve ısrarla başarılabilir ancak.

Öncelikle partinin uzun bir süredir birer araç olarak devreye soktuğu dernek, kültür kurumu, işçi birlikleri gibi zeminleri daha etkin bir pozisyona kavuşturmak, sınıf ve emekçi kitleler içerisinde çekim merkezleri haline getirmeyi başarmak, yeni dönemde sınıfı parti politikaları etrafında taraf haline getirmenin önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Bunlar aynı zamanda eylem, etkinlik yani daha genel planda emekçileri harekete geçirme zeminleridir de. Dolayısıyla her birisi kendi özgünlüğü içerisinde örgütlenme alanlarıdır. Diğer, kendi dışımızda kitlelerin yüzünü döndüğü, kendisini ifade ettiği bu tarz kurum ya da kitle örgütlerini devrimci politika etrafında taraflaştırmak, en azından düzen kanallarına yönelmelerinin önüne geçmektir.

Önümüzdeki dönemde sınıf ve emekçi kitleleri devrime kazanmak, politik bir eksenle taraflaştırmak için bu tarz zeminleri daha etkin bir şekilde değerlendirmeyi başarabilmeliyiz. Bunun kendisi siyasal çalışmayı bu zeminler üzerine kurmak anlamına gelmiyor asla. Tersine bu yaklaşım, partinin siyasal faaliyetinin, bu alanların yaratacağı güç ve olanaklar üzerinden güçlendirilmesi olarak ele alınmalıdır. Bu bir bakış açısı ve yöneme dair bir sorundur. Eğer bu zeminleri doğru ele alır ve değerlendirirseniz verimli sonuçlar elde edersiniz. Bunu başaramazsanız, hem o araçlar işlevsizleşir hem de siyasal çalışmanız bu

zeminler üzerinde daralır.

Kitle çalışması ve motivasyon sorunu

Kitleleri kazanma bakışı her şeyden önce ona uygun bir iddia, ruh hali ve motivasyona sahip olmayı gerektirir. Bunlardan yoksun bir çalışma sonuçlarını üretemez. Siyasal faaliyette sıradanlaşma ve rutin, en başta yukarıda altı çizilen süreçlerin zaafa uğramasının kaçınılmaz bir sonucudur.

Bir örnekle açmak gerekirse, geçtiğimiz 1 Mayıs'ta onbinlerce işçi, emekçi, genç ve kadın alanlara aktı. Bu kitleler tam da bizlerin faaliyet yürüttüğü alanlardan, fabrikalardan, emekçi semtlerinden, okullardan hareketle Taksim'i doldurdu. Yani partinin bahar dönemi öncesinde fethetme çağırısını yaptığı enginler bizlerin çalışma alanlarından yola çıkarak dağınık, şekilsiz bir biçimde 1 Mayıs alanlarında aldı yerini. İşte enginleri fethetme ruhu, her şeyden önce, tüm somutluğu ile geride bıraktığımız 1 Mayıs üzerinden harekete geçen onbinleri kucaklama iddiası demektir. Zira alanları dolduran kitleleri rutin, iddiasız ve dolayısıyla ruhsuz bir kitle çalışması üzerinden bir araya getirmek ve harekete geçirmek asla mümkün değildir. Bu ruh halini kırmanın yolu gözlerimizi kendi çalışma alanlarımızın sınırlarına değil gözlerimizin uzandığı en uzak ufuklara dikmekten geçiyor. İşte Taksim meydanına hakim bir noktadan bakıldığında enginler tüm görkemiyle gözlerimizin önüne serilecektir. Ve bu enginleri devrim davasına kazanmak partimiz açısından hiç de uzak bir hedef değildir.

Yeni faaliyet dönemine bu bakış ve ruh haliyle, bu iddia ve motivasyonla yüklenmek kitle çalışmamızın bir başka kritik halkasıdır. Tüm parti örgütleri ve partili güçler bu yaklaşımı çalışma alanlarına hakim kılmalı ve bu motivasyonla hareket etmelidirler.

(EKİM'in Haziran 2012 tarihli 282. sayısından alınmıştır..)

Kavganın merkezi sokak olacak...

Yunanistan: Restorasyon mu? Radikal ileri atılım mı?

Volkan Yaraşır

Yunanistan’da 17 Haziran’da yapılan seçimler çok vektörlü siyasal sonuçlar yarattı. Seçim sonuçları 6 Mayıs’ta ortaya çıkan parlamenter nitelikli “yeni” dizayn çabalarının başarısızlığını bir kez daha ortaya koydu. Önümüzdeki günler Yunanistan, küresel finans kapitalin farklı restorasyon (olağanüstü rejimlere geçiş dahil) politikalarına sahne olabilir.

Yunanistan’da sınıfsal antagonizmanın şiddeti ve sokağın biriktirdiği muhteşem enerjinin, parlamenter sınırlara hapsedilemeyeceği seçimlerle daha iyi anlaşıldı.

Seçim sonuçları Yunanistan’daki siyasal polarizasyonun ulaştığı ve ulaşabileceği boyutlara yönelik önemli bir veri sundu. Bu veriler sadece Yunanistan’da değil, kıta düzeyindeki yönelimleri işaretlemektedir. Avrupa gericiği Yunanistan pratiğinde olduğu gibi son derece stratejik ve son derece iyi hesaplanmış karşı devrimci hamleler yapıyor.

Seçim sonuçları ne gösteriyor?

6 Mayıs’ta oylarını ciddi şekilde arttıran SYRİZA, 17 Haziran seçimlerinin de galibi görünüyordu. 5 haftalık sürede başta Troyka, finans piyasaları öte yandan Merkel, Hollande ve uluslararası medya pervasızca Yunanistan halkını tehdit etti, şantaj yaptı ve rüşvet teklifinde bulundu. Sistematik kara propagandayla halk korkutuldu. SYRİZA’nın özünde sosyal reformist programı sistematik olarak çarpıtıldı. Korku mesajlarıyla Yunanistan’da soğuk savaş dönemine hakim olan anti-komünist histerinin yeniden depreşmesi sağlandı.

Seçimler bir anlamda ND ve SYRİZA arasında geçti. ND, SYRİZA’dan %2.8’lik oy üstünlüğü sağlayarak seçimleri kazandı.

ND seçimlerde %29.66 oy alarak, 129 milletvekili çıkardı. SYRİZA ise oylarını 26.89’a yükselterek, 6 Mayıs’tan sonra büyük bir başarı sağladı ve parlamentoya 71 milletvekili soktu.

Troyka, tekelci medya ve finans çevreleri kıta düzeyinde ND’nin “başarısı”nı takdirle karşıladı. Yunanistan halkının “sağduyusuna” övgüler düzdü.

Aslında seçim süreci bir anlamda çok kapsamlı manipülasyon ve dezenformasyon süreci olarak işledi. Yunanistan hakim sınıfları ve küresel finans kapitalin bir nevi toplum mühendisliği olan bu operasyon, ND’nin kazanımıyla “başarılı” sonuçlandı.

Fakat bu “başarı” göreceli bir başarıydı. SYRİZA reformist-parlamentarist bir çizgiyi temsil etse de oyları, her şeyden önce kitlelerin memoranduma yaklaşımını ve küresel neo-liberal düzenlemelerin reddini gösteriyordu. Ayrıca seçim sonuçları PASOK’un iktidardan düşüşü ile ortaya çıkan, 1974 sonrası Yunanistan’da kurulan burjuva liberal sistemin çöküşünü çıplak bir şekilde ortaya koydu. Çünkü bu sistem, PASOK ve ND’ye göre biçimlenen ve bu iki partinin yarattığı burjuva rasyonlara uygun olarak hareket eden, burjuvazinin hegemonyasını içselleştiren bir işleyişe sahipti. Halkın “yeni” afyonu olarak işlev görev “demokrasi” PASOK ve ND’nin %80-%85’lere varan oy toplamıyla, kendini kitleler nezdinde meşrulaştırıyor, kitleleri felç ediyor ve uyuşturuyordu.

Yunanistan işçi sınıfı son dört yıllık süreçte gerçekleştirdiği muazzam kitle hareketiyle, 50’nin

Yunanistan işçi sınıfının sokakta olma, mücadeleyi sürekli kılma ve kazanma ısrarı katastrofik sonuçları ortadan kaldıracı tek güvencedir. Yunanistan sorunu, giderek kıtasal bir soruna dönüşüyor. Yunanistan’daki sınıf mücadelesinin seyri, Avrupa işçi sınıfının mücadelesini şimdi daha da etkileyecek bir boyuta ulaştı. AB’yi saran borç krizi senkronu bu süreci daha da derinleştiriyor. Kıta düzeyinde sınıfsal kutuplaşmayı yoğunlaştırıyor.

üzerinde büyük grevle (bu grevlerin 18’i genel grevdir) sokağı, sokağın gücünü ve yaratıcılığını ortaya koyarak zaten fiilen elitlerin demokrasisini alaşağı etmişti. Özgürlüğü ve demokrasiyi sokakta, grev ve genel grevlerde yaşıyordu.

Seçimler PASOK ve ND merkezli kurulan siyasal sistemin çöktüğünü ortaya koydu. Merkez partilerin toplam oyları, geçmiş dönemlerin yarısına indi.

ND, özellikle 6 Mayıs’tan sonra sağın bütün oylarına talip oldu. “Anti-komünist” vurgularla ve sola karşı bir cephe partisi gibi hareket ederek finans kapitalin ve medyanın olağanüstü desteği ile ancak oylarını %30’a yükseltebildi. Öte yandan 17 Haziran PASOK’un hızla siyasal çöküşünün bir göstergesi oldu. 6 Mayıs’ta iktidar partisiyken, oylarını %13,2’ye indirmişti. 17 Haziran’da %1’lik oy kaybedip ancak 12.8 oranında oy alabildi ve parlamentoya 33 milletvekili sokabildi. PASOK’un geleneksel oy deposu olan bölgelerde bile SYRİZA kazandı. PASOK’un erime ve çökme süreci sürüyor. Benzer durum daha yavaş bir seyirle de olsa ND için de geçerlidir.

SYRİZA: Ya sınıf mücadeles içinde şekillenecek ya da eriyecek

SYRİZA 6 Mayıs’ta %17 oy alarak parlamentoya gir

atak yapmıştı. 17 Haziran’da bu atağını pekiştirdi ve oylarını %27’ye yükseltti. SYRİZA’nın başarısı emekten ve halktan yana “yeni tarihsel bloğun” zemini, ya da Avrupa’da sol dalganın başlangıcı gibi gösterilse de, Yunanistan’da yaşanan yüksek konjonktüre SYRİZA’nın hazırlıksız olduğu üzerinde pek fazla durulmadı.

Yunanistan’da kendi özgünlüğünde devrimci bir durumun yaşandığı, siyasal polarizasyonun şiddetlendiği, Avrupa gericiğinin karşı devrimci taktiklerinin alenen devrede olduğu koşullarda SYRİZA ne örgüt yapısı, ne kadrosu, ne de ideolojik-politik ve pratik çizgisiyle dönemi yönlendirecek bir niteliğe sahiptir. Sokakta, genel grevlerde, grevlerde ortaya çıkmış yıkıcı enerjiyi kristalize edecek güç ve yetenekten yoksundur.

Türkiye’de sol liberal ve reformist çizgilerce takdirle karşılanan ve emsal alınan SYRİZA’nın başarısında bu faktörler gözardı edilmektedir.

Bugün Yunanistan’da sürekli bir ayaklanma hali yaşanıyor. Bu koşullar devrimin imkânını sağlayan olanaklar sunuyor.

SYRİZA seçim sonrasında sokağa çıkacağını ve grevleri örgütleyeceğini ve aktif muhalefet yapacağını vurguladı. SYRİZA’nın sınıfla teması, sınıfı organize edecek gücü ve sokağı örgütlenme kapasitesi cılız ve yetersizdir.

Her şeyden önce SYRİZA’yı ana muhalefet partisi

haline getiren sınıf ve kitle hareketi ve sokağın yarattığı enerjidir. Bu enerji parlamenter sınırlara hapsedilemez. SYRİZA'nın başarısı, bu enerjinin gücünün ve arayışının ifadesidir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar son dört yıllık süreçte anti-kapitalist bir pratik gerçekleştirdilerse de, teorik olarak hala reformist ve parlamentarist çizginin hegemonyasındalar. Yani SYRİZA'nın seçim başarısı özünde SYRİZA'nın varoluşunu aşan, sokağın arayışlarını ve ihtiyaçlarını açığa çıkardı.

Bu anlamda yeni süreç SYRİZA için varlık ve yokluk anlamına gelecektir. SYRİZA'nın seçim sürecinde orta sınıfları teskin edici mesajları, Avrozone'de ısrarı düşündürücüdür. Öte yandan SYRİZA'nın sokakta ve grev alanlarında olacağını açıklaması ise önemlidir.

Ne var ki Yunanistan'da devrim ve karşı devrim saflarının giderek netleştiği, siyasal sürecin şiddetlendiği şartlarda SYRİZA'nın heterojen yapısı, örgütsel düzeyi, kadro profili, ideolojik-politik çizgisiyle etkili olması mümkün değildir. Ya zirveden şiddetle düşecektir ve hızla eriyecektir, ya da Yunanistan'daki sınıflar mücadelesinin zenginliği içerisinde devrimci yeniden yapılanma içine girecektir. SYRİZA'nın seçim sonrasında politik refleksleri burjuva liberal düzen sınırlarında gerçekleşti. Bu durum düşündürücüdür ve ileride ciddi tehlikeleri içinde barındırabilir. Burjuva liberal düzenin yeniden inşasının da bir restorasyon politikası olduğu unutulmamalıdır.

Yunanistan'da seçimler aslında yeniden sokağı, mücadeleyi ve sokağı yeniden kazanmanın önemini işaret etti.

KKE, Yunanistan'da yaşanan olağanüstü dönemi kavrayamadı

SYRİZA'nın solun birliğine yaptığı vurgular ve siyasal vizyonu ve seçim hamlelerine karşılık, KKE sektarizm ve dogmatizmin harmonisi içinde sol statükocu bir tutumunu ısrarla sürdürdü. 6 Mayıs'ta oylarını kısmi oranda arttırdı. 17 Haziran'da ise oylarında ciddi oranda azalma yaşandı. Seçimlerde %4.51 oranında oy aldı ve 17 milletvekili çıkardı.

KKE Yunanistan'da yaşanan olağanüstü durumu kavrayacak bir performans gösteremedi, parlamenter ve reformist çizgisini “sol” vurgularla kapatmaya çalışsa da, kitleler üzerinde etki kuracak politik-pratik adımlar atamadı.

Gelişmelerin KKE içinde büyük sarsıntılar yaratması olasıdır. Parti içinde “solda birliğin” inşası yönünde SYRİZA ve Antarsya'yla temas kuracak grupların çıkması ve ayrışmaların yaşanması olasıdır. KKE sol statükocu ve sol sektarizm tavrıyla etkisizleşme sürecine girdi. Yunanistan'da sınıflar mücadelesinin şiddeti KKE'yi aşındırdığı gibi, KKE-PAME ilişkisini de aşındırabilir. PAME içinde statükoyu parçalayan, sokağa daha aktif katılacak, mücadeleci eğilimlerin doğması olasıdır. Bu potansiyel PAME'nin içinde zaten vardır.

KKE sol sektör bir tutumla seçim sürecinde iyice içe kapandı. Böylece SYRİZA'nın yarattığı aurdan korunma refleksi gösterdi. Ayrıca bu tavır yaşanan konjonktürün farkına “varılmaması”, değerlendirilmemesi ve ortaya çıkan devrimci imkânları görmeme tavrıdır. Bu da KKE'nin ideolojik-teorik, politik-pratik çizgisiyle doğru orantılı bir yaklaşımdır. Antarsya, ne 6 Mayıs'ta, ne de 17 Haziran'da başarı gösterdi. %1'i biraz aşan oyları geriledi. İçindeki bazı fraksiyonlar 17 Haziran'da SYRİZA'yı destekledi.

Kriz sürecinde hem SYRİZA hem de KKE'nin anti-kapitalist bir çizgiye çekilmesinde rol oynayan Antarsya, küçük ve bir blok yapı olmasına karşılık sokak pratiği ve anti-kapitalist programıyla gücünden daha fazla etki yaratmıştı. Bu özelliğini yeni süreçte koruyacağı kuşkuludur. Blok içinde fraksiyonel ayrışmalar yaşanabilir. Yunanistan'daki sınıflar mücadelesinin seyri

ve SYRİZA'nın başarısı bu yapıya çözücü etki olabilir. Antarsya yeni dönemde sınıflar mücadelesine uygun pratik adımlar attığı oranda ve süreci yakalayacak örgütlenmeler yarattığı sürece siyasal varlığını koruyabilir ve güçlendirebilir.

Altın Şafak, faşizme karşı ileri!

Yunanistan'da faşist hareket hızlı bir yükselişe geçti. Altın Şafak 17 Haziran'da aldığı oylarla aynı zamanda bir kitle partisi olabileceğini gösterdi. Seçimlerde %6.9 oranında oy alıp 17 milletvekili çıkardı. Diğer faşist parti LAOS'un %1.58'lik oyuyla birlikte, Yunanistan'da sivil faşist hareketin oyları %8'lere ulaştı.

Altın Şafak seçimlerden sonra sokak ve parlamentoda olacaklarını ve Yunanistan'da gerçek bir siyasal güç olduklarını açıkladı.

Altın Şafak, 6 Mayıs sonrası sokağı daha fazla terörize etmeye başladı. Bundan sonra göçmen karşıtlığı, yabancı düşmanlığı üzerinden şekillenen paramiliter operasyonlar artabilir. Devrimcilere, anarşistlere, muhalif kişilere, işçi direniş ve eylemlerine yönelik paramiliter saldırılar yoğunlaşabilir.

Altın Şafak finans kapitaline hazır olduğunu ve görev beklediğini her defasında gösterecektir. Yunanistan'da bundan sonra sokak son derece önemli bir alana dönüşüyor. Sokağın kazanılması faşizme karşı mücadelenin yanında, finans kapitalin karşı devrimci saldırılarına net bir yanıt niteliğindedir. Aynı zamanda olası, olağanüstü rejimlere karşı kitle mobilizasyonları emekçi yığınların tek güvencesidir.

Altın Şafak'ın SA (Nazi Hücum Muhafızları) modeline uygun yapılanması ve gündelik hayatta SA tavrı derinleşecektir. Altın Şafak'ın Yunanistan derin devletinin güvencesi altında olduğu aşıkârdır. Altın Şafak salt Yunanistan değil Avrupa kıtasında faşizmin yükselişinin simgelerinden biridir. Kapitalizmin yapısal krizinin somut siyasal yansımasıdır.

ND'nin seçim döneminde anti komünist histeriyi tetikleyen politikalar izlemesi, troykanın ve küresel finans kapitalin “sol tehlikeye” yaptığı vurgular Yunanistan'da ciddi bir anti-komünist gücün olduğunu ortaya koydu. Aynı zamanda Yunanistan devleti güçsüz bir devlet değildir. Tarihinde birçok karşı devrimci operasyon gerçekleştiren, soğuk savaş döneminde ileri karakol işlevi görecektir kapasitesi olan Yunanistan devleti, karşı devrimin ana karargâhıdır.

Finans kapitalin bugün rezervde tuttuğu Altın Şafak'ı bir iç savaş örgütüne dönüştürmesi olasıdır. Ayrıca Altın Şafak desitabilizasyon operasyonları için de devreye sokulabilir. Yunanistan'ın 2012'nin ikinci yarısından sonra ve 2013 yılı içinde sert sınıf savaşlarına sahne olması çok yüksek bir olasılıktır. Kavganın merkezi de, odağı da sokaktır.

“Yeni” ama ömrünü tamamlamış hükümet

ND, PASOK ve Demokratik Sol'la (seçimlerde %6.25 oy aldı ve 17 milletvekili çıkardı) ortak hükümet kurmak için anlaştı. PASOK ve Demokratik Sol hükümet içinde yer almayacağını ve kendi istedikleri bazı bakanlıklara teknokratların atanacağını açıkladı.

Yeni kurulan hükümet troyka ve finans piyasalarına iyi mesajlar verdi. Yunanistan halkının AB'yi seçtiği yönünde demagojik açıklamalar yaptı.

Fakat Yunanistan'ın bugün içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında yeni hükümetin ömrünün uzun olması çok muhtemel değil. Bazı yorumcular hükümete 1 yıllık ömür biçiyor. Yeni hükümetin memorandum kararlarını hayata geçirmesi kitleler ve işçi sınıfı tarafından büyük reaksiyonla karşılanacaktır. Bu yönde SYRİZA'ya önemli rol düşüyor.

Bugün Yunanistan'ın 356 milyar Avro'luk kamu borcu, bulunuyor. Bütçe açığı 2011'de %9'a ulaştı. Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ekonomi tam bir iflas noktasına geldi. Ancak Troyka'dan alınan finansal kaynakla ekonomi dönüyor. Son dört yıl içinde Yunanistan'da kronik bir yoksullaşma ve mülksüzleşme süreci yaşandı. Yunanistan hâkim sınıfları ise bu dönemde 500 milyar Avro'yu ülke dışına çıkardı. Bu tavır hem bir güvenceye alma operasyonu, hem de yıkım sonrası Yunanistan'ın talan edilmesi organizasyonu oldu.

Hükümet memorandum gereği ilk aşamada 15 bin çalışanın işten çıkarılmasını gündeme getirecektir. Vergilerin arttırılması, çalışan ve emeklilerden kesintiler yapılması gündemin diğer maddeleridir.

Bu yönde ND lideri A. Samaras'ın atacağı her adım Yunanistan'da infilak etkisi yaratacaktır.

Yunanistan şiddetli ve sert bir sınıf savaşları dönemine giriyor. Bu süreçte ya finans kapitalin karşı devrimci projeleri hayata geçirilecektir, ya da sınıf ve kitle hareketi radikal ve ileri adımlar atacaktır.

Yunanistan'da ön devrimci durumun yaşanacağı bir döneme giriyoruz. Ve bu süreçte sınıfın yıkıcı enerjisini kristalize edecek, devrimci siyasal özneye yakıcı bir ihtiyaç var.

Yunanistan işçi sınıfının sokakta olma, mücadeleyi sürekli kılma ve kazanma ısrarı katastrofik sonuçları ortadan kaldıracı tek güvencedir.

Yunanistan sorunu, giderek kıtasal bir soruna dönüşüyor. Yunanistan'daki sınıf mücadelesinin seyri, Avrupa işçi sınıfının mücadelesini şimdi daha da etkileyecek bir boyuta ulaştı. AB'yi saran borç krizi senkronu bu süreci daha da derinleştiriyor. Kıta düzeyinde sınıfsal kutuplaşmayı yoğunlaştırıyor.

Bu anlamda İspanya maden işçilerinin grevleri, ana arter blokajları, Yunanistan işçi sınıfına güç verecek eylemlerdir.

Yunanistan Avrupa'daki sınıf mücadelesinin en konsantre ve şiddetli odağına dönüşüyor.

Şimdi parlamentoda bile sokağı işaretleme ve sokağı hedef gösterme zamanıdır. Sokak sınıf ve kitle hareketinin soluk alıp verdiği yerdir. SYRİZA sokağın parçası olduğu ölçüde ve parlamentoyu da sokağın kürsüsüne çevirdiği ölçüde mana kazanır.

Yunanistan seçim sonuçları emperyalistleri ve uşaklarını rahatlatmış...

Olayların seyrini meşru/militan mücadele belirleyecektir

Yunanistan'ı iflasın eşiğine getiren krizin ardından Mayıs ayında gerçekleştirilen seçimler, bu ülkedeki rejimin dengelerini sarsmış, sermaye partileri tüm girişimlerine rağmen hükümet kurmaya muvaffak olamamışlardı. Zira yıllardır sermaye adına ülkeyi yöneten Pan-Helenik Sosyalist Parti (PASOK) ile Yeni Demokrasi Partisi utanç verici bir hezimete uğramış, seçimlerde ikinci olan Radikal Sol Koalisyon (SYRİZA) ise, burjuva siyaset arenasının ezberini bozmuştu.

Hükümet kurma girişimlerinin fiyaskoyla sonuçlanması üzerine gündeme gelen erken seçimler, Yunan burjuvazisinin yanısıra AB şeflerini de diken üstünde bıraktı. Yapılan anketlerde SYRİZA'ya verilen desteğin düzenli bir şekilde artması ise, sermaye cephesindeki tedirginliği arttırdı. SYRİZA'nın 17 Haziran seçimlerinden birinci parti olarak çıkma ihtimalinin belirmesi üzerine, saldırıya geçen sermayenin organik gazetecileri, kapitalist/emperyalist sistemin bekası adına bu gidişata dur denmesi gerektiğini yazmaya başladılar.

Rejimin efendileri saflarında yaşanan tedirginlik boşuna değil. Yunanistan işçi sınıfıyla emekçilerinin meşru/militan mücadeledeki tutumları ve seçimlerdeki tercihlerinin, AB'nin krizdeki diğer ülke işçi ve emekçilerine "kötü örnek" oluşturma olasılığı, bu tedirginliğin kaynağına işaret ediyor. Eğer Yunanistan işçi sınıfıyla emekçileri krizin faturasını ödemeyi reddederlerse İspanya, Portekiz, İrlanda, İtalya gibi ülkelerin işçi ve emekçileri de bundan ilham alacaklar; bu ise hem kapitalist sistemi sarsan krizi derinleştirecek hem işçi sınıfı ile emekçilerin meşru/militan mücadelesine ivme katacaktır.

Bu atmosferde 17 Haziran'da Yunanistan'da gerçekleştirilen erken seçimlerin sonuçları hem işçi ve emekçiler hem AB emperyalistleri için merak konusuydu. Nitekim Yeni Demokrasi Partisi'nin az bir farkla seçimlerden birinci parti olarak çıkması, emperyalist merkezlere rahat bir nefes aldırılmış görünüyor. Zira IMF-AB dayatmalarını reddedeceğini ilan eden SYRİZA seçimlerden birinci parti olarak çıkmış olsaydı, bu, sermayenin efendileri için kabus olacaktı. İktidarı hedefleyen bir parti olmamasına rağmen, SYRİZA'nın kuracağı hükümet, AB şeflerinin açmazını derinleştirecek, tabandan gelecek basınçla daha da sola kayma olasılığı ise, dünya işçileri, emekçileri ve ilerici, devrimci hareketleri için esin kaynağı olacaktı. Böyle bir olasılık, SYRİZA'dan çok, Yunanistan işçi sınıfıyla emekçilerinin mücadelesinin eseri olacaktı.

Özelde Yunanistan genelde AB burjuvazisinin korkuları öyle bir noktaya vardı ki, SYRİZA'nın birinci parti olmasını engellemek için yoğun bir çaba sarf ettiler. Diğer partilerin tabanlarından da Yeni Demokrasi Partisi'ne oy veren yüzbinlerce kişiden söz ediliyor. Yani hem sağ hem liberal hem sol düzen partilerinin, SYRİZA'nın birinci parti olmasını engellemek için ortak hareket ettikleri, BBC gibi sermayeye hizmet eden medya kuruluşları tarafından da teyit edildi.

Meclis'te toplam 300 sandalye olduğu ve Yunanistan'da seçim kurallarına göre birinci olan

partie ilave 50 sandalye verildiği dikkate alındığında, SYRİZA'nın önünü kesmek için harcanan çabanın sebebi daha iyi anlaşılır.

Seçim sonuçlarıyla ilgili yapılan açıklamaya göre Yeni Demokrasi oyların yüzde 29.7'sini (129 sandalye), SYRİZA yüzde 26.9'unu (71), PASOK ise yüzde 12.3'ünü (33) aldı. Bunların yanı sıra Bağımsız Yunanlar yüzde 7.5, faşist Altın Şafak yüzde 6.9, Demokratik Sol yüzde 6.2, Yunanistan Komünist Partisi yüzde 4.5 oranında oy alarak meclise girmeye hak kazandı.

Sonuçların belli olmasından hemen sonra açıklama yapan Yeni Demokrasi Partisi'nin şefi Antonis Samaras, emperyalist merkezlerden de aldığı feyzle, krizin faturasını emekçilere ödetmeyi temel alacak olan sermayenin koalisyon hükümetini zaman geçirmeden kuracağını ilan etti. IMF-AB patentli saldırı programına destek veren partileri toplam yüzde 40 civarında oy almalarına rağmen, seçim sonuçlarını "Yunan halkının saldırı paketine verdiği onay" şeklinde değerlendiren Samaras, sermaye adına kaybedilen zamanı telafi etme telaşına düştü.

Saldırı paketini kaldığı yerden devam ettirecek olan koalisyon hükümetinin kurulmasına destek olacağını açıklayan PASOK şefleri de, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için sabırsızlandıklarını hissettirdiler. Oysa bu saldırı paketi, PASOK'u ve şeflerini tarihlerinin en utanç verici yenilgisini tatmalarına neden olmuştu. Her iki sermaye partisinin sergiledikleri tezcanlılık, krizin faturasını emekçilere ödetip kapitalist sistemi düze çıkarmak için bir an önce saldırıya geçme niyetlerini gözler önüne seriyor.

Hükümete katılmayacaklarını açıklayan SYRİZA lideri Aleksis Çipras, muhalefette kalacaklarını belirtti. Sermaye partilerinin Yeni Demokrasi Partisi'ne destek vermelerinden dolayı birinci olamayan SYRİZA, kendisine destek veren işçi ve emekçileri meşru/militan mücadele hattında seferber edebilirse, kurulacak koalisyon hükümetinin saldırı programını püskürtebilir.

Yüzde 4.5 oranında alan Yunanistan Komünist

Partisi (KKE) ise, tam bir hezimet yaşadı. Hem reformist hem sektör bir çizgi izleyen KKE, ne sol/sosyalist güçlerle ortak hareket etmeye yanaştı ne işçi sınıfı ile emekçilerin önüne somut bir mücadele programı koyabildi. Bu çizgi, milyonlarca işçi, emekçi ve gencin politiklediği, ülkede devrimci bir atmosferin egemen olduğu koşullarda KKE'yi ciddi bir açmaza sürüklemiş bulunuyor.

SYRİZA'nın ikinci sırada kalması, KKE'nin ise derin bir açmazın içine yuvarlanması hem Yunan burjuvazisini hem emperyalist merkezlerdeki şefleri şimdilik rahatlatmış görünüyor. Böyle bir görüntü oluşsa da, Yunanistan'da sınıf çatışmalarının durulması olası değil. Zira kurulacak koalisyon hükümeti, ilk günden saldırılara devam etmek zorundadır. Yani ne çözülen bir sorun ne aşılacak bir kriz var ortada. Hal böyleyken, sermaye cephesinde yaşanan rahatlamanın geçici olmaya mahkum olduğunu öngörmek zor değil.

Sınıflar mücadelesinin seçim sonuçlarına yansımaları kaçınılmaz olsa da, seçimler, sınıflar mücadelesinin seyrini belirleme gücünden yoksundur. İşçi sınıfı ve emekçiler sözkonusu olduğu yerde belirleyici olan taban örgütlülüğüne dayalı meşru/militan mücadeledir. Grevler, genel grevler, kitle gösterileri, direnişler olduğu yerde, işçi ve emekçilerin tercihi seçim sandıklarına da yansır. Nitekim SYRİZA'nın yüksek oy almış olması da, bu olgunun yeni bir göstergesi olmuştur. Tıpkı Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi...

Bu böyleyse eğer, Yunanistan'daki seçim sonuçlarının sert sınıf çatışmalarını önlemesi söz konusu bile olmayacak. Sınıf mücadeleleri ve çatışmaların seyrini, işçi sınıfının, emekçilerin, genç kuşakların mücadeledeki ısrarı, kararlılığı ve devrimci önderlik alanındaki zayıflığın aşılması belirleyecektir.

Yeni kurulacak hükümet, IMF-AB patentli saldırı programını hayata geçirmek için çalışacağına göre, Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri de krizin faturasını ödemek için mücadeleye devam edeceklerdir. Bu durumda Yunanistan'ın sert sınıf çatışmalarına gebe olduğunu söylemek abartı olmayacaktır.

Mısır'da seçimler ve iktidar çatışmaları

Amerikancı diktatör Hüsni Mübarek'in halk isyanıyla devrilmesinin ardından egemen sınıflar arasında başlayan iktidar ve rant yarışı, cumhurbaşkanlığı seçimleriyle üst boyuta taşındı. Çatışmanın bir tarafında rejim üzerindeki vesayetini sürdüren Yüksek Askeri Konsey (YAK), öbür tarafında ise dinci-gerici Müslüman Kardeşler var.

Amerikancılık ve neo liberal politikaların uygulanması konusunda aynı safta duran iki gerici güç odağı, isyana katılan milyonlarca işçi, emekçi ve gencin sorun ve taleplerini yok sayma/unutturma konusunda da hem fikirler. Emekçilere karşı aynı safta duran taraflar, iktidar ve ranttan daha büyük bir pay almak için çabalarlarken birbiriyle kıyasıya mücadele ediyor, bu çatışmada farklı araç ve argümanlar kullanıyor.

YAK, rejimin temel kurumları üzerindeki etkisini kullanırken, Müslüman Kardeşler ise kitle eylemlerine başvuruyor. Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle ilgili yaşanan gelişmeler üzerine Tahrir Meydanı'na bir milyon kişiyi çağıran dinci hareket, bu girişimi ile YAK üzerinde basınç uygulamaya çalışıyor.

Söylem planında 25 Ocak'a sahip çıktığını iddia eden taraflar, pratik tutumlarıyla bu söylemin çok uzağında duruyorlar.

Devrik diktatörün suç ortağı olan YAK, 17 aydan beri devam eden fiili iktidar döneminde de, Tahrir Meydanı ve ülkenin diğer kentlerinde milyonların haykırdığı taleplere karşı olduğunu sayısız kez ispatlamıştır. Müslüman Kardeşler ise, rejimin baskısı altında iken bile işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlükler uğruna yükselttikleri mücadelenin karşısında yer alıyordu. Mübarek'in devrilmesinden sonra ise, temel kaygılarının iktidar ve ranttan daha büyük pay almak, bunu yaparken de, emekçileri şeriatçı bir rejimle kontrol altında tutmak olduğunu defalarca gösterdiler.

YAK ile giriştikleri iktidar savaşında bir milyon kişiyi Tahrir Meydanı'na çağıran dinci-gericiler, Mübarek'in devrilmesinden sonra işçi ve emekçilerin aynı meydanda gerçekleştirdikleri birçok eyleme karşı çıkmışlardı. Yani bu akım, Mübarek'in devrilmesinin hemen ardından kitleleri evlerine kapatmak için epey çaba sarf etmişti. Bugünlerde Tahrir'de milyonluk eylem yapmaya hazırlanan Müslüman Kardeşler, bu eyleme, kitlelerin hareket halinde kalmasını istediklerinden değil, YAK tarafından atılan adımları dengeleyebilmek için başvurmak zorunda kaldı.

Zira YAK, yolsuzluk yapıldığı gerekçesiyle milletvekili seçimlerini iptal etmiş, parlamentoyu lağvetmiş ve geçici anayasa maddelerine dayanarak yürütmeyi fiilen ele geçirmiştir. Geçici kurucu meclis oluşturma yetkisini de saklı tutan YAK'ın karşı hamlesi, bazı çevreler tarafından "kısmi darbe" şeklinde yorumlanıyor.

Bu gelişmeler, cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci turunun hemen öncesine denk düştü. Seçim yarışının YAK adayı Ahmet Şefik ile dinci selefler tarafından da desteklenen Müslüman Kardeşler adayı Muhammed Mursi arasında geçmesi, iktidar mücadelesini şiddetlendirdi. YAK'ın cumhurbaşkanının yetkilerini sınırlandırması ve seçimlerin ardından her iki adayın da kazandığını ilan etmesi, çatışmanın şiddeti hakkında fikir veriyor.

Gelinen yerde YAK, rejim üzerindeki etkisini kullanarak, Müslüman Kardeşler ise kitle desteğine dayanarak, iktidar savaşında baskın olmaya çalışıyorlar. Gerici güçler arasında cereyan eden bu çatışmadan işçi ve emekçiler lehine bir sonucun çıkması mümkün değil. Dahası gericilikte birbiriyle yarışan güçlerin iktidar çatışması dikkatlerin farklı yönler kaymasına yol açabilecek mahiyettedir. Zira taraflar, toplumun belli kesimlerini yedekleyebilmek için de taktik geliştiriyorlar. Buna hem meşruluk ihtiyacı hem politik açıdan ellerini güçlendirmek açısından gereksinim duyuyorlar.

İşçi sınıfının, emekçilerin ve sol/sosyalist güçlerin bu çatışmada şu veya bu gerici güç odağının yedeğine düşmemeleri kritik önem taşıyor. Zira böylesi bir yanılsama hem boş umutların yeşermesine yol açabilir hem dikkat dağınıklığı yaratır hem de gerici güçler adına enerji harcamak anlamına gelir. İdeolojik planda yaratacağı kafa karışıklığı da bunlara eklendiğinde, sol/sosyalist güçlerin, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını temel alan bağımsız bir duruş sergileyebilmelerinin önemi bir kat daha artıyor.

Ordunun küstahça hamlelerine karşı mücadele etmek gerektiği gibi, Müslüman Kardeşler'in iktidar ve ranttan daha büyük pay almaya odaklı gerici politikalarının da teşhir edilmesi gerekiyor. Emekçilerin şu veya bu gerici güç odağının peşine takılmalarını

önlemek, öncelikle sol/sosyalist güçlerin görevidir.

Önceki seçimlere katılımın yüzde 50'lerde, son seçime ise yüzde 47'lerde kaldığı dikkate alındığında, 25 milyon Mısırlının seçimlerden pek bir beklentisinin olmadığını gösteriyor. Özellikle genç kuşakların katılımının sınırlı olması, iki gerici güç odağına karşı ciddi bir tepkinin olduğuna işaret ediyor.

Mısır'daki seçimlerde belirgin bir ağırlık gösteremeseler de sol/sosyalist güçlerin, işçi sınıfı ve emekçilerle birlikte muazzam bir mücadele birikimi ve deneyimleri var. Diktatörü alaşağı eden halk isyanında büyük bir rol oynayan, bu süreçte önemli bir mücadele deneyimi ve birikimi kazanan işçilerin, emekçilerin, genç kuşakların ve sol/sosyalist güçlerin halen duruma göre yüz binleri seferber edebilmeleri, mücadele potansiyelinin gücü hakkında da bir fikir veriyor.

Bu aşamada önemli olan isyan ve sonrasında direnişlerde ulaşılan birikim ve deneyimlerin birleştirilmesi, sol/sosyalist güçlerle öncü işçi ve emekçilerin, bu birikime de yaslanarak ortak mücadele bayrağı altında birleşip kendi davaları uğruna mücadeleyi yükseltmeleridir. Seçim sonuçları önemli olsa da işçi ve emekçileri bağlamaz. Diktatörü alaşağı eden seçimler değil, emekçilerin meşru/militan, kitlesel direnişleri olmuştur. Emekçilerin bundan sonraki kazanımları da bu aynı mücadele hattının izlenmesiyle mümkün olacaktır.

Annan planı askıya alındı

12 Nisan'dan itibaren uygulamaya konan Annan Planı'nın en temel pratiği gözlemcilerin faaliyetlerini durdurması oldu. Sözde ateşkesi kontrol ve şiddet olaylarında tarafsız gözlem için gönderilen 300 kişilik ekibin komutanı Orgeneral Robert Mood, "son on günde artış kaydeden şiddet olaylarının ülkede bulunan yaklaşık 300 gözlemcinin hayatını riske atarak görevlerini yapmalarını engellemesi" gerekçesiyle bu kararın alındığını açıkladı.

Suriye'de çatışmaların sürdüğü ve gözlemcileri de tehdit ettiği ifade edilerek şimdilik Suriye'den ayrılınmayacağı fakat gözlem de yapılmayacağı ifade edildi.

Emperyalistlerin planlarının bir parçası olan 300 kişilik gözlemci heyetin hiçbir fonksiyonu bulunmazken bu kararıyla emperyalistlerin hangi hedefleri taşıdığı da görülüyor.

Avrupa Futbol Şampiyonası, futbol afyonu ve kışkırtılan ırkçı-şoven saldırganlık

Dünya ve en başta da zengin kıta Avrupa günlerdir Avrupa futbol şampiyonası ile yatıp kalkıyor. Şampiyonaya ev sahipliği yapan Polonya ve Ukrayna'nın, özellikle maçların oynandığı kentleri her gün dünyanın ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen onbinlerce futbol fanatığı ile dolup taşıyor. Yüzbinlerce insan hemen her gün Polonya ve Ukrayna'daki stadyumlara koşuyor. Stadlar tıklım tıklım. Futbol fanatikleri, holiganlar futbol afyonu ile sersemlemiş olarak bağırıyorlar, tuttukları takımın leyhine sloganlar atıyorlar, şarkılar söylüyorlar. Geceleri ise, futbol afyonu yerini alkole terk ediyor. Sokaklar, birahaneler ve eğlence merkezleri sabaha kadar binlerce sarhoş futbol fanatığının naraları ve kontrolsüz küfürleriyle çınıyor.

Şampiyonayı yerinde izlemek üzere Polonya ve Ukrayna'ya gidemeyen milyonlar ise her gün ve aynı saatlerde TV ekranlarının başında toplanıyor. Benzer sarhoşluk içinde maçları izliyorlar. Tuttukları takım için avaz avaz bağırıyor, hop oturup hop kalkıyor, takımları gol attıkça kendilerinden geçiyorlar. Ardından, içkili barlara koşuyor, sabahlara dek eğleniyorlar.

Futbol fanatiklerinin-holiganların bugünlerdeki yegane sloganı, “her şey futbol için”dir. Ve bugünlerde sadece ve sadece futbol ilgilendiriyor onları.

Ne var ki ve ne yazık ki, sözkonusu olan sadece onlar değil, milyonlarca emekçi de bu afyonu soluyor, bilinçli bilinçsiz maçları izliyor, taraf oluyor, takım tutuyor. Evde, okulda, sokakta, birahane, kahve ve nihayet fabrika ve işyerinde futbolu konuşuyor, bir önceki gün oynanan maçların kritiğini yapıyorlar. Eşleri ve çocukları da sürükleniyor peşlerinden.

Avrupa dünyanın en zengin kıtalarından biridir. Ancak kriz bu zengin kıtanın da yakıcı gerçeğidir. Faturası ise her zaman olduğu gibi yine işçiye ve emekçiye ödetiliyor. Kriz derinleşiyor, her gün biraz daha ağırlaşıyor ve emekçiler için her gün biraz daha yıkıcı hale geliyor.

Sömürü katmer katmer, işsizlik kabus gibi, ücretler sefalet ücreti, yoksulluk ve sefalet diz boyu ve açlar ordusu ha bire büyüyor.

Bitmedi, dahası var.

Kriz önlenemiyor, tüm çabalara rağmen aşılamıyor. İlk elden bankalar batmıştı. Bunu şirketlerin iflası izlemişti. Şimdi ise ülkeler batıyor. Bir çok ülkenin ve en çok da daha düne kadar refahın kalesi olarak sunulan Avrupa Birliği üyesi kimi ülkelerin ekonomileri iflasın eşiğine gelmiş bulunuyor. Bu ülkelere hükümet de dayanmıyor. Peş peşe istifa ediyorlar.

Avrupa'nın doymak bilmez sermaye tekelleri tam zamanıdır deyip, bu ülkeleri her bakımdan sömürmek ve yağmalamak üzere harekete geçmişlerdir. Bu ülkelerde, ama esasta da bu ülkelerin emekçilerine ağır ve onur kırıcı kölelik koşulları dayatıyorlar. Sözde kurtarma paketleri ile bu ülkeleri ha bire borçlandırıyorlar. Karşılığındaysa, kayıtsız koşulsuz itaat istiyorlar.

Kapitalist barbarlar bu borçların geri dönmediğini gördükçe ya da geri dönmeyeceği tehlikesi belirdikçe hırçınlaşmaya başlamışlardır. Öyle ve o kadar ki, bu ülke emekçilerini aşağılamaya başladılar. Almanya'nın en popüler ve en çok satan gazetelerinden biri olan Bild gazetesinin, Yunanistan'daki seçimlerden bir gün önce yayınladığı, Yunan emekçilerini asalaklık, tembellik ve hırsızlıkla itham eden onur kırıcı yazı, bu aşağılama çabasının ibret verici bir örneğidir.

Daha çok şey söylenebilir, fakat bilinçsiz ve

örgütsüz yığınlar bugünlerde tüm bunları unutmuş bulunuyor. Sebep ise, futbol afyonudur.

Din gibi futbol da bir afyondur ve benzer bir işlev görüyor. Bilinçsiz yığınlar bugünlerde yoğun biçimde bu afyonu soluyor. Uyuşmuş ve uyuşturulmuş bulunuyor. Sistemin efendileri, bilinçsiz, yoksul, umutsuz ve de çaresiz milyonları uyutmak için, bu kez din yerine en az onun kadar etkili olabilen futbol afyonuna başvurmuş ve doğrusu başarılı da olmuşlardır.

Sistemin efendileri emekçileri sadece pasif ve uyuşturulmuş bir kitle yapmakla yetinmemekte, ırkçı-şoven emellerinin aracı olarak da kullanmaktadır. Düne kadar demokrasinin mabedi olarak propaganda edilen Avrupa'nın günümüzde ırkçılığın ve yabancı düşmanlığının kol gezdiği bir toprak haline geldiği tartışmasız bir gerçektir. Faşist partiler Avrupa'nın pek çok ülkesinde seçimlerde oy patlaması yapıyorlar. Avrupa futbol turnuvası vesilesiyle ırkçılık futbol sahalarına da sokulmuştur. Kimi ülkeleri aşağılayıcı pankartlar açılmakta, ırkçı sloganlar atılmaktadır.

Avrupa burjuvazisi işi, aşağılık bir biçimde Avrupa futbol şampiyonasını da kardeş halklar arasında bir düşmanlığın gelişmesi için bir fırsat olarak kullanmaya dek vardırırmıştır. Yunanistan'da gitgide tırmanan bir

Almanya karşıtlığı gelişmektedir. Alman burjuvazisi Bild gazetesinde yazılan yazı örneğindeki gibi açıktan Yunan işçi ve emekçilerine dönük en iğrencinden bir ırkçı-şoven saldırganlık içindedir.

Avrupa burjuvazi büyük bir zenginliğin üzerinde oturuyor. Bu zenginlik tüm insanlığa yeter de artar bile. Nedir ki, milyonların açlığı, yoksulluğu ve sefaleti onu zerre kadar ilgilendirmiyor. Tam tersine o bu durumun devam etmesinden yanadır. Zira burjuvazi bugünkü zenginliğini milyonlarca işçi ve emekçinin sefaletine borçludur.

Bu durumun devamı için Avrupa burjuvazisine diğer şeylerin yanısıra, futbol ve fiesta gibi afyonlar da gereklidir. Faşist Franko 40 yıl boyunca milyonlarca insanı boğa güreşleri ve Fiesta ile uyuşturmuştu. Avrupa burjuvazisi kendi öz çocuğu Hitler ve Franko'nun izinde yürümeye devam ediyor.

İşçi ve emekçileri din afyonunda olduğu gibi futbol afyonuna karşı da uyarmak, kriz, sömürü, işsizlik, açlık ve yoksulluk, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı, emperyalist saldırganlık ve savaşın kaynağı kapitalizme karşı mücadele çağrısı yapmak, günün en önemli görevlerinden biridir.

Enternasyonal-İnfo

G-20'de çıkar kavgası

Meksika'daki G-20 Zirvesi'nde öne çıkan gündemler yine emperyalistlerin Ortadoğu politikası, gıda yoksulluğu ve Avrupa'daki ekonomik kriz oldu.

Sözde tüm insanlığın yaşadığı gıda yoksulluğuna vurgu yapmayı hedefleyen G-20 zirvesi ilk günden itibaren emperyalistlerin çıkar kavgalarına sahne oldu.

G-20 ülkeleri, yaptıkları toplantıda AB üyesi ülkelerin borç krizi ve ayırdığı kurtarma fonları üzerinden tartışmalara sahne oldu. Avrupa Birliği'ni şekillendiren Almanya IMF'nin daha fazla kredi sunmasını önerirken G-20 emperyalistleriye AB'nin kendi borçlarını kendi kurtarması gerektiğini savundu. Mevcut borç krizinin daha da büyüyeceği öngörülerini arasında emperyalistlerin hareket alanları daralırken İspanya'da da krizin belirginleşmesi zirveyi emperyalistler arasındaki gerilimlerin sahnesine çevirdi.

G-20 üyesi devletler, toplantıda “Avrupa'nın krize karşı önemli adımlar attığını” fakat “küresel ekonominin geleceği için 'daha güçlü' bir güvenlik duvarı oluşturmaları gerektiğini” savundu.

ABD Devlet Başkanı Obama'nın Rusya Devlet Başkanı Putin'le yaptığı görüşmede Suriye konusu konuşulurken emperyalist müdahale için zemin arayan ABD ve işbirlikçi üyeler bekledikleri desteği Putin'den alamadılar.

Emperyalizmin dünya ölçeğindeki politikalarını tartıştığı G-20 Zirvesi emekçilere dayatılan sosyal yıkım saldırılarını tirmandırmayı savunan, Avrupalı emekçileri geleceksizliğe mahkum eden tartışmalar ve kendi iç çekişmeleri arasında devam ediyor. Toplanan her zirve emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizini ve açmazlarını günyüzüne çıkarıyor. Çözumsuzlük içerisinde saldırganlaşan ve daha ağır bir yıkım süreci yaşayan emperyalistlerin bu zirveden de beklediği sonuçları alamadığı görülüyor.

İspanya'da maden işçilerinin görkemli mücadelesi sürüyor...

Maden işçileri yol gösteriyor!

İspanya'nın özerk Asturias bölgesindeki maden işçilerinin, 23-24 Mayıs'ta başlattıkları grev görkemli eylemlerle devam ediyor.

Grevlerini fiili-meşru ve militan bir mücadele hattına oturtan Asturias ve Pozo Soton madenlerinden işçiler, sadece İspanya burjuvazisinin değil aynı zamanda Avrupalı emperyalistlerin de yüreklerine korku saldılar. İşçilerin grevine sessiz kalan uluslararası medya tekelleri, işçilerin mücadeleyi adeta bir savaşa çevirmesi üzerine grev haberlerini duyurmak zorunda kaldı.

İspanya devleti krizi bahane ederek kömür işletmelerine verilmesi planlanan 301 milyon euroluk sübvansiyonu 111 milyon euroya indirme kararı aldı. Burjuvazinin bu saldırısı başarıya ulaştığı takdirde 25 bin civarında işçinin işsiz kalacağı tahmin ediliyor. Ayrıca çalışma şartlarının da daha kötüye gideceği söyleniyor.

İspanya'da yaşananlar bir kez daha gösteriyor ki, kapitalistler kendi krizlerini emekçilere ödetmeye çalışıyorlar. Bankaların içine girdiği batağa karşı 100 milyar euro yardım alan İspanya devleti, onbinlerce işçinin işsiz kalmasını ise önemsemiyor. Hatta hakkını arayan işçilere gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırıyor.

İspanya'da son 20 yılda 40 bin madencinin işsiz kaldığı tahmin ediliyor. İspanya hükümetinin son saldırısını püskürtebilmek maden işçileri için bir ölüm-kalım meselesine dönüşmüş durumda. İşte bu yüzden binlerce işçi barikatların ardında, yollarda ve meydanlarda dişe diş dövüşüyor.

Madenciler birkaç hafta içerisinde yüzü aşkın noktada kömürlerle barikatlar kurarak ulaşımı aksatırken, bir kısım işçi de yerin yüzlerce metre altında oturma eylemi yaptı ve hükümetin geri adım atmaması halinde dışarıya çıkmayacaklarını duyurdu.

İşçiler barikatlardaki yaratıcılıklarıyla da dikkatleri üzerlerine çekerek, mücadelenin dişe diş yürütülmesi gerektiğini gösteriyorlar. Azgınca saldıran polise karşı kendilerini koruyabilmek için ev yapımı

roketatarlar ve patates fırlatan düzenekler yapan maden işçileri, polisin tutumunun devam etmesi durumunda kendilerinin de sertleşeceklerini vurguluyorlar. Dağlık arazilerde yüzlerini maskelerle gizleyen işçiler, birçok kez taşlar ve roketlerle polis saldırılarını geri püskürtmeyi başarıyorlar.

Maden işçileri sermayenin amansız saldırılarına karşı İspanya'da yeterince destek bulamadıklarını ancak Polonya ve İngiltere maden işçilerinden destek aldıklarını söylüyorlar. İngiliz maden işçileri yaşanan süreç için şunları söylüyor:

“İngiliz madencilerin ve NUM (Ulusal Madenciler Sendikası) taraftarlarının, İspanyol sendikalarına ve özellikle de 1984-85 grevi süresince onlarla dayanışan ve mali destekte bulunan madencilere büyük bir şükran borcu vardır. Şimdi onlarla birlikte olma zamanıdır”

Ortaya koydukları görkemli direnişle proletaryanın yaratıcılığını ve başeğmezliğini simgeleyen maden işçileri, işçi sınıfı ve emekçiler için açlığın, yoksulluğun ve sefaletin adı olan kapitalist barbarlığa karşı isyanın haklı ve meşru olduğunu, kölelik zincirlerinden kurtulmanın tek yolunun ise mücadele etmekten geçtiğini bir kez daha dost-düşmana göstermektedir.

1500 işçi iş bıraktı

Hollanda'nın Limburg bölgesinde kurulu Japon otomotiv üreticisi Mitsubishi'nin NedCar fabrikasının kapatılması kararı işçiler tarafından öfkeyle karşılandı. Kapatılma kararından sonra kendilerine sözü verilen sosyal plan konusunda fabrika yöneticilerinin müzakereye yanaşmadığını belirten işçiler, 15 Haziran'da iş bıraktı.

Sendikaların desteğiyle eylem yapan işçilerin, şirket yöneticileriyle masaya oturmayı hedefledikleri belirtildi. FNV Sendikası yöneticisi Henk van Rees, işçilerin her geçen gün daha da gerginleştiğini söyledi. İşçilerin, Temmuz ortasından itibaren yıllık izne ayrılmaya başlayacaklarına işaret eden Rees, bu tarihe kadar sosyal planla ilgili durumun netleşmesini istediklerini ifade etti.

Mitsubishi geçtiğimiz Şubat ayında yaptığı açıklamada, Hollanda'nın en büyük otomobil fabrikası konumundaki NedCar'ın kapatılması da dahil Avrupa'daki üretimini durdurma kararı aldığını duyurmuştu.

Ford'da grev sesleri...

Amerikan Otomotiv devi Ford'un İngiltere'deki fabrikasında çalışan işçiler bir günlük greve gidiyor. Maaş ve emeklilik koşulları nedeniyle greve başlayacak olan işçiler Ford'un İngiltere'deki bazı birimlerinde iş bırakacak.

Unite Sendikası'nın açıklamasına göre, Ford çalışanları firmanın yürürlükte olan emeklilik paketini iptal etme ve işe yeni başlayanlara 2013'ten itibaren daha düşük maaş verme planlarına karşı eylem kararı aldı. Ford'dan bin 200 civarında işçiye temsil eden sendika, işçilerden yüzde 67'sinin Mayıs'ta yapılan kapalı oylamada greve olumlu baktıklarını anlaşıldığını söyledi. Ford yönetimi ise, işçilerin grev kararını karalamaya kalktı.

Sermaye hükümeti özelleştirmenin önündeki engelleri kaldırdı...

Özelleştirme saldırısına karşı mücadeleye!

Sermaye sınıfının çıkarlarının önündeki her engeli kaldırmak için var gücüyle çalışan dinci-gerici AKP hükümeti, efendilerine hizmette sınır tanımıyor. 12 Haziran’da Resmi Gazete’de yayınlanarak uygulamaya konan karara göre, yargının iptal ettiği bazı özelleştirmelerin önündeki yasal engeller kaldırıldı.

Bakanlar Kurulu’nun aldığı karara göre, bazı özelleştirme işlemleri hakkında verilen yargı kararlarının uygulanmasında “ortaya çıkan fiili imkânsızlık” nedeniyle, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı’nca (ÖİB) yapılmış iş ve işlemlerin devam ettirilerek sonuçlandırılması kararlaştırıldı. Böylece yargı kararıyla iptal edilen, TÜPRAŞ’ın yüzde 14.76 hissesinin Ofer’e satışı, SEKA Selüloz ve Kağıt Fabrikaları A.Ş.’ye ait Balıkesir İşletmesi’nin devri, Türkiye Denizcilik İşletmeleri A.Ş.’ye ait Kuşadası Limanı’nın ve Çeşme Limanı’nın özelleştirilmesi ve Seydişehir Eti Alüminyum A.Ş.’nin Cengiz İnşaat’a satışının önü açıldı.

Özelleştirme saldırısına engel oluşturan yargı kararlarını ortadan kaldırmayı hedefleyen yasa değişikliği, geçtiğimiz Nisan ayında mecliste görüşülen torba yasaya son dakikada eklenmişti. Torba yasaya eklenen bu “sürpriz” maddeyle, özelleştirme ihaleleri konusunda yargının vereceği olumsuz kararlar engel olmaktan çıkıyor, artık son sözü Bakanlar Kurulu söylüyor.

Görüldüğü gibi, özelleştirme eliyle kamu kurumları sermayeye peşkeş çekilirken, sermaye hükümeti AKP önüne çıkan her türlü engeli jet hızıyla aşmak için elinden geleni yapmaktadır. Bundan sonraki özelleştirme süreçlerinde de olası yargı engelleri bu yöntemle aşılmış olacaktır. Burjuva hukukunun sermaye sınıfının çıkarları gereği nasıl da aynı sınıf tarafından kolayca çiğnenebileceği de böylece bir kez daha görülmüştür.

Sermaye hükümetlerinin görevi sermaye sınıfının çıkarlarına göre davranmak olduğu için daha öncesinde de buna benzer örnekler yaşanmıştı. Örneğin, 1992 yılında Süleyman Demirel hükümeti döneminde Bakanlar Kurulu bir prensip kararı alarak böyle bir uygulamayı yürürlüğe koymuştu. Yine 1997 yılında dönemin başbakanı Mesut Yılmaz’ın başkanlığındaki Özelleştirme Yüksek Kurulu’ndan (ÖYK) da benzer bir karar çıkmıştı. 1996 yılından beri Danıştay’ın özelleştirme uygulamalarıyla ilgili verdiği 19 iptal kararı çeşitli kılıflar bulunarak hükümetler tarafından uygulanmadı. Ancak AKP hükümeti Bakanlar Kurulu’na tanıdığı ‘süper yetkiyle’ sermayeye hizmette bir kez daha bir adım öne çıktı.

Özelleştirme adımları neo-liberal politikaların bir parçası olarak 80’lerden sonra gündeme gelmiştir. Neo-liberal politikaların temel ayaklarından biri olan özelleştirmeler, kapitalizmin yapısal krizlerinin yükünü hafifletmek için uygulanan ana politikalarından biridir.

Devlete ait işletmelerin ve devlet tarafından yürütülen hizmetlerin özel sermayeye satılması olarak tanımlanabilecek özelleştirmeler yoluyla sermayeye yeni sömürü alanları açılmaktadır. Özelleştirmeler yoluyla sermaye yeni yağma ve talan alanları ile hammadde ve pazar imkânları elde etmektedir.

Türkiye’de ilk özelleştirme IMF-DB direktifleri doğrultusunda 1985 yılında gerçekleştirilmiştir. Türkiye’deki özelleştirme süreçlerine bakıldığında, öncelikle KİT (Kamu İktisadi Teşekkülleri) denilen

kuruluşlar özel sektöre satılarak yağma ve talanın önü açılmıştır. Yerli-yabancı sermayenin iştahını kabartan işletmeler bir bir özelleştirilmiştir. SEK, Et Balık Kurumu, Petkim, Erdemir, Tüpraş, Seka, Sümerbank, Telekom, Tekel gibi pek çok işletme bu saldırıya örnek olarak gösterilebilir. Önümüzdeki süreçte Eti Maden, TPAO ve BOTAS’ın özelleştirilmesi gündemdedir. AKP hükümeti, bor madenlerinin özel sektöre devredilmesi önündeki mevzuat engellerini ortadan kaldırabilmek için çoktan harekete geçmiştir.

Özelleştirme politikaları işçi ve emekçileri yıkıma

uğratan çok yönlü saldırı programının bir parçasıdır. Önümüzdeki süreçte önündeki yasal engellerden de büyük oranda kurtulan özelleştirme saldırısı hız kazanacaktır. İşsizlik, yoksulluk, güvencesizlik ve örgütsüzlük olarak faturası her daim işçi ve emekçiye kesilen özelleştirmelere ve neo-liberal politikalara karşı mücadelenin önemi ortadadır. Sınıfı bekleyen öteki saldırılarla da birlikte düşünüldüğünde, sermayenin topyekûn saldırısına karşı topyekûn bir direniş ve mücadele hattı örmek günün acil görevlerinin başında gelmektedir.

“Mahkemeleri de kapatın”

AKP hükümetinin, 12 Haziran 2012 tarihli Resmi Gazete’de yayımlanan Bakanlar Kurulu kararıyla, Eti Alüminyum, Seka-Balıkesir, TÜPRAŞ, Kuşadası ve Çeşme limanı özelleştirme kararlarını yargısal denetimden muaf hale getirmesine ilişkin açıklama yapan **TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası**, 14 Haziran günü Kadıköy’deki oda binasında basın toplantısı düzenledi.

Açıklamayı okuyan Metalurji Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Başkanı Tuncay Şulan, Bakanlar Kurulu’nun bu kararıyla, bütün kamusal varlıkların sermayeye hibe etmenin önünde hiçbir hukuksal engel kalmadığını söyledi.

Türkiye aleyhine Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nde açılan davaların önemli bir bölümünde hükmedilen tazminat kararlarının başta Bergama olmak üzere uygulanmayan yargı kararlarından kaynaklandığına dikkat çekilen açıklamada şu ifadeler yer verildi: “25.07.2005 tarihli Özelleştirme Yüksek Kurulu kararı ile 305.00 milyon dolara CE-KA firmasına devredilen Eti Alüminyum Tesislerinin özelleştirilmesinin iptali için açılan davamızda; 29.05.2006 tarihinde yürütmeyi durdurma kararı ve 27.11.2007 tarihinde esastan iptal kararları verilmiştir. O tarihten bu yana AKP Hükümeti ve konunun ilgili kurum yetkilileri yargı kararını uygulamayarak suç işlemektedir. Bu suçu işleyenleri ceza ve tazminat sorumluluğundan kurtarmak için, geriye dönük işlemleri de kapsayacak şekilde, “af kanunu” niteliğinde Bakanlar Kurulu kararı alınmıştır.

Özelleştirmelerle ilgili Danıştay’ın verdiği yürütmeyi durdurma ve iptal kararları bilerek ve isteyerek uygulanmamış, uygulanması geciktirilmiştir.

Borda özelleştirme adımı

Sanayi, Ticaret, Enerji, Tabii Kaynaklar, Bilgi ve Teknoloji Komisyonu, bor, uranyum, toryum madenlerinin “hizmet alımı” yöntemiyle özelleştirilmesine olanak sağlayan tasarıyı alt komisyona gönderdi.

Tasarı, 14 Haziran Perşembe günü Sanayi, Ticaret, Enerji, Tabii Kaynaklar, Bilgi ve Teknoloji Komisyonu’nda görüşüldü.

Maden MO: Özelleştirme yöntemi

Komisyon görüşmelerine katılan Maden Mühendisleri Odası heyeti, kanun tasarısında “Bor tuzları, uranyum ve toryum madenlerinin aranması ve işletilmesi Devlet eliyle yapılır” hükmü delinerek, borları özelleştirmenin önünün açılmak istendiğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

belirtti.

Petrol-İş’ten duyarlılık çağrısı

Borun stratejik bir maden olduğuna dikkat çeken Petrol-İş Sendikası ise, Bor madenlerini işleten Eti Maden İşletmeleri Genel Müdürlüğü’nün, kârlılığı her geçen gün artan bir şirket olduğunu hatırlattı.

AKP hükümetinin, bor madenlerinin özel sektöre devredilmesi önündeki mevzuat engellerini ortadan kaldırabilmek için harekete geçtiğini belirten sendika, 2840 sayılı Kanunda yapılması planlanan değişikliğin derhal geri çekilmesi gerektiğinin altını çizdi.

Kamuoyunu, Bor’un her türlü özelleştirme girişimine karşı duyarlılığa çağırarak Petrol-İş Sendikası, boru özelleştirme politikalarına karşı daha önce olduğu gibi bundan sonra da kararlı bir şekilde mücadele edeceğini ilan etti.

Görüyoruz! Duyuyoruz! Biliyoruz! Teşhir ediyoruz!

Urfa Hapishanesi'nde katliam var!

16 Haziran gecesi Urfa Hapishanesi'nde yaşanan katliamda 13 tutuklu/hükümlü ölmüş, 5 tutuklu/hükümlü ise ağır yaralanmış ve sayısız tutuklu/hükümlü ise dumandan zehirlenmiş/etkilenmiştir. Katliamın peşi sıra Başbakan, Adalet Bakanı, Vali ve Hapishane Müdürü tutsakların kavgaları neticesinde isyanın çıktığını, sorumluların bizzat ölen ve yaralananlar olduğunu, koşullara ilişkin bugüne kadar hiçbir şikayet gelmediğini belirterek yaşananları sıradanlaştırmaya çalışmışlar ve bu katliamı da fırsata çevirerek tutsakları sürgün sevklerle bir kez daha cezalandırmışlardır.

Katliamın hapishanelerde duyulmasının ardından Antep, Adana, Osmaniye, Ceyhan ve Karaman' da tutuklu ve hükümlülere destek ve siyasi iktidarı protesto amaçlı isyanlar çıkarılmış ve Türkiye hapishanelerinin gerçeği olan yoğun baskı ve işkence boyutuna varan koşullar teşhir edilmeye çalışılmıştır.

Türkiye'nin hapishaneler tarihi katliamlar, işkenceler ve ölümler tarihidir. Ülkenin dört bir yanında bit gibi artan hücre tipi hapishanelerin koşullarına bakıldığında ise insanlık dışı bir uygulama söz konusudur. Urfa Hapishanesi'nde olduğu gibi aslında 3 kişilik olan hücrelere ek ranza konularak 6 kişilik hücreler halinde getirilmiş bu da yetmeyince 6 kişilik hücrelerde 18 tutuklu ve hükümlü yerlerde yatmak suretiyle zorla yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Hücrelerde kişi başına 80 cm düştüğünü, sıcak suyun günde bir saat, soğuk suyun ise günde birer saatten olmak üzere toplamda 4 saat verildiğini de ekleyelim. Bu 18 tutsağın duş alma, çamaşır ve bulaşık yıkama, temizlik yapma zorunlulukları düşünüldüğünde, yerde yattıkları ve birbirlerine bir kol mesafesi bir arada bulundukları düşünüldüğünde koşulların nasıl işkence boyutuna geldiğini anlamak güç olmasa gerek. Örnek Urfa Hapishanesiyle sınırlı değil, ülkenin her yerindeki hapishanelerdeki uygulamalar ve koşullar birbirlerine eş değerde. Yanı başımızdaki Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde dahi 12 kişilik koşullarda 35 kadın tutsak zar zor yaşamaya çalışmakta...

Yeni F Tipi hücre hapishanelerin çok yakında açılacağını müjdeleyen Adalet Bakanı esasen katliamı sahiplenmekte ve tarih boyunca hapishanelerin siyasi iktidarların saldırılarının başat hedefi olduğunu ve olmaya da devam edeceğini ilan etmektedir. Çünkü sınıfa mesaj en net bu katliamlarla verilmektedir. Çünkü içerde, dışarda saldırganlık hızla devam edecektir. Her hapishane katliamını fırsata çeviren siyasi iktidar bu katliamla da yüzlerce sürgün sevkı meşrulaştıracak ve yeni açılacak F Tipi hücre hapishanelere karşı oluşabilecek kamuoyu baskısını böylece absorbe edecektir. Hatırlanırsa geçen aylarda ring aracının içinde diri diri 5 tutuklu ve hükümlünün yanmasının hemen ardından mahkemeye gitmeden ifade alımı yasalasmış ve bu katliamda siyasi iktidar hanesine elde edilmiş bir mevzi olarak yazdırmıştı.

Hapishanelerin özel koşulları ve çözüm önerileri değerlendirilirken TCK, Ceza İnfaz Yasası ve Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemelerinin birlikte değerlendirilmesi şarttır hatta bu değerlendirmelerin birlikte yapılması bir zorunluluktur.

Adalet Bakanının yapmış olduğu açıklamaya göre Türkiye'de 36 bin tutuklu ve hükümlünün olduğu, son bir yılda 27 bin kişinin tutuklandığı ve 12 bin siyasi tutuklu ve hükümlünün bulunduğu da istatistiki bilgiler arasında yer alıyor. Belirtmekte fayda var ki 12 bin siyasi tutsakla dünyanın en çok "terörist" yaftasıyla

tutuklamada T.C. ilk sırayı çekiyor. Son bir yılda 27 bin kişinin tutuklanmasının ise en net ifadesi şudur; tutuklama bir tedbir modeli değil bir infaz modelidir.

Bu model ceza yargılamasında CMK 100. ve devamı maddelerin yeterince değerlendirilmeksizin son derece subjektif, gerekçelendirilmeyen, delil olmaksızın ve başka saiklerle yapılan tutuklamalara delalettir. Çözüm; burjuva hukukunu dahi tanımayarak pervasızca gerçekleştirilen bu tutuklama terörüne bir an önce son verilmesi, TCK'dan evrensel ceza normlarına aykırı bir biçimde Düşman Alman Hukuku'ndan devşirilen maddelerin çıkarılması, Ceza İnfaz Yasası'nın tamamen kaldırılarak temel hak ve özgürlüklere ve insanlık onuruna yaraşır bir Ceza İnfaz Yasası'nın hazırlanması,

Terörle Mücadele Kanunu'nun ve Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemelerinin tümünden kaldırılması ve hali hazırda tutukluların derhal salıverilmesi ve yapımına devam eden hapishanelerin açılmamasından ve hapishanelerde işkenceye varan koşulların insanileştirilmesinden geçmektedir. Aksine bu yasalardaki geçici değişiklikler, Özel Yetkili Mahkemelerin tabelalarının indirilerek karartılan/yaratılan delillerle yargılamaların, soruşturmaların, tutuklamaların aynen devam etmesi hiçbir zaman çözüm olmayacaktır. Aksine fay hattında biriken sınıfsal kin patlamaya hazır bir bomba gibi birikecek ve elbet patlayacağı bir mecra bulacaktır.

Av. Zeycan Balcı Şimşek

Tutuklamalara kitlesel tepki

Van'da düzenlenen operasyon kapsamında Belediye Başkanı Bekir Kaya'nın da bulunduğu 10 BDP'linin tutuklanması Cumhuriyet Caddesi'nde 15 Haziran günü düzenlenen miting ile protesto edildi.

Onbinlerce kişinin katıldığı mitingde BDP Eş Genel Başkanları Selahattin Demirtaş, Gültan Kışanak, BDP Milletvekilleri Pervin Buldan, Özdal Üçer, Nazmi Gür, Hüsamettin Zenderlioğlu ve Demir Çelik, operasyon kapsamında gözaltına alınan ve serbest bırakılan BDP Van İl Başkanı Mihriban Şah, Bostaniçi Belediye Başkanı Nezahat Ergüneş yanı sıra BDP yöneticileri yer aldı.

Kışanak: Direnişi kitaplardan öğrenmedik

Mitingde konuşan BDP Eş Genel Başkanı Gültan Kışanak, Bekir Kaya'nın "Bu kent Kürt kentidir. Kürdistan'ın kentidir ve böyle kalacaktır. Van kentimizin direnişimizin şehirlerindendir halkımızdan bunu korumasını istiyoruz" mesajını ilettili.

Halkın iradesini bir odaya konulamayacağını sözlerine ekleyen Kışanak, on binlerce kişinin mitingde katılmasının operasyonlara gerekli cevabı verdiğini söyledi. Direnişi kitaplardan öğrenmediklerini söyleyen Kışanak, "Biz bu

mücadeleyi zindanlarda işkencelerde, Amed zindanlarında, öğrendik. Eğer Amed zindanlarında Mazlum Doğan'ların direnişi olmasaydı bu gün bu halk burada olmazdı" dedi. 90'lı yıllarda, köyler yakıldığında, faili meçhul cinayetler yaşandığında Kürt halkının hiçbir şekilde pes etmediğini belirten Kışanak, "Bizler her gün bu halkın iradesine saygısızlık yapan, hakaret edenlerden medet ummadık, ummayacağız" diye konuştu.

Demirtaş: Bir tutuklanınca onbinler oluyor

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ise, meydanda görüntü alan polislerle seslendi. Alandaki binlerce kişiye "Çekin bu görüntüleri ve verin bugün bu operasyonların talimatını verenlere ve deyin ki biz tutukladık ama bugün meydanlarda on binlerce Bekir Kayalar, Cüneyt Canişler oldu deyin. Gidin deprem döneminde sarayında keyif yapan valiliye deyin ki biz tutukladık ama onbinlercesi meydanlarda" sözleriyle seslenen Demirtaş slogan, alkış ve zılgıtlarla karşılandı. 68 "yolsuzluk" davası olan AKP'li eski Van Belediye Başkanı Burhan Yenigün'ün şu anda dışarıda olduğuna dikkat çeken Demirtaş, "Deprem döneminde eliyle halka battaniye ve ekmek dağıtan Bekir Kaya cezaevinde" dedi.

İstanbul çilesi ‘master planlı’

İstanbul’da köprülerde yapılan “zorunlu” bakım emekçilere çile olmaya devam ediyor. Düzen sözcüleri bildik açıklamalara sığınarak bakım çalışmalarını gerekçelendirmeye çalışırken İTÜ tarafından hazırlanan bilimsel değerlendirme hiç de böyle bir işkence çekilmesi gerekmediğini gösteriyor. İTÜ’nün İstanbul Büyükşehir Belediyesi için hazırladığı Ulaşım Master Planı bu sıkışmayı çözecek alternatifleri sunuyor.

Düzen sözcülerinin yaptıkları açıklamalarsa zulmü artırmaktan başka anlam taşıyor. Sermaye hükümetinin Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Binali Yıldırım, İstanbullulara “alternatif yolları kullanın” önerisi soruna kendince ‘çözüm’ sunarken hangi alternatif yolları ifade ettiği meçhul kaldı.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş’ın da ‘hemşerilerinden’ “toplu taşıma araçlarını kullanmalarını” önermesi benzer bir absürlük içeriyor. Toplu taşıma araçları da aynı köprü trafiğine gireceği için soruna çözüm yine sunulmuyor.

Karayolları Genel Müdürü Cahit Turhan ise bakandan ve belediye başkanından bir adım daha ileri giderek emekçilerle dalga geçti. Turhan, ‘bu süreçten etkilenmek istemeyen’ İstanbullular’a, “Tatilini

İstanbul dışında geçirme imkanı olanlar İstanbul dışına çıkarsa İstanbullular da biz de memnun oluruz” dedi.

Böyle büyük bir çalışmanın yapıldığı sırada Haliç köprüsünde de eşzamanlı çalışma başlaması trafiği yoğunlaştıran ikinci bir etmen oldu. Deniz yolu trafiğini teşvik etmeyen, bu çalışma sürecinde ek tarifelerle deniz hatlarının beslenmemesi emekçilere ulaşım için köprüyü kullanmak zorunda bırakıyor.

Ulaşım Master Planı’nda diğer dikkat çekilen nokta iki yakadan oluşan şehrin konum hataları. Şehirlerarası ulaşımındaki hatların yüzde 95’i Anadolu üzerinden şekillenirken Merkez otagarı Avrupa yakasında bulunuyor. Bu bile günlük köprü geçişi yapan araç sayısını artırıyor.

Keza aynı şekilde meyve-sebze hali Avrupa yakasında bulunmasına karşın ürünün yüzde doksanı Anadolu’dan gelmektedir.

Köprülerin olmadığı dönemlerde taşıt geçişi için kullanılan Sirkeci-Harem, “Kabataş-Üsküdar” ve “İstinye-Çubuklu” feribot seferleri tekrar kullanıma alınabilirdi.

Bu kadar plansızlık ve kar merkezli çalışmanın getirdiği trafik yoğunluğuna bir de gece boyunca sadece bir işçi ve bir makina ile çalışılması eklenince durumun vahameti ortaya çıktı.

Taksim’e cami yapımına onay

Dinci-gerici partinin Taksim’e cami yapımı projesine mahkemeden destek geldi. İstanbul 1. İdare Mahkemesi, Şehir Plancıları Odası’nın açtığı iptal davasını reddetti. Kararda ‘Bölgenin Müslüman nüfus yapısı değişti. 100 yıldır cami yapılmadı, ihtiyaç aşkar’ denildi.

Mahkeme, Taksim’e cami yapımına izin veren kararını şöyle gerekçelendirdi:

-Taksim cami alanının öngörülen alan büyüklüğü ve parselin konumu büyük ölçekli bir mimari boyuta ulaşmıyor.

-Tüm önyargılardan uzak tarafsız bir gözlemlerle bilimsel veriler olarak proje kamu yararı açısından olumsuzluk oluşturmuyor.

-İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı, yakın çevresindeki geleneksel mimari ve kentsel doku göz önünde bulundurularak hazırlandığını ve caminin meydana bağımsız düşünülmesi gerektiğini ifade ediyor.

- Büyükşehir Belediyesi mahkemede verdiği savunmasında, ‘Dava konusu imar planı bölgede yaşayan halkın ve sivil toplum örgütlerinin yazılı ve görsel görüşleri alınarak, bilimsel-teknik ve hukuki alt yapısı ile birlikte meri koruma ve imar mevzuatına, planlama teknikleriyle kamu yararına uygundur’ demişti.

Davaya müdahil olarak katılan Taksim Cami Kültür ve Sanat Vakfı da ‘Yapılacak Taksim Camii sadece bir ibadet mekanı değil, bir buluşma odağı olarak algılanması gerekiyor’ dedi.

Böylece, Taksim’e cami yaparak gerici parti, mahkeme kararı ile desteklenmiş oldu.

Erdoğan’ın nükleer ‘bilimi’

Dinci-gerici parti şefi Tayyip Erdoğan AKP’nin Mersin İl Kongresi’nde yaptığı genel siyasi açıklamalarının ardından Mersin’e kurulacak nükleer santrale sözü getirerek “tedbirleri iyi aldığınızda, güvenliği hassasiyetle sağladığınızda nükleer santral tehdit içermiyor. Bir yıl boyunca 24 saat nükleer santralin kapısında otursanız, bir uçak yolculuğunda aldığınız kadar radyasyon almıyorsunuz. Bu bilimsel bir tespit. Türkiye’nin büyümesini, Türkiye’nin gelişmesini, Türkiye’nin enerjide dışa bağımlılıktan kurtulmasını istemeyen çevreler, son derece art niyetli şekilde kampanyalar yürütüyor” dedi.

Nükleer santralin kapısında oturulduğunda alınacak radyasyon az olabilir fakat nükleer santralde üretim sonrası oluşan nükleer atıklar sağlığa zararlıdır ya da nükleer santralde yaşanacak bir patlama sonrası yayılacak radyasyon atom bombasıyla eşdeğerdir. Ve bunun ihtimali olduğu sürece nükleer zararsız ve güvenli değildir.

Sermayenin ihtiyaçları için yapılan bu tercih alternatif tüm enerji kaynaklarını elinin tersiyle itiyorken “zarar” tartışması gündemin esasını örtmeyi hedeflemektedir.

Erdoğan, Mersin Akkuyu Nükleer Santrali’nin zemin etüt çalışmaları ve lisanslama başvuru sürecini başlattıklarını da ifade ederek nükleer santralin inşa sürecinin yaklaştığını belirtti.

Sermayenin 30 yıllık rüyası: Boğaz imarı

Sevda Tepesi için çıkarılan imar izni yeni rant projelerine emsal karar oldu. Boğaz boyunca yer alan tepelere onyıllardır verilmeyen imar izinleri için yol açıldı.

Sermaye gruplarının imar izni yokken düşük bedellerle aldıkları ve onyıllardır bekledikleri arsalar yasal düzenlemelerin ardından bir bir imara açılıyor. Sevda Tepesi’ni 28 yıl önce alan Kral Abdullah’ın ardından bir başka imar izni başvurusu Kutlutaş Holding’ten geldi. Kutlutaş Holding, 30 yıl önce satın aldığı 52 dönümlük arsada 5 yıldızlı otel yapabilmek için çalışmalara başladı.

‘Boğaz’ın dokusuna uygun’ olması ile ifade edilen projeler kentsel dönüşümün kime hizmet ettiğini de bir kez daha gösteriyor.

Kutlutaş Holding Yönetim Kurulu Başkanı Nurettin Koçak yaptığı açıklamada rant için 30 yıl beklediklerini söyleyip yapacakları projeyi anlattı.

Koçak bugüne gelene kadar beklettikleri rant projesi için yaptıklarını şöyle anlattı: “Sarıyer’de Boğaz öngörünümünde bulunan 250 dönüm arsayı aldığımızda üzerinde tuğla fabrikası vardı. Fabrikayı 1987’de yıktık ve bir bölümüne Sedatkent’i yaptık. Orası şimdi cennet gibi... 52 bin metrekairelik yer ise yeşil alan ilan edildi ve 30 yıldır bekliyoruz. Son dönemde ise Boğaziçi İmar Müdürlüğü Boğaz’ın dokusuna uygun iyi bir turizm projesiyle gelmemiz durumunda imar izni vereceklerini söylediler.”

Tepenin ardında güneş doğmayacak!

7 tepeli şehirde büyüyenler için ayrı bir yeri vardır mavi dalgalarla yüksek tepede ağaçların gölgesinde ufka bakmanın. Çünkü ufukta yalnız objeler değil umut vardır, hayal vardır. Gündüzünde sömürüldüğümüz fabrikalardan çıkıp da evin yolundan önce birkaç dakikalığına da olsa kölelikten çıkabilmenin, insanca duygular yaşamının fırsatıdır o manzaranın parçası olmak.

İşte bunun için Nazım usta da betimlerken üzerinde durmuş olmalı 7 tepenin. Bir memleket hasretinden öte, özgür düş için özlenen mekan...

Şimdi o tepeler de bir bir tutsak ediliyor. Sermayenin eli uzandıkça uzanıyor ve “Boğaz’ın dokusunu bozmayan” imar izinleri her geçen gün türüyor. 30 yıl beklemiş kodaman burjuvalar ve Arap şeyhleri şimdi 50-60 dönümlük arsalarına bir bir otel dikmeye hazırlanıyor. Yakında Boğaz’a paralel tek bir ağaçlık alan kalmayacak. İstanbul Boğazı, betonsuz nefes alabildiği birkaç alanı da böylece kaybediyor.

Düzen saldırdıkça saldırıyor. Sermayeye katılan her rant gericiliğe de güç aşıyor. Taşı toprağı paraya çevirenler gericiliğin bayrağını da yükseltiyor.

Afet Riski Kanunu, 2B Yasası derken bir de Piyer Loti tepesinin ismi için değişiklikler tartışmaya açıldı. Bir Fransız’ın ismi neden bu tepeye verilmiş, kabullenemiyorlardı. Eyüp Sultan olsa tepenin ismi sorun olmayacaktı; ama bir gavur! Böyle açıkladı AKP’nin Bitlis Milletvekili Vahit Kiler değişiklik talebini. Ve ekledi: kanma dokunuyormuş!

Kendi dininden olmayanı yok sayan zihniyet 1930’lu yıllardan beri varolan bir ismi bugün olaya çeviriyor. Çünkü mesele iki kelimelik bir yer ismi ile sınırlı değil. Zaptedilen her mevki ile daha pervasız ve daha riyakar hareket eden dinci-gerici düşünce yapısının topluma empoze etmek istediği ön yargı kaygısı. Gericilik güçlendikçe saldırıyor ve gelinen aşamada kendine engel olan adımı atanı hedef tahtasına koyuyor. Tepenin ismi değiştirilerek aslında bir topluma korku salınmak isteniyor. İstenilen “her şeyi alacak, her şeyi kontrol edecek gücümüz var” düşüncesini işçi ve emekçilere empoze etmek. Bir isim değişikliğinin bu anlama gelmesi mübala mı? O zaman Piyer Loti tepesinin adının ne ile değiştirilmesini istediklerine bakınız. Karşınıza çıkan kafiyeyle bir isim olmaktan çok daha öte anlamlar barındırır.

İdris-i Bitlisi... Bu ismin önerilmesinin nedeni olarak, tepenin 1930’dan önce bu ismi taşımış olması gösterildi. Ancak bu zat yaptıklarıyla dinci-gerici cenah için “çok değerli” olduğundan, aradan geçen 80 küsur yılın ardından bu teklif sunuluyor.

Kim bu İdris-i Bitlisi?

“Kürtler arasında mezhep ayrılıklarını kışkırtarak Kızılbaşları savaşa soktuğunu” anlatan, “Anadolu’yu Türkmen Kızılbaşlardan temizlemek için yemin ettiğini ve bu savaşta 40 ile 70 bin arasında Kızılbaşın kesildiğini” aktaran kişi.

Alevi demekten bile imtina eden bu zatın kafatasçı bakışı bugün Vahit Kiler gibilerin alkışlarının nedeni. Kürtlerin tarihinde hainliğin, içerden yenen hançerin adıdır İdris-i Bitlisi.

Sermaye düzeninin bugünkü temsilcisi her saldırısını bir sistematik ve bütünlük içerisinde sunuyor. Bu isim değişikliğinin on yıl veya yedi yıl

önce değil de şimdi çıkmasının nedenleri burada aranmalı. Bir dizi maske arkasına gizlenerek güçlenen gericilik bugün her alanda açık saldırganlığıyla karşımıza çıkıyor. Bu değişiklikler de bunun temsil edildiği simgeler oluyor.

Geçtiğimiz aylarda dinci-gerici parti şefinin yaptığı Çorum konuşmasını dinleyin, görürsünüz tesadüflerin ne kadar da hayat dışı olduğunu. Alevilerin katledildiği topraklarda Alevileri katletmeyi öven kişi övülüyor. Dinci partinin şefi Erdoğan konuşmasına “Ebu Suud Efendi” pasajını neden koydu? Çorum’un gurur duyulacak yiğitleri diye saydığı Ebu Suud Efendi, Yavuz Sultan Selim’in Şeyhülislam’ı. “Alevilerin canları, malları, namusları size helaldir” diyen bir adamın neden adı yadedilir?

Sadece iki ay geriye gidelim. Ermeni ve Alevileri terörist ilan ederek ‘tenzih’ ettiği günleri hatırlayın. “Hatırlarsanız bizim katılacağımız o ödül töreni esnası sırasında, Almanya’da bazı protesto gösterileri organize edildi. Kimler organize etti bu protesto gösterilerini? Avrupa’daki PKK yandaşları, Ermeni örgüt ve yandaşları. Alevi kardeşlerimi, tüm Alevileri tenzih ediyorum, Almanya’da PKK ve

Ermeni örgütleriyle birlikte, isminin başında Alevi sıfatı olan bazı dernek ve federasyonlar o gösteriyi birlikte organize ettiler.” Alamadığı ödül maden işçileri adına veriliyordu. Sivas zamanaşımı kararını “hayırlı olsun” diyerek selamlayana en anlamlı cevap meydanlarda verilmişti. Gericici zihniyet bir de terörist ilan ede dursun, emekçilerin öfkesi sokaklarda haykırmıştı.

Sorulacak her sorunun geldiği yer gericici güruhun da tepeden bakıp ufukta gördüğü hayale dayanıyor. Onların da hayalleri var. Ağzlarından akan salyalarla ellerindeki kan karışırken, gericilikten gericilik yaratarak daha fazlasını istiyorlar.

Ama onların erişemeyecekleri bir ufuk çizgisi var. Onlar tasmalarını tutan burjuvazinin istediği kadar hayal kurabilir, ete kemiğe bürünebilirler; ama biz kaybedeceğimiz kölelik zincirlerinin ardında bir insanın olmayacağı kadar özgür kalacağız. Biz tepeden ufku her seyreylediğimizde bunu görüyoruz. Onlar için tepenin ardında güneş hiç doğmayacak. Onlar güneşi gölgeye iterken tepenin ardındaysa hala umut var. Zira şafak kızıl doğar!

T. Kor

Taksim'e alternatif meydan yapılacak

Yenikapı sahilinde dolgu alan üzerine kurulacak meydanla sermaye hükümeti alternatif 1 Mayıs alanı yaratmak istiyor.

Taksim Meydanı'nı mücadeleyle kazanan işçi ve emekçilerin karşısına ilk olarak "Taksim'i yayalaştırma" projesiyle çıktılar. 'Kentsel dönüşüm' safsatasına sarılarak gizlenen meydanı yeniden emekçilere kapama planları şimdi de alternatif alan yaratma projeleriyle sürdürülüyor.

Kaldı ki bu alternatif alan arayışı için denizin doldurulacak olmasıysa ayrı bir konudur. Doğayı katletmekte tam bir pervasızlık içinde olan sermaye düzeni için bu proje de yeni bir rant kapısı anlamına da gelmektedir. 715 bin metrekare alana yapılacak dolgu meydan için Yenikapı İDO İskelesi ve balıkçı barınaklarının bulunduğu yerden, Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin önüne kadar olan alanda

deniz doldurulacak.

İstanbul'un yeni meydanı, Fatih ilçesinin güneyinde, Yenikapı İDO iskelesinin batısında, İSKİ Yenikapı Atıksu Arıtma tesisinin güneyinde yer alacak. Kuzeyde ise Kennedy Caddesi (Sahilyolu) ile sınırlanacak.

12 Eylül'den günümüze işkenceye karşı direniş

Sermaye düzeninin 12 Eylül'ü aklama davasına gönderilen darbe belgelerinin arasında “ıslah” için öngörülen tecrit ve işkence politikaları açığa çıkıyor.

Genelkurmay Başkanlığı'ndan Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gelen dosyalarda işkence politikaları açıkça ifade ediliyor.

“Anarşist veya Terörist Vasıflı veya İdeolojik Düşünceli Hükümlülerin Tretmanı Hakkındaki Plan” başlığıyla verilen belgede tutsakları kimliklerinden vazgeçirmek için tecrit ve işkence temel politika olarak öne çıkarılıyor.

Belgelerde, “aşılmalı” kitaplar okutulması, psikiyatrik “terapi” uygulanması ve tecrit edilerek bireysel müdahaleler yapılması işkence yöntemleri olarak anlatılıyor. Kimliklerinde kırılma olan kişilerin öncelikle 3 kişilik özel koğuşlara alınması ve daha özel ilgilenilmesi vurgulanıyor.

Mahkemeye gönderilirken sansürlenmesine rağmen okunan Ağustos 1983 tarihli bir plandaysa “cerrahi ve psikiyatrik müdahale” uygulanması ifade ediliyor.

Belgelerden çıkan bilgiler arasında ‘köpek saldırtma’ yönteminin de işkencede kullanıldığı var. Genelkurmay Başkanlığı'nın 8 Aralık 1981 tarihli Sıkıyönetim Komutanları Toplantısı'nda “ıslahı mümkün olmayan” devrimcilerin bulunduğu cezaevlerinde köpek kullanılması kararı alınıyor.

Faşist baskı ve terör karşısında devrimci tutsakların direngenliğinin yarattığı acizlik de tüm belgelerde bir kez daha görülürken darbe komutanlarının daha fazla işkence ile çıkış aradığı görülüyor.

Aynı toplantıda alınan kararlardan bir diğeri de cezaevlerinde görev yapacak gardiyanların komandolardan ve yakın dövüş deneyimli kişilerden seçilmesi.

Toplantı tutanaklarında işkence ve baskı uygulamaları şu ifadelerle kayıt altına alınmış:

“Anarşist ve terörist hükümlülerin çalıştırılması için ayrı prensipler getirilmeli, çalışma kampları kurulmalı, ideolojik eğitime fırsat verilmemeli. Şartlı salıverme ile ilgili madde hükümleri anarşist ve teröristler için yeniden düzenlenmelidir.

Bugün gardiyanlarda dikkate alındığı memnuniyetle görüldüğü üzere askerliğini komando olarak yapanlar ve yakın boğuşma spor branşlarında çalışmış olanlar tercih edilecektir.

Islah ve iyileştirme (Tretman) planı kapsamına giren anarşist ve terörist vasıflı veya ideolojik düşünce hükümlülerden şartla tahliyeden faydalanaacağı süre çıkarıldıktan sonra cezaevlerinde kalan süre bir yıl veya daha az onlar dışında hükümlüler intikal planı dahil edilecektir. Hükümlü terörist ve anarşistlerin yeni cezaevlerine nakillerine mütakip kalan tutukluların lider durumda olanları, mutlaka diğerlerinden ayrılacak, adli tutuklularla ve hükümlülerle birlikte bulundurulmayacaklardır.”

Sadece iki darbeci generalin sanık olarak yer aldığı yargılama oyununda sunulan her belge sermaye devletinin katliamcı, işkenceci yüzünü açığa çıkarıyor. Eli kanlı işkencecileri sadece darbe komutanları olarak göstermeye çalışan ve göstermelik mahkemelerle devleti aklamaya çalışan her adımda daha fazla bilgi sunuluyor. Onyıllardır sürdürülen inkar ve örtbas çabalarına rağmen gizlenemeyen gerçekler sunulan belge ve dosyalarla düzen hukuku önünde de tanımlanmış oluyor.

Direnış geleneğı karşısında iflas eden sermayenin kolluk güçleri cerrahi müdahalelerden, köpek

saldırısına, infazlardan tek tip elbise dayatmasına kadar binbir yonteme başvurdular. Uygulanan faşist baskı ve terör yüzlerce devrimcinin katledilmesi ve sakat kalmasına neden olurken yine de düzenin karşısında devrimci irade yenilmedi. Çekilen onlarca acı ve bedel karşısında devrimci irade devlete diz çöktürdü.

Keyfi tutuklama terörünü takip eden hapishanelerdeki baskı ve tecrit uygulamaları karşısında devrimci direniş kararlılığı sürdürülmekte, bunun karşısında disiplin cezası adı altında en insani ve temel hakların gaspı gelmektedir. Direniş üzerine kurulu irade bugün yine hapishanelerde baskı ve işkence karşısında devam etmektedir.

Kırbayır'ın katli belgelerde

12 Eylül askeri darbesinin ardından kaybedilen ve işkence ile öldürüldüğü açığa çıkan Cemil Kırbayır'ın katli Genelkurmay belgeleri ile yeniden göz önüne serildi.

Genelkurmay Başkanlığı'nın, 12 Eylül davasını gören Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdiği darbe dönemindeki “işkence ve kötü muamele iddiaları”yla ilgili belgelerden birinde Ekim 1980'de gözaltına alındıktan sonra bir daha haber alınamayan Kırbayır'ın “öldüğü yer” Kars olarak gösterilirken, “öldüğü tarih” ibaresinin karşısında “kayıp” yazıyor.

12 Eylül döneminde düzenlenen ancak üzerinde tarih bulunmayan belgede, Kırbayır ile ilgili “Sorgulama sırasında kaçan sanığın yapılan tahkikat ve operasyonlarda yakalanamadığı, ancak İran'a kaçtığı şeklinde duyumlar alındığı anlaşılmıştır” ifadeleri yer alıyor.

Belgenin, “olayın cereyan şekli” başlıklı bölümü ise şöyle:

“Kars Emniyet Müdürlüğü'nde sorgulaması yapılırken 09.10.1980 tarihinde firar eden sanık bugüne kadar yakalanamamıştır. Ailesinin işkence ile öldüğü iddiası üzerine açılan soruşturmada sorgulama sırasında kaçan sanığın yapılan tahkikat ve operasyonlarda yakalanamadığı ancak İran'a kaçtığı şeklinde duyumlar alındığı anlaşılmış olup 14.8.1981 gün AD.MÜŞ.1981/597-2809 sayılı 9'uncu Kolordu Komutanlığı'nın soruşturması devam etmektedir.”

Taha bebeğe biber gazı

Polis saldırısında 32 günlük bebeğı bile gaza boğdular. İstanbul'da 19 Haziran akşamı yol tartışmasına müdahale eden polis biber gazıyla kavganın olduğu alandaki herkesi nefessiz bıraktı. Biber gazından etkilenen bebeğı götürüldüğü hastanede oksijen takviyesi verildi. Doktorların muayene sonrası yaptıkları açıklamada “Anı spazmla ölebilirdi” denirken, aile polislerden şikâyetçi olacağını ifade etti.

Anne Suna Şimşek de yaşadığı korku dolu dakikaları şöyle anlattı: “Gözümün önünde eşimi ve kayınpederimi dövdüler. Polisi görünce bizi kurtaracak diye rahatlardım. Ama polis saldırganları alıp götürceğıne bize copla saldırdı.”

Lekesiz düşünceler taşıyanların idamından 59 yıl sonra, anıları önünde saygıyla...

“Amerikan faşizminin ilk kurbanlarıyız”*

1950’li yıllar tüm dünyada kızıl bayrağın umut olarak dalgalandığı yıllardı. Sosyalizme açılan savaş Berlin’de Reichstag (Almanya parlamentosu) binasına asılan orak çekiçli sancakla yeni bir döneme girmişti. Artık faşist Naziler yoktu ama emperyalist-kapitalist sistemin de geri çekilmeye niyeti yoktu. Ve böylece burjuva ideologların “soğuk savaş” dediği dönem başladı. Artık tek başına SSCB değil, dünyanın her bir köşesi sosyalistlere karşı savaş cephesiydi. Kore Savaşı’nın öngünlerinde ilk önce kendi cephe gerisini savaşa ikna etmek için “büyük tehdit” gösterilmeliydi. Emekçilere görebilecekleri, korkabilecekleri bir düşman sunmaları gerekiyordu ki itirazsız boyun eğilsin.

ABD kendi evinde savaşı hissediyordu. Ekonomik ve askeri gücü ile emperyalizmin başkenti ABD, emekçilerin büyüyen mücadelesinden korkuyordu. Bundan dolayı komünistlere yönelik adı konmamış bir darbe süreci başlatıldı. “Cadı avı” benzetmesini hak edecek kadar dayanaksız soruşturmalarla binlerce işçi ve emekçinin yaşamı kuşatıldı. Tutuklama terörünü idamlar izledi.

Bunlar arasında tüm işçi ve emekçilere baskı ve şiddetin nereye varabileceğini göstermek için iki kişinin idamı özellikle öne çıkmaktadır. Çünkü masum olduklarının kanıtlanmasının yanında isnat edilen suçun en ufak delili dahi yoktur. Ama girilen savaş dönemi için dış göstermek gerektiğini sınıf kimliğiyle bilen ABD yönetimi idamı hiç tereddütsüz uyguladı.

“SSCB casusu olmak”, “atom bombasının bilgilerini Rusya’ya aktarmak”, “vatan hainliği” Rosenbergler için isnat edilen suçlardı. Julius ve Ethel’in Amerikan Komünist Partisi (CPUSA) üyesi olması ve düşüncelerini tüm meşruluğuyla işçi ve emekçiler arasında ifade ediyor olmaları düzen için yeterli oldu. 19 Haziran 1953’te iki eş, anne ve baba, elektrikli sandalyede idam edildi. Rosenbergler’in hikayesi böyle bitmedi elbette.

ve devrimci düşünce zeminlerini boğmak için yapılan idamların tarihidir. 1 Mayıs’ı yaratanlardan nicelerine süreç hep tekerrür eder...

*“Neredeyse gün doğacaktı
Herkes gibi kalkacaktınız
Belki daha uykunuz da vardı
Geceniz geliyor aklıma
Nice aşklar arkadaşlıklar gördüm
Kahramanlıklar okudum tarihte
Çağımıza yakışan vakur, sade
Davranışınız geliyor aklıma”****

Burjuvazinin biçtiği annelik, baskının da temel dayanağı yapılır. İki çocuk annesi bir kadına çocuklarını öksüz ve yetim bırakmamak için suçlamaları eşine yıkma önerisi işkencelerin en ağır olanıdır. Ama özgürlüğe sahip çıktıkları gibi aşklarına da sahip çıktılar. Onursuz ve diz çökerek yaşanacak aşkları yoktu. Çocuklarını geride bırakarak, bir daha sarılamayacak olduğunu bilerek ama son kez birlikte yürüyüşe çıkarak idama gittiler.

**“İnancımıza bağlılığımız,
yaşama bağlılığımızdan daha güçlü!”**

ABD, Rosenbergler’in tüm dava süreci boyunca

tecrit ve kimliksizleştirme politikalarını uygulamıştır. Rosenbergler’in idamından daha değerli bir sonuç olacağından emin oldukları bu saldırılarsa ne Ethel ne de Julius Rosenberg’te ekili olmuştur. Tecrit ve kimliksizleştirme politikalarının duvara çarpa çarpa dağılmasıyla idam artık tek sonuç olarak kalmıştır.

Son mektuplarında yazdıklarıyla hala “dışarıya” umut taşıdıkları, inançlarını düşüncelerin lekesizliğine adadıkları okunur. Son sözü dolaysız olarak onlara bırakmak boynumuzun borcudur...

“Barış, ekmek ve gül için savaşta, celladı sakın bir onurla, güvenle ve geleceğe bakarak bekliyoruz. İnancımızı yitirmeyeceğiz. Her zaman olduğu gibi...” - Julius Rosenberg

“Lekesiz olduğumuzu unutmayın; ve unutmayın ki, uygarlığın, yaşamak için öldürmek gerekmediğini öğrenecek kadar gelişmediğini çok iyi anlamış bulunuyoruz; bayrağı başkalarına teslim ettiğimiz inancıyla içimiz rahat.” - Ethel Rosenberg

T. Kor

*Ethel Rosenberg

**Julius Rosenberg

*** Melih Cevdet Anday’ın Rosenbergler’e yazdığı “Anı” şiiri

Devlet suçlarını saklama peşinde

Sermaye hükümeti AKP daha fazla yönetim ve kontrol istiyor. “Devlet Sırrı Kanun Tasarısı” ile hükümet şefi Erdoğan ve bir dizi bakandan oluşan komisyon “devlet sırrı” belirleme yetkisine sahip olacak. “Devlet Sırrı Değerlendirme Kurulu” adıyla kurgulanan komisyon devlete ait tüm bilgilerin açıklanıp açıklanmamasına onay veren, devlet sırrı ilan ettiği konuların 50 yıl açıklanmasını yasaklayan bir konuma sahip olacak.

Oluşturulacak “Devlet Sırrı Değerlendirme Kurulu” sermaye hükümetinin temel saldırı poltikalarını hayata geçiren temel bileşenden oluşacak. Adalet, Dışişleri, İçişleri ve Milli Savunma bakanları üye olarak yer alırken Erdoğan da başkan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

olarak görev alacak.

Toplum üzerinde uygulanan baskı ve şiddetin bir başka boyutu da bilgilere uygulanacak sansürlü işletecek. Gerçekler gizlenerek işçi ve emekçilerin tepkisi kontrol edilmek isteniyor. Geçmiş sermaye hükümetlerinin de sığındığı bu yöntem örtülü ödenek gibi bir dizi isim altında uygulanıyordu. Özel yetkili mahkemelerin de bugün sıkça kullandığı ‘dosyada gizlilik kararı’, böylece devletin tüm yönetim erkinde kullanılacak. Yeni haliyle daha kapsamlı ve tek bir elde toplanmış olarak uygulamada olacak.

Böylece Roboski katliamı gibi süren soruşturma ve meclis komisyonlarına açıklama yapılmaksızın “devlet sırrı” denilerek bilgiler sunulmayacak.

“... devamıza ilişkin olguların yaygınlaştırılması, tarihe hakikate uygun şekilde geçeceğinin teminatı demektir”**

Julius Rosenberg’in öngörüsü gerçek oldu. Dava süreci emekçilerin mücadelesinde bir silah oldu. Gerçekleri anlatma, kapitalizmin vahşetini teşhir etmede somut sonuçtular. Ve ABD tarafından yazılan resmi tarihi parçalayıp atarak aradan geçen 59 yıllık zamana inat herkesin gerçeğe ulaşmasını sağladılar. ABD yönetiminin “tavizsiz” idam kararı emekçilerin de dünyanın dört bir yanında tavizsiz mücadelesiyle karşılandı. Kurulan komiteler ve eşzamanlı eylemlerle Rosenbergler’e özgürlük talebi yükseltildi. Onları zindandan çıkarmasalar da baskı ve şiddete dayanan iktidarların karşısında da diz çökülmedi.

“Amerikan Karşıtı Faaliyetleri Araştırma Komitesi” eliyle yürütülen soruşturmalar kamuya açık birer linç kürsüsüne dönüştürüldü. Bu tezgahdan birçok sanatçı, akademisyen ve sosyalist geçirilecekti. Senatör McCarthy eliyle yürütüldüğü için onla özdeşleşen baskı ve sıkıyönetim sürecinde Rosenbergler hedefti. Tam da Sacco ve Vanzetti idamlarında olduğu gibi... ABD’nin tarihi tüm ilerici

Çeber'e işkence davası görüldü

İstanbul'da Yürüyüş dergisi satarken polis saldırısı ile gözaltına alınan, önce İstinye'deki polis karakolunda, ardından da Metris Cezaevi'nde gördüğü işkenceler nedeniyle yaşamını yitiren Engin Çeber'in davasının bir duruşması daha yapıldı.

Daha önce haklarında verilen hüküm Yargıtay tarafından bozulan 52 işkenceci sanığın yargılanmasına 18 Haziran günü Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Duruşmada mahkeme heyetinin Adli Tıp Kurumu 1. İhtisas Kurulu'nun Çeber'in katledilmesi ile ilgili olarak hazırladığı raporun ulaştığını belirtmesinin ardından konuşan müdahil avukatlardan Ebru Timtik yapılan keşif ve tanıkların olayı yeniden anlatmasıyla işkencenin tekrar ortaya çıktığını vurguladı. Keşifle ilgili hazırlanan bilirkişi raporunun ise tarafı olduğunu iddia eden avukat Timtik, "Bu bilirkişi raporu sanık Fuat Karaosmanoğlu'nu kurtarma operasyonudur." dedi.

İşkenceci sanıkların işkence yaptıklarını reddetmeleri karşısında, cezaevinde Çeber'in yanında kalan müdahil Özgür Karakaya ise sanıkların ve avukatlarının beyanlarına itiraz ederek, "işkenceyi tüm Metris duydu" dedi.

Adliye önünde eylem

Duruşma öncesinde adliye önünde basın açıklaması yapan Halk Cephesi, "işkence insanlık suçudur" diyerek işkencecilerin bırakılmasının işkenceyi meşrulaştıracağını belirtti.

"AKP Engin Çeber'in katilini koruyor. Katillerden hesap soracağız!" pankartı açan Halk Cepheliler

duruşma boyunca "Katiller halka hesap verecek!" ve "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" sloganları attılar.

Adliye önünde dava ile ilgili açıklama yapan müdahil avukat Ebru Timtik, "Keşifle beraber mahkeme heyeti gördü ki yapılan savunmaların hepsi yalandır. Olay ortaya çıkmıştır. İşkencenin görülmemiş olması imkansız. Adli tıp raporu da darbelerin ölümden 4-5 gün önce meydana geldiğini ortaya koydu. Rapor sanıkların savunmalarını boşa çıkardı" diye konuştu. Timtik, "Tutuklulukla ilgili süre 5 yıldır. Bu 5 yıl dolmadan bu kararın çıkması ve onaylanması gerekli. Aksi takdirde katiller sokakta ellerini kollarını sallayarak gezecekler. Sanık polisler ellerini kollarını sallayarak zaten gezmekte. En azından elimizde kalan gardiyanların, yaptıkları işkence suçunun cezasını çekmeleri. Burada yargılanan sokakta gaz bombalarıyla başlayan Türkiye'deki işkence gerçeğidir" dedi.

Yargıtay "usulden" bozmuştu

Engin Çeber'in işkence ile katledilmesine ilişkin 1 Haziran 2010'da karar veren mahkeme sanıklar Metris Cezaevi 2. müdürü Fuat Karaosmanoğlu, gardiyan Selahattin Apaydın, Nihat Kızılkaya ve Sami Ergazi'nin "işkence sonucu ölüme neden olmak" suçundan müebbet hapis cezasına çarptırılmasına karar vermişti. 17 sanık hakkında da 5 ay ile 7 yıl 6 ay arasında değişen hapis cezaları veren mahkeme heyeti, 39 sanığın ise beraatine hükmetmişti. Ancak Yargıtay kararı, "hukuk yararları birbirine uygun olmayan sanıkların, aynı avukat tarafından temsil edildiği" gerekçesiyle 52 sanık açısından bozmuştu.

DHKC'den açıklama

Cezaevinde işkence sonucu katledilen Engin Çeber'in, polis işkencesine maruz kaldığı İstinye Polis Karakolu'na düzenlenen eylemde DHKP-C militanı Erdal Dalgıç (Gazi) şehit düştü.

12 Haziran 2012 tarihinde akşam saat 23.00 sıralarında İstanbul Sarıyer İstinye Polis Karakolu'na yönelik eylem sırasında polisle girdiği çatışmada şehit düşen Dalgıç'ın ölümüne ilişkin açıklama yapan

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi eylemi üstlendi.

İstanbul Avcılar ve Gaziosmanpaşa'da polise yönelik eylemleri de Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi (DHKC) üstlendi. Avcılar'da bir polisin ağır yaralanması, Gaziosmanpaşa'da ise bir polisin ölmesi ile sonuçlanan eylemlere dair açıklama yapan DHKC, "Sabrımız kadar öfkemiz de büyüktür" dedi.

Beyoğlu'nda polis terörü

İstanbul Beyoğlu'nda bir polis terörü daha yaşandı. 7 Haziran'da arkadaşlarıyla beraber Taksim'e giden **Murat Şalcı** isimli genç, yanlışlıkla omzu bir kadına çarpınca üç genç ile grup arasında tartışma çıktı.

Olayın hemen ardından üç genç, sivil polisler tarafından cadde ortasında öldüresiye dövüldü ve Şalcı beyin kanaması geçirdi.

Polis terörüne maruz kalan Kurt, Usal ve Şalcı olayın ardından Taksim Polis Merkezi'ne götürüldü. Geçirdiği beyin kanaması nedeniyle 5 gün hastanede yatan Şalcı, taburcu olduktan sonra 14 Haziran'da savcılığa ifade verdi.

Polis dayığının ardından beyin kanaması geçirdiği raporlarla sabit olan Şalcı, nezarethanede kaldığı geceyi de baygınlık sebebiyle hatırlamadığını söyledi. Şalcı savcılığa verdiği ifadede olayı ve sonrasını şöyle anlattı:

"Sivil giyimli biri boğazımı sıkıp yüzüme yumruk attı. Yumruklayan kişinin polis olduğunu bilmediğim için ben de yumruk salladım. 8-9 kişi daha geldi. Yerde ellerimi kelepçelediler. Tekme atmaya başladılar. Özellikle başıma vuruyorlardı. Kendimden geçtim, sonrasını hatırlamıyorum."

İfadesinde, doktorların 4 ay süreyle kontrol altında kalması gerektiğini belirttiğini söyleyen Şalcı, "Beş gün Taksim İlkyardım Hastanesi'nde tedavi gördüm. Darp sonucu beyin kanaması geçirdim" dedi.

Yol tartışmasında polis şiddeti

İstanbul Fatih'te polislerin bir şoförü "yol verme" tartışmasından dolayı linç ettiği görüntüler ortaya çıktı. Cep telefonu ile çekilen görüntülerde ailesiyle yolculuk ederken tartışma sonrası araçtan indirilen kişi feci şekilde dövülüyor.

Eşinin yalvarıp durdurma çabalarına da aldırmayan polisler, yere düşen kişiyi tekme ve kemerlerle dövmeye devam etti. 19 Haziran saat 02.30 sıralarında yaşanan polis saldırısında pervasız saldırı önce تنها bir yere geçilerek daha sonra da ekip otosunda devam ediyor.

Polisler, yardıma gelen çevredeki esnafı da tersleyerek uzaklaştırıyor. Eşi ve çocuklarının gözleri önünde dayak yiyen şahıs, polis aracına bindirilerek bir de gözaltı uygulamasına maruz kalıyor.

İçişleri Bakanlığı görüntülerin açığa çıkması sonrası soruşturma başlatmak zorunda kalırken polis şiddetine karşı gerçekte hiçbir işlem yapılmıyor.

Mücadele Postası

“Analar susmayacak!”

Cumartesi Anneleri, eylemlerinin 377. haftasında Hasan Gülünay’ın akıbetini sordu. Yapılan açıklamalarda, kayıpların akıbetlerinin açığa çıkarılması, sorumluların cezalandırılmasının sistem tarafından engellendiği vurgulanarak, sisteme boyun eğilmeyeceği belirtildi.

Hasan Gülünay’ın eşi Birsen Gülünay, eylemde söz alarak eşinin ve babasının hesabını sormaya devam edeceğini belirtti. Eşinin TKP/ML’ye bağlı bir devrimci olduğunu belirten Gülünay, eşiyle ve 1 Mayıs 1977’te katledilen babası ile gurur duyduğunu belirtti.

Avukat Gül Altay da söz alarak, davaların zamanaşımına uğratılmakla yüzyüze olduğunu, fakat insanlığa karşı işlenmiş suçların zamanaşımına uğramayacağını vurguladı.

İnsan Hakları Derneği adına açıklamayı Meltem Selvi okudu. Selvi açıklamada yargı ve yasalar eliyle suçluların korunduğuna dikkat çekerek şunları söyledi: “Bütün engellemelere rağmen açılmak zorunda kalınan soruşturmalar ise zamanaşımı gerekçesiyle kapatılmak istenmektedir. Oysa uluslararası hukuka göre, zorla kaybetme insanlığa karşı suç kapsamındadır ve zamanaşımına uğraması mümkün değildir.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

‘Vicdan nöbeti’ sürüyor

İş cinayetlerinde hayatını kaybedenlerin yakınları, Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri Vicdan Nöbeti eyleminin 5.’sini 17 Haziran günü yaptı. Eylemde Ankara OSTİM-İvedik patlamalarında hayatını kaybeden işçilerin aileleri vardı.

OSTİM-İvedik’te ölen işçilerin aileleri adına **Demet Gürer** basın açıklamasında iş güvenliği için, sağlıklı yaşam koşulları için, kanun dışı çalışma koşullarını sona erdirmek için tüm iş cinayeti davalarının takipçisi olacaklarını ifade etti.

Gürer, iş cinayetlerini önlemek için taleplerini şöyle sıraladı: “28 Nisan tarihinin tüm dünya ülkelerinde olduğu gibi iş kazalarında hayatlarını kaybedenler için anma ve yas günü ilan edilmesi, davalarda tüm sorumluların yargılanmasına engel çıkaran bürokratik engellerin çözülmesini ve sendikaların, meslek odalarının, aileler ve avukatlarının önerileri doğrultusunda değiştirilmesini istiyoruz.”

Ailelerin avukatı **Murat Kemal Gündüz**, dava sürecini aktardı. Gündüz, iddianameyi hazırlayan savcının ilk aşamada “gerekli önlemler alınmış olsaydı dahi patlama olacağı” şeklinde görüş belirterek sorumluları akladığını kaydetti. Av. Gündüz, şimdiye kadar 7 duruşma geçmesine rağmen mahkemenin 3. bilirkişi raporunu beklediğini belirtti.

Patlamada yaşamını yitiren Deniz Demirbaş’ın annesi **Esma Demirbaş**, “çocuklarımızın ölümüne sebep olanlar çıkıp konuşsun. Sonuna kadar davamızın takipçisi olacağız” dedi.

Davutpaşa patlamasında yaşamını yitirenlerin aileleri, iş cinayetine kurban giden set işçisi Selin Erdem, gazeteci Cem Emir ve TEDAŞ işçisi Erkan Keleş’in aileleri de eyleme katıldılar.

Çiğli’de PSAKD futbol turnuvası

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Çiğli Şubesi tarafından organize edilen futbol turnuvası geçtiğimiz hafta başladı.

“Kültürel yozlaşmaya hayır!” şiarıyla düzenlenen 2. Geleneksel Futbol Turnuvası’na 16 takım katılıyor. Maç öncesi takımlarla hatıra fotoğrafı çekilirken turnuvanın dostluk içinde sürmesi amaçlanıyor. Grup eleme usulüyle oynanacak turnuvada yöre dernekleri, devrimci kurumlar ve yerel takımlardan oluşan takımlar yer alıyor. Çiğli Belediyesi, Güzeltepe futbol sahasında oynanan maçlarda dereceye giren takımlara ödülleri verilecek. 1,5 ay sürmesi beklenen turnuva, gerçekleştirilecek bir etkinlikle bitecek. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Çiğli Şubesi yozlaşmaya karşı verdiği mücadelede herkesin desteğini beklediğini ifade ederek turnuvaya çağırdı.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Sermaye düzeninin hapishane gerçeği:
**Baskı, tecrit,
işkence, katliam...**

**"İçerde-dışarda
hücreleri parçala!"**